

Dick Francis

"MÎNA

CARE TINE
BICIUL"

Ilustrația copertei Vasile Socoline

WHIP HAND
Michael Josep Ltd.

© Dick Francis 1979

Dick Francis

MÎNA CARE ȚINE BICIUL

în românește de
DOINA CERĂCEANU

1991

Editura MIRON — București

PROLOG

Visam că alergam într-o cursă.

Nu era nimic ciudat în asta. Călărisem în mii.

Era o cursă cu obstacole. Prin fața ochilor se perindau, într-un curcubeu de culori, cai, și jochei, și mile de iarbă verde. Treceam ghemuit în scări, într-un galop nebun pe lângă tribune înțesate cu oameni ale căror fețe ovale și îmbujorate îmi apăreau niște pete roz, estomplate.

Gurile le erau deschise și, deși nu auzeam nici un sunet, știam că strigau.

Strigau numele meu ca să mă facă să câștig.

Victoria însemna totul. Victoria era menirea mea. Pentru asta mă aflam acolo. Asta voiam. Pentru asta eram născut.

În vis am câștigat cursa. Strigătele s-au transformat în aclamații și ovațiile m-au ridicat pe aripile lor, aidoma unui val. Dar victoria reprezenta totul ; uralele nu contau.

M-am trezit în întuneric, așa cum mi se întâmpla adeseori, la patru dimineața.

Era liniște. Nici o ovație. Doar liniște.

Încă mai simțeam mișcările calului și zvîcnetul mușchilor celor două trupuri încordate unite într-un singur tot. Încă mai simțeam scările învăluindu-mi tălpile, încă mai simțeam încheștarea gambelor, balansul corpului, capul care-mi era lipit de gâtul murg, întins, coama care-mi intra în gură și mâinile strînse pe dîrlogi.

În acest punct a urmat a doua trezire, cea adevărată. A fost clipa în care m-am mișcat, și am deschis ochii, și mi-am amintit că n-am să mai călăresc în nici o cursă, niciodată. Durerea a revenit atît de puternică, de parcă totul abia s-ar fi întîmplat. Visul era un vis pentru oameni întregi la trup.

Îl visam destul de des.

Afurisit lucru și fără noimă.

Viața era, bineînțeles, cu totul altceva. Te descotorosești de vise, te îmbraci și faci ceea ce se poate cu ziua de azi.

Mi-am scos bateria din braț, am pus-o în redresor și atunci mi-am dat seama că peste zece secunde degetele n-ar mai fi funcționat.

Ce ciudat, mi-am zis. Reîncărcarea bateriei și operațiile care o însoțeau deveniseră într-atît o a doua natură, încît o făcusem instinctiv, fără să mă gîndesc, așa cum m-aș spăla pe dinți. Și mi-am dat seama pentru prima oară că, în sfîrșit, îmi obișnuisem subconștientul, cel puțin cînd eram treaz, cu faptul că ceea ce aveam acum în locul mîinii stîngi nu era decît o proteză din metal și material plastic, și nici vorbă de mușchi, oase și sînge.

Mi-am scos cravata și am aruncat-o peste jacheta ce zăcea pe brațul canapelei de piele; m-am întins și am oftat ușurat că am sosit acasă; am ascultat tăcerile familiare ale apartamentului; și, ca de obicei, am simțit pacea binecuvîntată care se lăsa peste încrîncenatele tensiuni ale lumii de-afară.

Cred că acest apartament însemna pentru mine mai degrabă un refugiu decît o casă. Era cu siguranță confortabil, dar nu fusese aranjat pe îndelete și cu afecțiune. Fusese mobilat mai mult la repezeală, cumpărînd totul într-o după-amiază dintr-un singur magazin și cu o indiferență totală: „O să iau asta, asta, asta și asta... și trimiteți-mi-le cît de curînd posibil“. Colecția se armonizase mai mult sau mai puțin, dar acum nu posedam nici un obiect de a cărui pierdere să sufăr peste măsură; și, dacă acesta era un mecanism de apărare, măcar o știam.

Mă învîrteam mulțumit încoace și-ncolo în cămașă și șosete, am aprins veiozele ce răspîndeau o lumină caldă, am deschis televizorul cu un gest reflex, mi-am turnat un scotch ca să mă calmez și-am hotărît să nu spăl vasele rămase de ieri. Cotlete mai erau în frigider și bani în bancă și, oricum, la ce-mi trebuia un țel în viață?

Mă obișnuisem să fac mai toate lucrurile cu o singură mînă, pentru că mergea mai repede. Ingenioasa mea proteză, care funcționa prin impulsuri transmise prin celule fotoelectrice din ciotul ce-mi mai rămăsese din antebraț, își deschidea și închidea pumnul aproape normal, dar în ritmul ei. Arăta, e drept, ca o mînă adevărată, încît uneori oamenii nici nu băgau de seamă diferența. Avea forme ce semănau cu unghiile, crețuri la articulațiile degetelor și linii albastre în loc de vene. Cînd eram singur parcă o foloseam din ce în ce mai puțin, dar preferam s-o văd acolo decît să fie lipsă.

Îmi orînduisem seara ca pe multe altele. Stăteam curpicioarele urcate pe sofa și genunchii îndoți, cu un pahar mare în mînă, fericit să mă hrănesc cu poveștile de pe micul ecran. Am fost ușor iritat cînd, la mijlocul unei comedii destul de bune, a sunat soneria de la intrare.

M-am ridicat mai degrabă resemnat decît curios, am pus paharul jos și am cotrobăit prin buzunarele jachetei după bateria de rezervă pe care o țineam acolo și-am plasat-o rapid în scobitura din braț. Apoi coborîndu-mi manșeta peste încheietura mîinii de plastic și punîndu-mi butonii am ieșit în holul mic și am privit prin vizor.

Nu părea să mă aștepte nici o nenorocire pe preșul din fața ușii, numai dacă aceasta nu luase înfățișarea unei doamne de vîrstă mijlocie, cu un batic albastru. Am deschis și am spus politicos :

— Bună seara. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Sid, a spus ea. Pot să intru ?

Am privit-o gîndindu-mă că n-o cunoșteam. Dar pe atunci o mulțime de oameni pe care nu-i știam îmi spuneau Sid și eu întotdeauna luasem asta drept un compliment.

Bucle mari, negre îi ieșeau de sub batic, ochelarii de soare îi ascundeau ochii și un ruj de un roșu intens concentra toată atenția asupra gurii. Se comporta cu stîngăcie și trupu-i, în haina de ploaie largă și cafenie, părea cuprins de un tremur interior. Încă îmi făcea impresia că așteaptă să-mi dau seama cine este, dar pînă n-a aruncat o privire nervoasă peste umăr și nu i-am văzut profilul în lumină, n-am recunoscut-o.

Chiar și atunci am spus șovăelnic și neîncrezător :

— Rosemary ?

— Ascultă, a zis ea țîșnind pe lîngă mine cînd am deschis mai larg ușa. Pur și simplu, trebuie să-ți vorbesc.

— Ei bine, ... intră.

Cînd am închis ușa, ea s-a oprit în fața oglinzii din hol și a început să-și dezlege baticul.

— Dumnezeule, cum naiba arăt !

I-am văzut degetele tremurînd prea tare ca să-l poată dezlega și, în cele din urmă, cu un oftat și-a dus mîna peste cap, a apucat colțurile baticului și l-a tras cu putere în față. Odată cu el au ieșit și buclele negre, dînd la iveală coama castanie, mult mai familiară, a lui Rosemary Caspar care, de cincisprezece ani, îmi spunea Sid.

— Dumnezeuule, a zis ea din nou, punîndu-și ochelarii de soare în geantă și scoțînd un șervețel ca să-și șteargă rujul tipător. A trebuit să vin. A trebuit să vin.

I-am privit tremurul mîinilor, i-am ascultat glasul sugrumat de emoție și am reflectat că văzusem o lungă procesiune de oameni în această stare de spirit de cînd mă aruncasem în meseria de a da de cap nenorocirilor și necazurilor.

— Haide, intră și să bem ceva, i-am spus știind că de amîndouă avea nevoie și am oftat în gînd pentru că se alesese praful de seara mea liniștită. Whisky sau gin?

— Gin ... apă tonică ... orice.

M-a urmat în salon fără să-și scoată haina de ploaie și s-a așezat brusc pe sofa, de parcă i s-ar fi tăiat genunchii. I-am privit rapid ochii încetoșați, am închis televizorul și i-am turnat o supra doză de gin, care s-o liniștească.

— Poftim, i-am spus întinzîndu-i paharul. Deci, care-i problema?

— Problema ! a exclamat ea indigată pe loc. E mai mult decît atît.

Mi-am luat și eu paharul și m-am așezat într-un fotoliu în fața ei.

— Astăzi te-am văzut de departe la curse, i-am spus. Atunci aveai necazuri?

A sorbit o înghițitură zdravănă din pahar.

— Da, să le ia naiba, le aveam. De ce crezi c-am venit pe furiș noaptea să-ți caut afurisitul de apartament în cartierul ăsta nenorocit, dacă aș fi putut să te abordez direct la curse?

— Ei bine, ... de ce?

— Pentru că ultima persoană cu care pot fi văzută discutînd la hipodrom sau în afara lui este Sid Halley.

Cu ani în urmă, călărisem de cîteva ori pentru soțul ei. Pe vremea cînd eram jocheu. Pe cînd eram încă destul de slab pentru o cursă de plat și nu mă apucasem se steeplechase. În anii de dinainte de succes, de glorie, de căderi și mîini rupte ... și toate celelalte. Cu Sid Halley, fostul jocheu, ea ar fi putut vorbi totdeauna în public. Dar pentru Sid Halley, recent transformat în detectiv, ce se ocupa cu tot soiul de probleme, ea trebuise să vină pe întuneric și cu teamă.

Să tot aibă vreo patruzeci și cinci de ani, mi-am zis, gîndindu-mă la asta pentru prima oară și dîndu-mi seama că, deși întîmplător o cunoșteam de atîta vreme nu mă uitasem niciodată la fața ei îndeajuns de mult sau suficient de aproape ca să-i văd trăsătură cu trăsătură. Întotdeauna impresia generală

de eleganță rafinată fusese covârșitoare. Ridurile de la ochi, minuscula cicatrice de pe bărbie, obraji ușor căzuți, acestea erau noi pentru mine.

Și-a ridicat brusc ochii și m-a examinat la fel de atent de parcă, într-adevăr, nu mă văzuse niciodată pînă acum. Și am ghicit că pentru ea însemna o reevaluare cu mult mai radicală. Nu eram băiatul căruia pe vremuri îi dăduse, cu destulă bruschete, instrucțiuni de călărie, ci bărbatul la care venise aflîndu-se la ananghie. Mă obișnuisem deja cu această nouă ipostază a mea ce înlocuia relațiile mai vechi și mai comode și, deși deseori mă apucă regretul, se pare, că nu mai era nici o cale de întoarcere.

— Toată lumea zice ... a început ea nesigură. Vreau să spun că ... în acest an am tot auzit ... Și-a dres vocea. Se spune că ești bun ... foarte bun ... la acest gen de lucruri. Dar nu știu ... acum că mă aflu aici ... nu cred ... adică vreau să zic ... ești totuși jocheu.

— Am fost, am răspuns scurt.

Și-a aruncat în treacăt privirea spre brațul meu stîng, dar n-a făcut nici un comentariu. Știa totul despre asta. Așa cum circulă zvonurile în lumea curselor, întîmplarea mea fusese știrea de senzație a anului trecut.

— De ce nu-mi zici ce dorești să fac ? am întrebat-o. Dacă nu te pot ajuta, am să ți-o spun.

Ideea că pînă la urmă n-am să-i pot fi de folos i-a redeșteptat teama și-au trecut-o fiorii prin haina de ploaie.

— Altcineva nu mai există, a spus ea. Nu mă pot duce la absolut nimeni. Trebuie să cred ... trebuie să fiu convinsă că ... tu o poți face ... toată lumea zice ...

— Nu sînt un supraom, am protestat eu. Mă descurc într-o oarecare măsură, atîta tot.

— Ei bine, ... o, Doamne, ... l-au clănțănit dinții lovindu-se de pahar cînd l-a băut pînă la fund. Pentru Dumnezeu, sper ...

— Scoate-ți haina de ploaie, i-am spus pe un ton convingător. Mai bea un gin. Ia loc pe sofa și să începem cu începutul.

S-a ridicat în picioare parcă buimacă, și-a desfăcut nasturii, și-a scos haina și s-a așezat iar.

— Nu există un început.

A luat paharul reumplut și l-a ținut strîns în dreptul pieptului. Purta o cămașă de mătase crem sub un pulover ce părea de cașmir, de culoare ruginie, un lanț greu de aur și o fustă neagră, cu o croială frumoasă — expresie obișnuită a lipsei grijilor financiare.

— George este la un dineu, a spus ea. Peste noapte rămînem aici, la Londra ... El crede că m-am dus la cinema.

George, soțul ei, făcea parte dintre primii trei antrenori de cai de curse din Marea Britanie și probabil dintre primii zece pe plan internațional. Pe toate hipodromurile, începînd cu Hong-Kong pînă în Kentucky, era privit ca unul dintre cei mai mari. În Newmarket, acolo unde locuia, era socotit un rege. Atunci cînd cailor lui cîștigau curse ca Derby, Arc de Triumph, Washington International, nimeni nu era surprins. An după an, crema cailor de rasă ai lumii se perinda prin grajdurile lui și simplul fapt de a avea un cal în ograda lui îi dădea unui proprietar o anume poziție. George Caspar își permitea să refuze orice cal și orice bărbat. Gurile rele spuneau, în schimb, că rareori refuza o femeie. Dacă acesta era necazul lui Rosemary, eu nu-l puteam rezolva.

— El nu trebuie să afle, a spus ea nervos. Îți cer să-mi făgăduiești că n-o să-i spui că am fost aici.

— Îți promit provizoriu.

— Asta nu e de-ajuns.

— Va trebui să fie.

— Ai să vezi, a zis ea. Ai să vezi de ce ... A mai luat o înghițitură. S-ar putea să nu-i placă, dar este speriat de moarte.

— Cine ... George ?

— Bineînțeles că George. Cine altcineva ? Nu fi atît de stupid. Pentru care altul aș risca să vin aici cu afurisita asta de șaradă ? Nesiguranța i-a ascuțit vocea și a părut surprinsă. A respirat adînc de cîteva ori și a pornit-o din nou. Ce părere ai avut despre Gleaner ?

— A-ă ... M-a dezamăgit, i-am răspuns.

— Un dezastru cumplit, a spus ea. Știu că așa a fost.

— Se întîmplă, am spus.

— Nu, *n-a fost* o întîmplare. Era unul dintre cei mai buni cai de doi ani pe care George i-a avut vreodată. A cîștigat trei curse strălucite pentru juniori. Apoi în toată iarna aceea a fost favoritul pentru Guineas și Derby. Toată lumea spunea că va fi formidabil, că va ajunge în fruntea clasamentelor.

— Da, am confirmat eu. Îmi amintesc.

— Și apoi ? Primăvara trecută a alergat în cursa Guineas. Eșec. Eșec total. Iar la Derby nici măcar n-a mai fost văzut.

— Se întîmplă, am spus eu.

M-a privit neliniștită, strîngîndu-și buzele.

— Și Zingaloo ? a întreat ea. A fost tot o întîmplare ? Doi dintre cei mai buni mînji din țară, amîndoi străluciți la doi ani, amîndoi în grajdul nostru. Și nici unul dintre ei n-a cîștigat nici o

lețcaie la cursele pentru caii de trei ani. Au stat pur și simplu în boxele lor, arătînd sănătoși, mîncînd mîncare degeaba, fără să aducă nici un cîștig.

— A fost o enigmă, am încuviințat eu dar fără prea multă convingere. Caii care nu îndeplinesc speranțele ce s-au pus în ei reprezintă ceva tot pe-atît de normal ca ploaia într-o zi de duminică.

— Dar ce zici de Bethesda, anul trecut? M-a fulgerat cu privirea. O mînză care la doi ani era în fruntea clasamentului. Favorită luni în șir pentru One Thousand și Oaks. Superbă. A venit la start pentru One Thousand arătînd de milioane și a terminat a zecea. A zecea! Ce zici?

— George presupun că i-a *verificat* pe toți, am spus eu cu blîndețe.

— Bineînțeles că da. Săptămîni în șir a fost un du-te-vino de medici veterinari. S-au făcut teste doping. Totul. Și toate au ieșit negative. Trei cai străluciți pierduți de pomană. Și nici o nenorocită de explicație. Nimic!

Am oftat ușor. Mi se părea mai degrabă o poveste obișnuită pentru majoritatea antrenorilor de cai de curse și nicidecum un motiv pentru vizite dramatice și deghizări sub bucle false.

— Și acum, a spus ea lansînd cu nonșalanță bomba, acum Tri-Nitro.

Fără să vreau am dat drumul cu putere aerului din piept, ieșind aproape un șuierat. Tri-Nitro umplea în momentul de față coloane întregi în toate paginile de curse, fiind aclamat ca cel mai bun mînz din ultimii zece ani. În cursele pentru caii de doi ani din toamna trecută își eclipsase toți adversarii și supremația sa din vara viitoare era considerată de mai toți ca un fapt indiscutabil. Îl văzusem cîștigînd cursa Middle Park în Newmarket, în septembrie, într-un tempo bătînd toate recordurile și aveam viu în minte fuleul uluitor cu care parcursese pista la o viteză aproape incredibilă.

— Cursa Guineas este peste vreo două săptămîni, a spus Rosemary. De fapt, de azi în două săptămîni. Să presupunem că se întîmplă ceva ... să zicem că este tot pe atît de rău ... dacă clăchează la fel ca și ceilalți...?

Tremura din nou, dar cînd am deschis gura să vorbesc, s-a repezit pe un ton mai ridicat:

— Astăzi a fost singura ocazie ... singura seară cînd am putut să vin aici ..., iar George ar fi negru de supărare dacă ar afla. El zice că nu i se poate întîmpla nimic calului, nimeni nu poate să ajungă la el, măsurile de securitate sînt foarte bune.

Dar el este speriat, ştii că este. Nervii îi sînt încordaţi la paroxism. Şi s-a înşurubat în el că nu-l mai dezrăsuceşti. I-am sugerat să te cheme să păzeşti calul şi aproape că şi-a ieşit din minţi. Nu ştiu de ce. Niciodată nu l-am văzut atît de furios.

— Rosemary, am început clătinînd din cap.

— Ascultă, m-a întrerupt din nou. Vreau să iei toate măsurile să nu i se întîmple nimic lui Tri-Nitro înainte de Guineas. Asta-i tot.

— Tot ...

— N-are rost să-mi spun după aceea, ... dacă cineva încearcă ceva, ... că ar fi fost bine să te rog. N-aş putea suporta asta. Aşa că a trebuit să vin. Deci, promite-mi c-ai s-o faci. Spune-mi cît vrei şi-am să-ţi plătesc.

— Nu e vorba de bani, i-am răspuns. Ascultă, ... nu există nici un mod ca să-l pot păzi pe Tri-Nitro fără ca George să nu ştie şi să nu fie de acord. Este exclus.

— Tu poţi s-o faci. Sînt sigură că poţi. Pînă acum ai realizat lucruri despre care oamenii spun că ar fi fost imposibil de făcut. A trebuit să vin. Nu pot să suport ... George n-o să îndure ... nu trei ani în şir. Tri-Nitro trebuie să cîştige ! Trebuie să te asiguri că n-o să i se întîmple nimic. Trebuie s-o faci.

Brusc a început să tremure mai rău decît înainte şi părea că este pe punctul de a face o criză de isterie. Mai mult ca s-o calmez decît din vreun considerent că aş putea s-o ajut cu ceva, i-am spus :

— Rosemary, ... e-n ordine, am să-ncerc să fac ceva.

— El trebuie să cîştige, a spus ea.

I-am răspuns liniştit :

— Nu vād de ce n-ar cîştiga.

A detectat fără greş nuanţa care mi se strecurase fără să vreau în voce, tonul de scepticism, uşoara tendinţă de a minimaliza urgenţa spuselor ei, pe care le consideram drept fantezii de femeie surescitată. Eu însumi le sesizasem şi le găseam jenante, punîndu-mă în locul ei.

— Dumnezeuule, mi-am pierdut timpul venind aici, mi-a spus ea cu amărăciune, ridicîndu-se în picioare. Eşti la fel ca toţi blestemaţii de bărbaţi. Ți s-a urcat andropauza la creier.

— Asta nu e adevărat. Şi Ți-am spus că am să încerc.

— Da.

Cuvîntul a fost rostit ca o batjocură. Se alimenta pînă la refuz cu propria-i minie simţind o nevoie ascunsă de a exploda. Efectiv mi-a aruncat paharul gol în loc să mi-l întindă. N-am reuşit să-l prind, aşa că s-a izbit de marginea mesei şi s-a spart.

Și-a coborât privirea spre cioburile care străluceau, încercînd să-și domolească furia care se revărsa.

— Îmi pare rău, a spus ea scurt.

— N-are importanță.

— Mi-am ieșit din fire.

— Da.

— Va trebui să mă duc să văd filmul acela. George o să mă-ntrebe ... Și-a pus haina de ploaie și a țîșnit spre ușă, tot trupul încă tremurîndu-i din cauza încordării. Nu trebuia să vin aici. Dar am crezut ...

— Rosemary, am spus plat. Am promis că am să încerc și eu să mă țin de cuvînt.

— Nimeni nu știe ce este.

Am urmat-o în hol, simțindu-i disperarea care se revărsa valuri-valuri, antrenînd parcă și aerul o dată cu ele. A luat peruca neagră de pe măsută și și-a pus-o iar pe cap, vîrîndu-și sub ea părul castaniu cu înverșunare, urîndu-se pe sine și ținuta-i deghizată, urîndu-mă pe mine, urînd vizita pe care a trebuit s-o facă, minciunile spuse lui George și jalnicele ei acțiuni întreprinse pe furîș. Și-a dat din nou rujul strident, cu o forță ce nu era necesară, de parcă s-ar fi luat pe sine cu asalt, și-a legat baticul cu un gest violent și a început să cotrobăie în geantă după ochelarii de soare.

— M-am schimbat la toaleta din stația de metrou, a spus ea. Totul este revoltător. Dar nu vreau să mă vadă cineva că plec de aici. Se petrec tot felul de lucruri. Știu că da. Și George este speriat ...

Stătea în fața ușii de la intrare așteptînd s-o deschid ; o femeie suplă, elegantă, care arăta, în mod categoric, îngrozitor. Mi-a trecut prin minte că nici o femeie nu și-ar face sieși una ca asta fără un motiv temeinic. Nu încercasem nimic ca să-i ușurez amărăciunea și nu era de nici un folos că-mi dădeam seama că asta se datora faptului că o cunoșteam de prea multă vreme și în altă ipostază. Ea era cea care dirija, iar eu, de la șaisprezece ani, îi îndeplinisem cu respect dorințele. M-am gîndit că, dacă în seara asta aș fi făcut-o să plîngă și i-aș fi oferit puțină tandrețe și căldură sau chiar un sărut, poate că i-aș fi fost de mai mult folos ; dar există o barieră care nu putea fi ușor de trecut.

— Nu trebuia să vin aici, a spus ea. Acum îmi dau seama de asta.

— Vrei ... să întreprind ceva ?

Un spasm i-a contorsionat fața.

— O, Doamne, ... Da, sigur. Dar am fost o proastă. M-am înșelat singură. La urma urmelor ... tu nu ești decît un jocheu.

I-am deschis ușa.

— Aș dori să mai fiu, i-am spus fără vlagă.

S-a uitat la mine fără să mă vadă, mintea ei era deja preocupată de drumul de întoarcere, de film și de cele ce avea să-i le spună lui George.

— Nu sînt nebună, a zis ea.

S-a întors brusc și a plecat fără să mai întoarcă privirea înapoi. Am urmărit-o cum s-a îndreptat spre scări și și-a văzut de drum fără nici o șovăire. Am închis ușa cu un sentiment acut că n-am corespuns așteptărilor și m-am întors în salon ; mi s-a părut că pînă și aerul din încăpere împrumutase ceva din agitația ei.

M-am aplecat și am adunat bucățile mari din paharul spart, dar erau prea multe cioburi mici și ascuțite pentru lenea totală care se abătuse asupra mea, așa că m-am dus și am adus mătura și fârașul din bucătărie.

Puteam să țin cu succes fârașul în mîna stîngă. Dacă, pur și simplu, voiam să-mi desfac palma de la proteză, degetele false se deschideau. Dacă trimiteam mesajul ca s-o strîng, ele se închideau. Întotdeauna era o întîrziere de două secunde între instrucțiunile mentale și reacția electrică, iar cel mai greu îmi fusese să învăț să țin cont de acest interval.

Degetele, bineînțeles, nu puteau să simtă cînd strînsoarea lor era suficient de puternică. Speciaștii care îmi fixaseră brațul îmi spusese că, spre a mă obișnui, trebuia să fac exerciții prinzînd ouă. La început spărsesem o duzină sau două. De atunci neatențiile se soldaseră cu explozia unui bec, cu pachete de țigări turtite și așa se explică de ce recurgeam la minunile științei într-o măsură mai mică decît aș fi putut s-o fac.

Am aruncat cioburile de sticlă la coș și am deschis din nou televizorul ; dar comedia se terminase, Rosemary se interpusese între mine, polițiști și hoți. L-am închis cu un oftat, mi-am pregătit cotletul și, după ce l-am mîncat, am luat telefonul ca să vorbesc cu Bobby Unwin care lucra la *The Daily Planet*.

— Informația o să te coste, a spus el imediat de a afla cine era la capătul firului.

— Ce anume ?

— Serviciu contra serviciu.

— E-n ordine, am răspuns.

— Deci, ce te interesează ?

— Hm, am spus. Acum cîteva luni ai scris un articol lung despre George Caspar în suplimentul tău de sîmbătă. O mulțime de pagini.

— Exact. Rubrică specială. Analiză în detaliu a succesului. *The Planet* scoate o dată pe lună seriale despre persoane cu realizări importante, miliardari, cîntăreți de muzică pop și cîte altele. Îi pune sub lupă și iese un expozeu de toată plictiseala.

— Ești la orizontală ? l-am întrebat.

A urmat o scurtă tăcere, după care s-a auzit un chicotit de față, înăbușit.

— Mai bine ți-ai folosi intuițiile pentru Siberia, a spus Bobby. Ce te-a făcut să crezi asta ?

— Invidia, aș zice. Dar eu întrebasesm doar în treacăt dacă e singur, fără a da vreo importanță faptului. Ai să fii mîine la Kempton ?

— Cred că da.

— Ai putea să aduci un exemplar din revista aceea și am să-ți cumpăr o sticlă, la alegere.

— O, băiete, băiete. S-a făcut.

A pus receptorul în furcă fără alte comentarii, iar eu mi-am petrecut restul serii citind anuarele pentru cursele de plat din ultimii ani, urmărind cariera lui Gleaner, Bethesda, Zingaloo și Tri-Nitro fără să descopăr absolut nimic.

II

În ultimul timp luasem obiceiul de a prînzii joia cu socrul meu. Ca să fiu mai exact, cu *fostul* meu socru : amiralul (în retragere) Charles Roland, părintele celui mai cumplit eșec al vieții mele. Fiicei sale, Jenny, îi acordasem tot devotamentul de care eram capabil și-i refuzasem singurul lucru care zicea ea că și-l dorea cel mai mult, adică să mă las de curse. Fusesm căsătorit cinci ani ; doi îi petrecusem în fericire, doi în neînțelegeri și unul în amărăciune ; acum nu mai rămăseseră decît rănile vindecate pe jumătate. Acestea și prietenia tatălui ei, la care ajunseseam cu greu și care acum însemna singura comoară pe care o salvasem din naufragiu.

Ne întilneam aproape în fiecare săptămînă în barul de sus de la hotelul Cavendish, unde acum, lîngă bolul cu alune, pe șervețele impecabile, se aflau paharele cu gin trandafiriu pentru el, iar pentru mine whisky și apă.

— Jenny va fi la sfârșitul săptămînii la Aynsford, mi-a spus el.

Aynsford era locuința sa din Oxfordshire. La Londra venea în zilele de joi, pentru afaceri. Drumul între cele două localități îl parcurgea într-un rolls.

— Aș fi fericit dacă ai veni și tu, a adăugat el.

Am privit chipul cu trăsături aristocrate și am ascultat vocea evazivă, tăgănată. Un bărbat încîntător și de mare subtilitate, care citea prin tine ca un laser, dacă simțea că este necesar. Un bărbat în a cărui integritate credeam pînă în pînzele albe, dar în mila lui nici cît negru sub unghie.

Am spus cu grijă, fără ranchiună :

— Nu vin ca să fiu forfecat.

— Ea a fost de acord ca să te invit.

— Nu cred.

Și-a privit paharul cu o încordare suspectă. Știam, dintr-o experiență îndelungată, că atunci cînd voia să facă ceva de care era convins că-mi displăcea, nu se uita la mine. Și, de obicei, urma o pauză, ca aceasta, în care se pregătea să deschidă artileria. Nu mă mîngîia cu nimic lungimea pauzei. În cele din urmă, a spus :

— Mi-e teamă că are necazuri.

M-am uitat lung la el, dar nu și-a ridicat ochii.

— Charles, am spus deznădăjduit. *Nu poți ...* nu poți să-mi ceri asta. Știi bine cum îmi vorbește.

— Iar tu îi plătești cu aceeași monedă, din cîte îmi amintesc.

— Nici un om în toate mințile nu intră de bună voie în cușca cu lei.

Mi-a aruncat o privire rapidă, fulgerătoare, urmată de un ușor rictus al gurii. Probabil nu era cel mai bun mod de a se referi la frumoasa lui fiică.

— Sid, din cîte te cunosc, știu c-ai intrat în cușca cu lei nu numai o dată, mi-a zis el.

— Atunci în cușca unei leoaice, l-am corectat eu cu o undă de umor.

Abia a așteptat ca să audă asta.

— Deci ai să vii ?

— Nu ... Cîstit vorbind, unele lucruri sînt prea de tot.

A oftat și s-a lăsat pe spătarul scaunului, privindu-mă pe deasupra paharului cu gin. Lipsa de expresie din privirea lui nu mă puneă pe gînduri pentru că asta însemna că încă mai completează.

— Calcan de Dover ? a sugerat el calm. Să chem ospătarul ? Am putea mânca, nu crezi ?

A comanda calcan pentru amîndoi, cerîndu-l dezosot, din obișnuință. Acum puteam să mîncăm perfect de bine în public, dar fusese o lungă și penibilă perioadă cînd propria-mi mină nu era decît un impediment, o diformitate nefolositoare, pe care, conștient o ascundeam în buzunar. Cînd, în sfîrșit, aproape că mă obișnuisem cu ea, mi-a fost făcută din nou zob și am pierdut-o definitiv. Cred că așa este viața. Cîștigi și pierzi, iar dacă salvezi ceva din ruine, îie chiar numai o brumă de respect față de tine însuși, tot merită s-o iei de la capăt.

Chelnerul ne-a spus că masa noastră va fi gata în zece minute și a plecat discret cu meniul și nota de comandă strîns lipite de smoching și cravata de mătase gri. Charles a aruncat o privire rapidă spre ceas și apoi și-a plimbat îndelung ochii prin încăperea mare, luminoasă și liniștită, unde alte cupluri, ca și noi, stăteau în totoliile bej și puneau lumea la cale.

— Te duci la Kempton în după-amiaza astă ? m-a întrebat el. Am încuviințat dînd din cap.

— Prima cursa este la două și jumătate.

— Lucrezi la vreun caz ?

Ca întrebare, era un pic prea curtenitoare.

— Nu vin la Aynsford, i-am spus. Nu, atîta vreme cît Jenny se afla acolo.

După o pauză, a spus :

— Aș vrea ca să vii, Sid.

I-am aruncat o privire iugară. Ochii lui urmăreau un chelner de la bar care ducea băuturi unor clienți din celălalt capăt al sălii. I-a trebuit prea mult timp ca să se gîndească la fraza urmatoare.

Și-a dres glasul și a spus fără a se adresa cuiva anume :

— Jenny a împrumutat niște bani ... și mă tem că și numele ei ... unei societăți care se pare că este frauduloasă.

— Ce-a făcut ? ! am exclamat eu.

Și-a întors privirea spre mine cu o repeziciune suspectă, dar l-am întrerupt imediat ce a deschis gura.

— Nu, am spus. Dacă ea a făcut asta, intră în atribuțiile tale ca s-o descurci.

— Bineînțeles, a folosit numele tău, a spus Charles. Jennifer Halley.

Am simțit cum se închide capcana în jurul meu. Charles mi-a studiat chipul peste care se așternuse tăcerea și, printr-un ușor oftat, a dat drumul propriei sale neliniști interioare. Era mult

prea priceput în a mă face să vin la undiță, am recunoscut eu cu amărăciune.

— A făcut o pasiune pentru un bărbat, a spus el plat. Eu nu l-am agreat în mod special, dar nici pe tine nu te-am plăcut... la început și mi-am dat seama că, de fapt, eroarea respectivă m-a inhibat, pentru că nu mai aveam încredere în primele mele reacții.

Am mâncat o alună. Eu nu-i fusesem pe plac pentru că eram jocheu, ceea ce el nu concepea ca soț pentru fiica lui bine educată; iar eu, la rîndul meu, l-am disprețuit imediat învinuindu-l de snobism social și intelectual. Este ciudat, dacă mă gîndesc că acum înseamnă, probabil, omul pe care-l prețuiesc cel mai mult pe lume.

A continuat :

— Acest bărbat a convins-o să intre într-un fel de aiacere ce se baza pe comenzi făcute prin poștă ... totul teribil de corect și respectabil, cel puțin în aparență. Un mod lăudabil de a strînge oani pentru opere de caritate ... cunoști acest gen de lucruri, cum ar fi, de pildă, felicitările de Crăciun, numai că, în cazul ăsta, cred că era vorba de o ceară specială pentru lustruit mobilă veche. Oamenii erau invitați să cumpere ceara la un preț mai mare, știind de la bun început că profiturile aveau să meargă spre o cauză bună.

M-a privit posomorit. Am așteptat pur și simplu, fără prea mari speranțe.

— Comenzile curgeau, a continuat el, iar o dată cu ele și banii. Jenny și o prietenă erau ocupate pînă peste cap cu expedierea cutiilor de ceară.

— Pe care Jenny, presupun, le cumpăra în avans ?

Charles a oftat.

— Nu e nevoie să ți-o spun, nu ?

— Iar Jenny plătea expedierea, ambalatul, reclamele și corespondența ?

A dat din cap aprobator.

— Depunea toate recipisele într-un cont deschis special pentru opere de binefacere. Toate acele recipise au fost retrase din cont, bărbatul a dispărut și s-a descoperit că societatea de caritate nu exista.

L-am privit consternat.

— Și care e situația lui Jenny ? l-am întrebat.

— Mi-e teamă că foarte proastă. Probabil se va lăsa cu urmărire judiciară. Și numele ei este peste tot, iar al tipului nicăieri.

N-am izbucnit în nici un fel de învinuiri. Charles a observat tăcerea mea preocupată și a dat ușor din cap în semn de compătimire.

— A fost extraordinar de naivă, a spus el.

— N-ai putut s-o oprești? S-o avertizezi?

A clătinat din cap plin de regret.

— N-am știut nimic pînă ieri, cînd ea a venit în panică la Aynsford. Totul s-a petrecut în apartamentul pe care și l-a cumpărat în Oxford.

Ne-am dus să servim prinzul, iar, după aceea, nici măcar nu mi-am putut amina gustul calcanului.

— Numele nărbatului este Nicholas Ashe, a spus Charles cînd ne beam cafeaua. Cel puțin așa și-a zis el. A făcut o scurtă pauză. Avocatul crede că ar fi bine dacă l-ai putea găsi.

Am șoiat spre Kempton cotropit de gînduri neplăcute în privința lui Jenny.

Divorțul în sine părea că nu schimbase nimic. Recentă încheiere a șocotelilor, tribunalul impersonal în fața căruia nici unul din noi nu ne prezentasem (nu aveam copii, nu erau dispute pentru pensie de întreținere, n-au fost tentative de împăcare și nici vreo petiție de rezolvat, așa că „următorul caz, vă rog”) nu puseseră punct definitiv vieților noastre, abia dacă le separaseră printr-o virgulă. Situația legală nu se dovedise a fi o ușă deschisă larg spre eliberare. Restabilirea după cataclismul sufletesc părea un proces lung și lent, iar certificatul de divorț abia dacă era un paleativ.

Dacă altădată eram uniți prin bucurii și pasiuni comune, acum cînd ne întîlneam cumva din întîmplare, eram în stare să ne sfîșiem cu unghiile. Opt ani din viață mi se scurseseră iubind-o, pierzînd-o și bocînd-o pe Jenny și, deși doream ca sentimentele mele să se fi stins, ele erau încă vii. Zilele de totală indiferență păreau încă teribil de îndepărtate.

Dacă o ajutam să iasă din încurcătura în care se vîrîse, avea să fie vai de sufletul meu. Dacă n-o ajutam, aveam să-mi fac singur zile amare. *De ce*, mi-am zis cu o furie turbată și neputincioasă, de ce a trebuit păcătoasa să fie atît de tîmpită?

*
* *

Pentru o zi lucrătoare de aprilie, erau destui spectatori la Kempton. Totuși, și acum, ca de alîtea ori în trecut, îmi părea rău că în Marea Britanie cu cît un hipodrom este mai aproape de Londra, cu atît are mai multe șanse să fie gol. Orășenii pot

fi pasionați de pariuri, dar nu și de aer curat și cai. Mai demult Birmingham-ul și Manchester-ul și-au pierdut hipodromurile prin indiferență, iar Liverpool-ul a supraviețuit numai prin Grand Național¹. În majoritatea cazurilor sînt depășiți de cheltuieli și ies din programele de curse; totuși plantele viguroase cresc din vechile rădăcini.

În fața camerei unde se făcea cîntărirea erau aceleași chipuri familiare purtînd discuții al căror conținut, în esență, nu se schimbase de secole: cine și ce cal va călări, cine avea să cîștige, ar trebui modificat regulamentul, cite și mai cite despre calul cutăruia care a pierdut sau „ai auzit că flăcăul ăla și-a lăsat nevasta”? Toate erau povești de un umor ieftin, ușoare exagerări și minciuni vădite. Același amestec de cinste și corupție, de principii și expediente. Oameni gata să mituiască și oameni gata să se lase mituiți. Speranțe șovăielnice care abia se înfiripa și artilerie grea arogantă. Eșecuri prezentate sub o bravadă de scuze și succese ce nu lasă să transpară neli-niștile interioare. Foarte așa cum au fost, sînt și vor fi atîta vreme cît vor exista cursele.

De fapt, nu mai aveam nici un drept ca să mă învîrt în fața camerei cîntarului, deși nimeni nu mi-a zis niciodată sa plec. Aparțineam zonei cenușii a foștilor jockeyi: excluși din camera de cîntărit propriu-zisă, dar tolerîndu-li-se multe altele. Incinta sacră și dragă inimii mele o pierdusem din ziua în care o jumătate de tonă din picioarele unui cal aterizase direct pe metacarpienele mele. De atunci, pur și simplu, ajunseseam să fiu fericit numai pentru că încă eram acceptat în breaslă, iar durerea de a nu mai călări făcea parte doar dintr-un regret general. Un fost campion îmi spusese că-i trebuiseră douăzeci de ani ca sa nu mai tinjească să se afle din nou în șa, la care eu îi răspunsesem că-i foarte mulțumesc.

L-am văzut acolo și pe George Caspar care sta de vornă cu jocheul său, el avînd trei cai programați pentru după-amiaza asta; era și Rosemary, care, cînd m-a zărit la zece pași de ea, a tresărit violent și mi-a întors rapid spatele. Îmi puteam imagina valurile de spaimă ce-au străbătut-o, deși, în ziua aceea, ea arăda obișnuita sa ținută elegantă și impecabilă: haină de vizon, ca s-o apere de vîntul rece, ghetе lustruite și pălărie de catifea. Dacă se temea că am să vorbesc despre vizita ei, se înșela.

---

¹ Cea mai renumită cursă de steeplechase din Marea Britanie, ținută la Aintree, Liverpool.

Am simțit o ușoară strângere de braț și am auzit o voce plăcută spunind :

— Doar un cuvânt, Sid.

Am zîmbit înainte de a mă întoarce, pentru că lordul Friarly, conte, latifundiar și un tip teribil de cumsecade, era unul dintre oamenii pentru care călărisem în nenumărate curse. Făcea parte din vechea aristocrație ; avea în jur de șaizeci de ani și maniere elegante, era de o bunătate autentică, puțin excentric și mult mai inteligent decît îl socoteau oamenii. Ușoara sa bilbiială nu era nicidecum un defect de vorbire, ci totul se datora dorinței de a nu da impresia că face caz de rangul său, într-o lume bazată pe principii de egalitate.

De-a lungul anilor fusesem de nenumărate ori la el acasă, în Shropshire, mai totdeauna aflîndu-mă în drum spre cursele din partea de nord a țării și călătorisem cu el mile în șir în tot felul de automobile vechi. Vechimea mașinilor nu era o extindere a modestei, ci mai degrabă o lipsă de înclinare spre a-și cheltui banii pe lucruri necesare. Esențial pentru conte, în termeni de venituri, însemna menținerea în bună stare a latifundiei Friarly Hall și faptul de a avea cît mai mulți cai de curse cu putință.

— Sînt încîlnat să vă văd, domnule Friarly, i-am spus.

— Ți-am zis să-mi spui Philip.

— Da ... iertați-mă.

— Ascultă, mi-a zis el. Vreau să faci ceva pentru mine. Am auzit că ești al naibii de bun în a da de cap la tot felul de lucruri. Nu mă surprinde, bineînțeles, eu întotdeauna am pus temei pe opinia ta, știi asta.

— Cu siguranță am să vă ajut, dacă pot, i-am răspuns.

— Am senzația neplăcută că sînt tras în piept, mi-a spus el. Știi că-mi place la nebunie să-mi văd caii alergînd, cu cît participă în mai multe curse, cu atît e mai nostim, plus toate celelalte. Ei bine, anul trecut mi-am dat acordul ca să fiu înregistrat ca proprietar pentru caii unor asociații ... știi, se împart cheltuielile la alți opt sau zece oameni, deși caii alergă sub numele meu și culorile mele.

— Mda, am spus încuviințînd din cap. Am observat.

— Ei bine ... eu personal nu-i cunosc pe ceilalți. Asociațiile au fost formate de un individ care nu se ocupă decît de asta ; adună oameni și le vinde un cal. Știi cum este ?

Am încuviințat printr-o înclinare a capului. Fuseseră cazuri cu astfel de fondatori de asociații care cumpăraseră cai cu sume mici

și îi vînduseră membrilor asociației la prețuri de patru ori mai mari. O banală afacere necinstită, dar deocamdată legală.

— Caii aceia nu aleargă la adevărata lor valoare, Sid, a spus el fără ocolișuri. Am senzația că cineva din asociație aranjează cursele. Așa că vrei să cercetezi pentru mine? Fin și discret?

— Am să-nțerc, cu siguranță, i-am răspuns.

— Bine, a spus el mulțumit. M-am gîndit eu că ai s-o faci.

Așa că ți-am adus numele oamenilor din asociații. A scos o foaie împăturită din buzunarul de la piept. Poftim, a spus el deschizînd-o și arătîndu-mi cu degetul. Patru cai. Asociațiile sînt toate înregistrate la Clubul Jocheilor, totul este la vedere, conturi autorizate ș.a.m.d. Totul pare corect pe hîrtie, dar, ca să fiu cinstit Sid, eu nu sînt *fericit*.

— Am să fac cercetări, i-am promis și mi-a mulțumit cu căldură și cu sinceritate, iar, după un minut sau două, s-a îndepărtat ca să vorbească cu Rosemary și George.

Ceva mai încolo, Bobby Unwin, înarmat cu creion și bloc notes părea a-l pune într-o situație dificilă pe un antrenor de clasă mijlocie. Vocea-i plutea pe deasupra capetelor, tăioasă, dă o agresiune de tip nordic și cu o ușoară tentă inchizitorială, dobîndită de la teleinterviuri.

— Deci, poți să-mi spui că ești perfect mulțumit de felul în care îți aleargă caii?

Antrenorul a aruncat o privire în jur căutînd scăpare și se mișca de pe un picior pe celălalt. Era amuzant. M-am gîndit că trebuia să se împace cu situația, pentru că înțepăturile în scris ale lui Bobby Unwin tindeau să fie și mai usturătoare dacă el personal n-avusese plăcerea de a-și intimida victima într-o discuție în care să-i trîntească totul verde în față. Scria bine, era citit cu aviditate, dar printre cei din lumea curselor, între care se creaa, de obicei, o anume fraternitate, se bucura de o profundă antipatie. Între el și mine, de-a lungul atîtor ani, fusese un fel de armistițiu amical, ceea ce, în practică, însemna o reducere a numărului unor cuvinte ca „orb“ și „cretin“ la două de paragraf atunci cînd descria o cursă pe care o pierdusem. De cînd nu mai călăream încetasem să mai fiu o țintă a atacurilor sale și, în consecință, se crease un fel de satisfacție perversă de a discuta unul cu celălalt ca și cum ai zgîndări un coș.

Cînd m-a zărit cu coada ochiului, l-a lăsat imediat pe bietul antrenor și și-a îndreptat nasul ascuțit spre mine. Era înalt, în jur de patruzeci de ani și mereu făcea caz de faptul că s-a

născut într-o mahala din Bradford¹; era un luptător care a răzbit din greu și nu lăsa pe nimeni să uite acest lucru. Noi doi ar trebui să avem multe în comun, din moment ce și eu sînt un produs al acelorași mahalale sordide, dar temperamentul nu are nici o legătură cu mediul. El era înclinat să-și întîmpine soarta cu minie, iar eu în tăcere, ceea ce însemna că el vorbea foarte mult și eu ascultam.

— Revista este la mine în servietă, în camera presei, mi-a spus el. Pentru ce-ți trebuie ?

— Așa, în general.

— Haide, haide, a spus el. La ce lucrezi ?

— Tu mi-ai spune mie bomba din materialul tău viitor ? l-am întrebat.

— Așa-i, a recunoscut el. Punct marcat. Și o să-mi am sticla cu cea mai bună șampanie în barul membrilor după prima cursă, e-n ordine ?

— Iar pentru niște sandviciuri în plus, cu somon afumat, aş putea avea informațiile care n-au văzut niciodată lumina tiparului ?

A zîmbit sarcastic și a spus că nu vedea de ce nu ; la timpul potrivit, după prima cursă, și-a ținut promisiunea. .

— Ți-o poți permite, Sid, băiete, a spus el mestecînd dintr-un sandvici cu somon trandafiriu și lăsîndu-și mîna protectoare pe sticla cu poleială aurie ce se afla între noi, pe tejgheaua de la bar.

— Mda. Sigur.

— Deci, ce vrei să știi ?

— Ai fost în Newmarket ... la grajdurile lui George Caspar ... ca să-i faci acest articol ? Am arătat spre revista ilustrată, ce stătea împăturită pe lung, lîngă sticlă.

— Mda. Bineînțeles.

— Deci, spune-mi ce n-ai scris.

S-a oprit în mijlocul înghițiturii.

— În ce domeniu ?

— Ce crezi tu în sinea ta despre George, ca persoană ?

A vorbit printre dumații de pîine neagră.

— Am spus mai tot aici. A arătat spre revistă. Caspar știe mai bine decît orice antrenor cînd un cal este pregătit pentru cursă și în care anume să alerge. Față de oameni are tot atîtea sentimente ca o stană de piatră. Știe numele și genealogia fiecărui cal din cei peste o sută douăzeci pe care-i are în grajdurile

¹ Cel mai important centru textil din Marea Britanie.

sale și-i poate recunoaște pe fiecare în parte pe o ploaie torențială, ceea ce, practic, este imposibil, dar pe cei patruzeci de flăcăi ce lucrează pentru el îi strigă pe toți cu numele de Tommy, pentru că nu este în stare să-i deosebească unul de celălalt.

— Băieții vin și pleacă, am spus eu pe un ton neutru.

— La fel și caii. E chestie de concepție. El nu dă o ceapă degerată pe oameni.

— Nici pe femei? i-am sugerat.

— Le folosește, bieteles nenorocite. Pariez că și atunci cînd face amor mintea lui este la caii ce vor alerga ziua următoare.

— Dar Rosemary ... ce gîndește?

I-am reumplut paharul și-am sorbit cîteva înghițituri dintr-al meu. Bobby și-a terminat sandviciul dintr-o îmbucătură zdravănă și și-a lins firimiturile de pe degete.

— Rosemary? Ea e pe jumătate sărită din balamale.

— Ieri la curse arăta bine, i-am spus. Este și astăzi aici.

— Mda, ei bine, ea încă face în public pe marea doamnă, dar îți spun, băiete, eu am fost în casa lor timp de trei zile și ce se întîmplă acolo trebuie să vezi cu ochii tăi ca să crezi.

— De pildă?

— De pildă, Rosemary țipă în tot locul că n-au pază suficientă, iar George îi spune să-și țină pliscul. Lui Rosemary i-a intrat în cap ideea că la unii din caii lor li s-a dat ceva înainte de cursă și aș îndrăzni să spun că are dreptate, pentru că un grajd de mărimea și succesul acestuia nu se poate să nu-și aibă partea lui de escroci, care să încerce să strice lucrurile. Dar, în orice caz ... Și-a băut paharul pînă la fund și a făcut un gest larg spre sticlă, ca să i-l umplu din nou ... Într-o zi ea m-a prins de haină pe hol ... iar holul acela mare cît un hambar ... literalmente m-a prins de haină și mi-a spus că, ceea ce ar trebui să scriu ar fi că lui Gleaner și Zigaloo li s-a dat ceva ... Îți amintești minjii aceia de viteză, de doi ani, care n-au mai apărut deloc în curse ... și George a ieșit din birou și i-a spus că este neurastenică, schimbările vîrstei își spun cuvîntul și chiar atunci, în fața mea, și-au aruncat unul celuilalt o ploaie de injurii. A respirat adînc și a mai tras o înghițitură zdravănă. Nostim e că, într-un fel, aș zice că țin unul la celălalt. Atît cît poate ține el la cineva.

Mi-am umezit buzele și m-am arătat interesat doar în parte, ca și cum m-ar fi preocupat cu totul altceva.

— Ce-a spus George despre ideile ei în privința lui Gleaner și Zigaloo? l-am întrebat.

— A considerat de la sine înțeles că n-ar trebui s-o iau în serios, dar, în orice caz, a spus că ea făcuse un fix că și lui Tri-Nitro i se va da ceva înainte de cursă ca să nu alerge la valoarea lui, iar la ea totul lua proporții neobișnuite. Vîrsta era de vină, a spus Caspar. Femeile întotdeauna devin foarte ciudate la anii ăștia, a conchis el. A zis că deja dublase paza la Tri-Nitro din pricina cicălelilor ei, iar cînd va începe sezonul, ceea ce se întîmplă chiar acum, va avea patru de noapte cu ciini și alte lucruri asemănătoare. Mi-a spus că, în orice caz, Rosemary se înșela în privința lui Gleaner și Zingaloo, precum că li s-ar fi dat ceva. Făcuse o obsesie pe această temă, iar el glumea într-o oarecare măsură pe seama ei spre a o opri ca să n-o ia razna de tot. Se pare că amîndoi ... caili vreau să spun ... s-au dovedit a avea probleme cu inima, ceea ce explică, bine-înțeles, rezultatele mizerabile pe care le-au obținut cînd s-au maturizat și au crescut în greutate. Așa că asta a fost. Atît și nimic mai mult. Și-a golit paharul și l-a umplut din nou. Ei bine, Sid, *de fapt* ce vrei tu să știi despre George Caspar ?

— Hm, am spus. Crezi că există ceva de care să-î fie frică ?

— George ? a spus el neîncrezător. De ce anume ?

— De orice.

— Cînd am fost eu la ei, aș zice că nu se sinchisea de nimic.

— Nu părea speriat ?

— Absolut deloc.

— Sau iritat ?

A înălțat din umeri.

— Doar în privința soției.

— Cu cît timp în urmă ai fost acolo ?

— O ... a reflectat. După Crăciun. Da ... A doua săptămînă din ianuarie. Noi trebuim să pregătăm revistele alea ilustrate cu multă vreme înainte.

— Atunci nu crezi, am spus pîrînd ușor dezamăgit, că ar dori pază în plus pentru Tri-Nitro ?

— Asta cauți ? Mi-a aruncat un zîmbet pieziș. N-ai nici o șansă, Sid, amice. Încearcă la cineva mai mic. George își are afurisita de ogradă păzită cu strășnicie. Vezi, în primul rînd, este una din acele gospodării vechi, împrejmuată cu un zid înalt, ca o fortăreață. Apoi, la intrare sînt porți duble, de zece picioare¹, cu țepușe deasupra.

Am dat din cap în semn de aprobare.

¹ 1 picior=30,479 cm.

— Da ... le-am văzut.

— E clar, deci ?

A înălțat din umeri ca și cum asta ar fi aranjat lucrurile.

În toate barurile din Kempton erau televizoare cu circuit închis, ca băutorii pasionați să nu piardă nimic din vreo cursă și la unul din acestea am urmărit, eu și Bobby Unwin, cea de a doua cursă. Calul care a câștigat cu șase lungimi a fost unul antrenat de George Caspar și, în timp ce Bobby privea căzut pe gânduri cele două degete de șampanie rămasă în sticlă, însuși George a intrat în bar. În urma lui, într-un palton de culoarea cămillei, venea un bărbat masiv, avînd întipărite pe chip și în mișcări toate însemnele unui proprietar câștigător, mulțumit din cale afară : Zîmbet de pisică ajunsă la borcanul cu smîntînă, gesturi grandilocvente : „priviți-mă !“

— Termină sticla, Bobby, i-am spus.

— Tu nu mai vrei ?

— Este a ta.

N-a făcut nici o obiecție. Și-a turnat un pahar, l-a băut și a rîgîit mulțumit.

— Ar fi mai bine să plec, a spus el. Trebuie să scriu despre mîinji aceia, dintr-a treia, lua-i-ar naiba. Să nu-i spui redactorului meu c-am urmărit din bar cursa a doua, că mă dă afară. Nici el nu credea ce spunea. Văzuse multe curse din bar. La revedere, Sid. Mulțumesc pentru băutură.

S-a întors înclinînd ușor din cap și a pornit-o spre ușă sigur pe mișcările lui, fără a da nici un semn că înghițise o sticlă de șampanie într-o jumătate de oră. Fără îndoială, asta de abia dacă reprezenta primele cărămizi de la baza temeliei. Capacitatea lui de absorbție era fenomenală.

Mi-am băgat revista în buzunar și mi-am croit încet drum în urma lui gîndindu-mă la ceea ce-mi spusese. Cînd am trecut pe lîngă George Caspar i-am zis : „Bine făcut“, o politețe obișnuită în asemenea ocazii, iar el a dat scurt din cap și a spus : „Sid“. Schimbul de amabilități fiind încheiat, mi-am continuat drumul spre ușă.

— Sid, ... a strigat el după mine ridicînd vocea.

Am întors capul. Mi-a făcut semn. M-am dus înapoi.

— Ți-l prezint pe Trevor Deansgate, mi-a spus el.

Am strîns mîna care mi s-a oferit : manșete albe ca zăpada, butoni de aur, piele palidă, catifelată, ușor umedă ; unghii bine îngrijite, inel cu sigiliu de aur și onix pe degetul mic.

— Sînteți câștigătorul ? l-am întrebat. Felicitări.

— Știi cine sînt ?

— Trevor Deansgate ?

— În afară de asta.

Era prima oară cînd îl vedeam de aproape. Deseori la oamenii puternici se observa o anume coborîre a pleoapelor ce trăda un sentiment de superioritate și el o avea. De asemenea, ochii cenușii, păr negru, îngrijit, buze strînse provenind din mușchi bine antrenați în luarea deciziilor.

— Dă-i drumul, Sid, a spus George văzînd ușoara mea ezitare. Dacă știi, spune. I-am povestit lui Trevor că tu ești atoațeștiutor.

Am aruncat o privire spre el, dar tot ceea ce se putea citi pe chipul lui oțelit era un fel de așteptare ușor zeflemitoare. Știam că pentru mulți oameni noua mea profesie era un fel de joacă. De data aceasta nu părea nici un pericol de a răspunde cu amabilitate încercării la care eram supus.

— Bookmaker¹? am întrebat tatonînd. Și am adăugat adresîndu-mă direct lui Trevor Deansgate: Billy Bones ?

— Poftim ! a zis George încîntat. Ți-am spus eu.

Trevor Deansgate a luat-o la modul filozofic. Eu n-am mai încercat noi reacții în continuare, ceea ce ar fi putut să nu mai fie la fel de amical. Numele său la naștere fusese Shummuck. Trevor Shummuck din Manchester, născut într-o mahala, avînd o minte ascuțită-brici și își schimbase numele, accentul și anturajul în drumul său spre vîrfurile piramidei sociale. Așa cum am făcut-o toți, după cum ar fi spus-o Bobby Unwin. Și de ce nu ?

Ascensiunea lui Trevor Deansgate spre eșalonul din vîrf fusese completată prin cumpărarea vechii firme, care pe atunci mergea prost, „Billy Bones“, acesta fiind, de fapt, un pseudonim pentru frații Rubenstein și unchiul lor, Solly. În ultimii cîțiva ani „Billy Bones“ devenise o afacere pe picior mare. Nu puteai să deschizi un ziar de sport sau să mergi la curse fără să nu dai de reclame orbitoare, roz-fluorescente, ca : „Nu ezitați, Billy Bones este cel mai bun“, sloganuri care tindeau să ia cu asalt pacea zilelor de duminică. Dacă afacerile erau tot atît de solide precum campania de vînzare, însemna că Trevor Deansgate se descurca excelent.

Am discutat civilizat despre cîștigătorul lui pînă s-a făcut vremea să merg afară să privesc mîinji.

— Cum se prezintă Tri-Nitro ? I-am întrebat pe George în timp ce ne îndreptam spre ușă.

¹ Persoană care ține registrele de rămășaguri la curse (engl.)

- Fantastic, a răspuns. În mare formă.
- Nici o problemă ?
- Absolut nici una.

Ne-am despărțit în prag, iar eu mi-am petrecut restul după-amiezii ca de obicei, ba urmărind cursele, ba îlecărind cu unul și altul, gîndurile rătăcindu-mi la lucruri nemaipomenite. Pe Rosemary n-am mai văzut-o și mi-am zis că mă evită, iar după cursa a cincea m-am hotărît să plec..

La ieșire un angajat al hipodromului m-a oprit cu un aer de ușurare, ca și cum m-ar fi așteptat de prea multă vreme.

- Am un bilet pentru dumneavoastră, domnule Halley.
- O ? ! Mulțumesc.

Mi-a înmînat un plic mic, maro. L-am pus în buzunar și m-am îndreptat spre mașină. Am urcat. L-am scos, l-am deschis și am citit cele cîteva rînduri :

Sid,

Am fost foarte ocupat toată după-amiaza, dar vreau să te văd. Te rog, ne putem întîlni în sala de ceai, după ultima cursă ?

Lucas Wainwright

Blestemînd ușor, m-am întors din parcare în restaurant, unde mîncărurile de prînz lăsaseră loc sandviciurilor și prăjiturilor. Ultima cursă abia se terminase, obișnuiții păutori de ceai se scurgeau încet în mici grupuri insetate, dar căpitanul-comandor Lucas Wainwright, care răspundea de serviciul de securitate al Clubului Jocheilor nu se vedea nicăieri.

M-am învîrtit înapoi și-ncolo și, în cele din urmă, a apărut în mare grabă, neliniștit, încurcat și cerîndu-și scuze.

- Vrei niște ceai ?

Abia mai respira.

- Am mai băut.

— N-are importanță. Ia puțin. Ne putem așeza aici fără să fim întrerupți, în bar întotdeauna e prea multă lume.

S-a îndreptat spre o masă și mi-a făcut semn să iau loc.

- Ascultă, Sid, ce-ai zice dacă ai face ceva pentru noi ?

Căpitanul-comandor Wainwright nu-și pierdea cîtuși de puțin vremea.

- „Noi“ înseamnă serviciul de securitate ?
- Da.
- În mod oficial ? l-am întrebat surprins.

Oamenii din serviciul de securitate al curselor știau în oarecare măsură cu ce mă ocupam în ultimul timp și nu ridicaseră nici o obiecție, dar nu-mi făcusem iluzii că erau întru totul de acord.

Într-un anume fel, eu lucram pe teritoriul lor și-i călcam pe bătăături.

Lucas bătea darabana pe fața de masă.

— Neoficial, mi-a răspuns. Este o afacere a mea, personală.

Dat fiind că Lucas Wainwright era el însuși șeful serviciului de securitate, cel care se ocupa cu investigațiile și ordinea în Clubul Jocheilor, o cerere, chiar neoficială, ce venea din partea lui nu putea fi considerată ca lipsită de temei. Sau cel puțin, pînă nu se dovedea contrariul.

— Ce anume ar fi de făcut? l-am întrebat.

Gîndul la natura serviciului cerut l-a domolit pentru prima oară. Au urmat bilbîieli, exclamații, alte darabane bătute cu degetele pe masă, ca pînă la urmă să se contureze o problemă destul de ingrată.

— Ascultă, Sid, asta este strict confidențial.

— Da.

— Nu am o aprobare superioară ca să te abordez astfel.

— Ei bine, i-am spus, n-are importanță, dați-i drumul.

— N-am nici o autoritate, nu-ți pot promite nici o plată.

Am oftat.

— Tot ceea ce îți pot oferi este ... ei bine ... ajutor, dacă o să ai vreodată nevoie. Și dacă este în puterea mea să ți-l dau, bineînțeles.

— Acesta s-ar putea să valoreze mai mult decît plata, i-am răspuns.

A apărut ușurat.

— Bun. Știi ... este o chestiune foarte dificilă, foarte delicată. Încă ezita, dar în cele din urmă, cu un oftat care a ieșit ca un fel de suspin, a spus: Te rog să faci ... ă-ă ... cercetări discrete ... referitoare la ... unul din oamenii noștri.

A urmat o tăcere bruscă. Apoi am spus:

— Adică unul din *oamenii dumneavoastră*? Unul din serviciul de securitate?

— Mă tem că da.

— Cercetări în ce anume privință? l-am întrebat.

Arăta nefericit.

— Mită. Corupție. Lucruri de acest fel.

— Hm, am spus. Am înțeles exact? credeți că unul din oamenii dumneavoastră ar putea lua bani de la secături și doriți ca să-l descopăr?

— Da, exact, a răspuns.

Am reflectat.

— De ce nu face investigațiile serviciul dumneavoastră? Puteți desemna pe unul din oamenii dumneavoastră.

— Oh, da. Și-a dres vocea. Sînt probleme. Dacă mă înșel, nu-mi pot permite să dau în vileag c-aș avea unele bănuiele. Ar produce mari, foarte mari neplăceri.. Iar, dacă am dreptate, ceea ce mă tem că da, noi... adică Clubul Jocheilor ... am dori să nu se facă vîlvă. Un scandal public în care este implicat serviciul de securitate ar fi foarte dăunător pentru curse.

M-am gîndit că poate exagera puțin, dar se pare că n-am avut dreptate.

— Bărbatul respectiv, a spus el posomorît, este Eddy Keith.

A urmat o nouă tăcere prelungită.

În ierarhia actuală a serviciului de securitate, în vîrf se afla Lucas Wainwright, urmînd imediat după el doi adjuncți cu ranguri egale. Ambii erau polițiști de grade superioare, ieșiți la pensie. Unul dintre ei era fostul inspector-șef Eddison Keith.

Îi aveam imaginea clară în minte pentru că vorbisem deseori cu el. Un bărbat solid, jovial, cu o mîină ce cădea ca un baros, dacă te bătea pe umăr. O voce puternică, cu un accent de Suffolk, destul de pronunțat. O mustață impozantă, de culoarea spicului de grîu, păr ciufulit, castaniu deschis, prin care se zărea strălucind pielea rozacee a capului și pleoape cărnoase, care totdeauna păreau a clipi a bună dispoziție, dar care deseori lipsea.

Uneori observasem un licăr tot atît de glacial și neiertător ca o crevasă. Foarte asemănător cu soarele pe gheață : frumos, dar plin de capcane. Omul care pune cătușele la mîini cu zîmbetul pe buze ; acesta era Eddy Keith.

Dar escroc ... ? Niciodată nu m-aș fi gîndit la așa ceva.

— Ce indicii aveți ? am întrebat în cele din urmă.

Lucas Wainwright și-a mușcat buza de jos, apoi a spus :

— Patru din cercetările lui din ultimul an s-au soldat cu rezultate incorecte.

Am clipit.

— Asta nu-i foarte concludiv.

— Nu. Categoric nu. Dacă aș fi sigur nu m-aș afla acum aici discutînd cu dumneata.

— Toate au fost referitoare la constituirea de asociații. Cercetări asupra oamenilor care voiau să cumpere laolaltă un cal. El trebuie să se asigure că nu era nici unul printre ei care încerca să se strecoare în lumea curselor prin ușa din dos. Eddy a făcut rapoarte favorabile pentru patru asociații în care figurează una sau mai multe persoane ce nu pot fi admise prin ușa din față.

— De unde știți? I-am întrebat. Cum ați aflat?

A făcut o grimasă.

— Săptămîna trecută am interogat pe cineva căruia i se aducea o acuzație de doping. Respectivul luna și fulgera împotriva unor tipi care, după cum spunea el, îl trăsese ră pe sînoră și mi-a rîs în nas pentru că toți aceia posedau cai sub nume false. Mi-a spus numele și am verificat, iar cele patru asociații din care făceau parte fuseseră toate avizate de Eddy.

— Sper, am spus cu tărăgănat, că nu sînt asociațiile conduse de lordul Friarly.

Părea abătut.

— Ba da, mi-e teamă că da. Lordul Friarly mi-a spus în după-amiaza asta, ceva mai devreme, că te-a rugat să verifici. Mi-a comunicat din politețe. Asta n-a făcut decît să-mi reîntărească hotărîrea pe care deja o luasem ca să te rog eu însumi. Dar vreau s-o faci cu discreție.

— La fel a cerut-o și dumnealui, i-am spus ca să-l liniștesc. Ați putea să-mi dați rapoartele lui Eddy? Sau copiile lor? Precum și numele adevărate și false ale persoanelor indezirabile?

A încuvințat printr-o înclinare a capului.

— O să am grijă să-ți parvină. S-a uitat la ceas și s-a ridicat, sprinteneala revenindu-i în gesturi ca o haină cu care era obișnuit. Nu e nevoie să ți-o mai spun... Dar fă-o cu grija.

Am pornit-o alături de el, într-un ritm alert spre ușă, unde m-a părăsit grăbind și mai mult pasul și abia dacă a făcut un gest vag cu mîna în semn de rămas bun. A intrat în camera de cîntărire, iar eu m-am îndreptat din nou spre mașină reînectînd la faptul că, dacă mi se vor aduna cazurile de rezolvat în același ritm, va trebui să apelez la ajutoare.

III

Am telefonat la liceul North London și am cerut să vorbesc cu Chico Barnes.

— Este la clasa de judo, mi-a răspuns o voce autoritară.

— Lecția lui sî termină cam la ora asta, de obicei.

— Așteptați o clipă.

Am așteptat continuînd să șoiez spre Londra, cu mina dreaptă pe volan și cî stînga pe receptor, iar stropii de ploaie cădeau pe parbriz. Mașina fusese adaptată ca s-o pot conduce cu o singură mină, adăugîndu-i-se un buton pe volan : un sistem foarte simplu, foarte eficient, iar poliția nu ridicase nici o obiecție.

— Alo ?

A răsunat în aparat vocea lui Chico, veselă, cu felul lui de a lua totul în zeilemea, ce războătea pînă și dintr-un singur cuvînt.

— Vrei o slujbă ? I-am întreat.

— Mda. Zîmbetul lui larg s-a simțit clar de-a lungul tirului. A fost liniște prea din cale afara în aceasta ultimă săptămînă.

— Poți să vii la mine acasă ? Ne întîlnim acolo.

— Am o oră suplimentară. Mi-au băgat-o pe gît. Este o clasă de seară, cu doamne robuste, a celui alt tip care e bolnav. El n-are nici o vină. De unde telefonyezi ?

— Din mașină. Am plecat din Kepton spre Londra. Ma opresc puțin în Rochampton, la centrul de ortopedie, pentru că îmi este în drum, dar aș putea să fiu în tața școlii tale... să zicem... peste o oră și jumătate. Te iau cu mașina. E-n ordine ?

— Bineînțeles, a spus el. Pentru ce te duci la centrul de ortopedie ?

— Să-l văd pe Allen Stephenson.

— Pesemne c-a plecat acasă.

— Mi-a spus c-o să fie acolo, pentru că are de lucru pînă tîrziu.

— Te doare iar mîna ?

— Nu... E o chestie de suruburi, lucrări de felul asta.

— Mda, a spus el. O.K. La revedere.

Am pus receptorul jos cu un sentiment de mulțumire, pe care aproape întotdeauna mi-l crea Chico. Nu era absolut nici o îndoială că-l găsesc pe Chico minunat ca partener de muncă : amuzant, inventiv, perseverent și neabătut de puternic. Mulți escroci descopereau prea tîrziu că tînarul și tiravul Chico, cu zîmbetul său copilăros, poate să arunce în aer cu cea mai mare ușurință un bărbat de două sute optzeci de livre¹.

Cînd l-am cunoscut, lucra, ca și mine, la agenția de detectivi Radnor, unde am învățat noua mea meserie. La un moment dat avusesem șansa ca să devin asociat și în cele din urmă proprietarul acelei agenții, dar, deși eu și Radnor ajunsesem la o înțelegere și chiar schimbasem numele agenției în Radnor-Halley,

¹ O livră=453,6 gr.

viața a produs răsturnări catastrofale și lucrurile au luat-o cu totul în altă direcție. Numai cu o zi înainte ca hîrțile să fie semnate, cînd partea financiară fusese perfectată, iar șampania aștepta doar să fie frapată, Radnor s-a așezat în fotoliul său de casă ca să tragă un pușor de somn și nu s-a mai sculat niciodată.

Imediat, ținînd ca din praștie, s-a întors din Canada un nepot suspect, care a fluturat un testament în favoarea sa și și-a cerut drepturile. El a spus din capul locului că nu voia să vîndă partea sa de moștenire unui fost jocheu ciung și mai ales la prețul convenit. El însuși avea să preia toată afacerea și să-i insuflă o viață nouă. Vor părăsi corpul de clădiri vechi și frumoase, dar distruse de bombă, din Cromwell Road și se vor muta în birouri noi, moderne, iar cei cărora nu le plăcea transferul erau liberi să-și ia tălpășița.

Mai toți din vechiul grup rămăseseră sub noua conducere, dar Chico se certase amarnic cu nepotul și optase pentru ajutorul de șomaj. Apoi, fără prea multă greutate, găsise o slujbă de cîteva ore pe săptămînă ca profesor de judo și prima dată cînd îl rugasem să mă ajute mi se alăturase bucuros. De atunci eu însumi devenisem detectivul la care se apela cel mai mult și cu regularitate în lumea curselor, iar, dacă asta nu-i convenea nepotului lui Radnor (și se știa că era furios) îl privea.

Chico a ținut prin ușa turnantă, cu geamuri a școlii, lumina creînd un fel de halou în jurul părului său cîrlionțat. Orice asemănare cu un sfînt se oprea exact aici, de vreme ce persoana ascunsă sub bucle nu arăta nici ca după o suferință îndelungată, nu era nici cu teama lui Dumnezeu și nici neprihănită.

A urcat ca o felină în mașină, mi-a zîmbit larg și mi-a spus :

— La colț este o cîrciumă cu o puicuță cu sîni trăznet.

Resemnăt, m-am oprit în parcajul de la restaurant și l-am urmat în bar. Fata care servea băuturile era, așa cum zisese el, bine înzestrată și pe deasupra l-a întîmpinat pe Chico cu efuziune. Le-am ascultat glumele deșucheate și am plătit băutura.

Ne-am așezat pe o bancă, lîngă perete, iar Chico și-a adus berea la gură cu setea pe care ți-o dă prea mult exercițiu fizic.

— Ah, a spus el punînd pentru moment halba jos. Acum e mai bine. Mi-a privit paharul. Ce-ai acolo, suc de portocale fără nici o tărie ?

Am încuviințat printr-o înclinare a capului.

— Toată ziua am ținut-o așa.

— Nu știu cum poți să suportți viața asta de lux și huzur.

— Ușor.

— Mda. Și-a terminat halba, s-a întors la bar ca s-o umple din nou și să fie iar în preajma fetei, dar, în cele din urmă, a revenit la bancă.

— Deci, unde trebuie să mă duc, Sid ? Și ce am de făcut ?

— La Newmarket. Să tîndălești puțin prin cîrciumi.

— Nu poate fi rău.

— Îl cauți pe un capel-maistru pe care-l cheamă Paddy Young. Este ajutorul lui George Caspar. Află unde bea și intră în vorbă cu el.

— Perfect.

— Trebuie să descoperim unde se găsesce acum trei cai, care au fost în grajdul lui.

— Să descoperim ?

— El n-ar avea nici un motiv să nu-ți spună sau, cel puțin, așa cred.

Chico a făcut ochii mari.

— De ce nu-l întrebi direct pe George Caspar ? Ar fi mai nimerit, nu ?

— În momentul de față nu vreau ca George Caspar să afle că ne interesăm de caii lui.

— Nu-i place, nu ?

— De fapt, nu știu. Am oftat. În orice caz, cei trei cai sînt Bethesda, Gleaner și Zingaloo.

— O.K. Am să mă duc acolo mîine. Nu cred că va fi prea dificil. Vrei să te sun ?

— Cît de repede posibil.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ce-a zis ortopedul ?

— Bună, Sid. Sînt încîntat ca te văd.

A scos o exclamație de resemnare.

— Fie că te-ntreabă omul pe tine, fie un zid de cărămidă, e totuna.

— A spus că nava nu ia apă și că voiajul poate continua.

— Asta-i mai bine decît nimic.

— Cum zici tu.

*
*   *

Am plecat spre Aynsford sîmbătă după-amiaza, așa cum Charles fusese sigur c-am s-o fac și simțeam cum îmi crește neliniștea o dată cu fiecare milă parcursă. Ca să-mi distrag atenția, m-am concentrat asupra veștilor din Newmarket, pe care Chico mi le dăduse la telefon în timpul prînzului.

— L-am găsit, îmi spuse el. Este însurat și sub papucul nevestei, așa că vinerea trebuie să se prezinte acasă cu banii câștigați, dar el a șters-o frumușel chiar adineaori ca să-i tragă o dușcă. Circiuma e chiar lângă grajd, foarte la îndemină. În orice caz, dacă poți să înțelegi ce spune, pentru că e atât de irlandez că ai impresia că vorbește o altă limbă, se pare că toți trei caii au mers la herghelii pentru prăsilă.

— Ai aflat unde ?

— Bineînțeles. Bethesda s-a dus în grajdul lui Garvey din Gloucestershire, iar ceilalți doi într-un loc nu departe de Newmarket, pe care Paddy Young l-a numit Traces sau, cel puțin, așa cred că a spus, deși, după cum ți-am povestit, el stilcește cuvintele într-un chip oribil.

— Thrace, am spus. Henry Thrace.

— Da ? Pesemne că tu poți să mai pricepi ceva din cele câteva lucruri pe care le-a mai spus și anume că Gleaner are trită și Zingaloo un virus, iar Bruttersmit s-a pronunțat pe loc că s-a isprăvit.

— Ce are Gleaner ?

— Trită.

Am încercat să pronunț în minte cu accent irlandez „Gleaner are trită” și a ieșit „Gleaner are artrită”, ceea ce părea mult mai plauzibil. I-am spus lui Chico în continuare :

-- ... și Brothersmith s-a pronunțat pe loc că s-a sfârșit cu ei ...

-- Da, a spus el, i-ai dat de cap.

-- De unde suni ?

-- De la o cabină din stradă.

- Ți-a mai rămas ceva timp ca să mai tragi un pic la măscluță. Încearcă să afli dacă acest Brothersmith este veterinarul lui George Caspar și, în caz că este, caută-l în carte și să-mi aduci adresa și numărul de telefon.

— E-n ordine. Mai ai altceva ?

— Nu. A urmat o pauză. Chico, cum ți s-a părut, crezi că Peddy Young găsește ciudat modul execrabil în care au evoluat acești trei cai ?

— N-aș putea zice că da. Nu părea să-și facă multe griji în vreun anume fel. L-am întrebat, ca din întâmplare, unde au ajuns, iar el mi-a răspuns, povestind în bună măsură restul. La modul filozofic, aș putea zice.

— Atunci e-n ordine, i-am spus. Mulțumesc.

Am închis, dar el a sunat din nou o oră mai târziu ca să-mi spună că, într-adevăr, Brothersmith era veterinarul lui George Caspar și mi-a dat adresa lui.

— Atunci, dacă asta-i tot, Sid, am un tren care pleacă peste o jumătate de oră. O păpușică drăguță mă așteaptă lângă Wembley: și-ar însemna să-i stric seara de simbătă dacă nu mă întorc.

Cu cât mă gîndeam mai mult la cele relatate de Chico și la comentariile lui Bobby Unwin, cu atît credeam mai puțin în suspiciunile lui Rosemary; dar îi promisesem că am să încerc, așa că mă voi mai strădui încă o scurtă bucată de vreme. În orice caz, atît cît îmi va lua ca să verific în privința lui Bethesda, Zingaloo și Gleaner și ca să vorbesc cu veterinarul Brothersmith.

*

* *

Aynsford-ul arăta ca o urbe pașnică și cuminte, dar liniștea presărată cu narcise nu se aplica decît exteriorului. Am oprit încet mașina în fața casei și am rămas acolo dorind să nu trebuiască să intru înăuntru.

Charles, de parcă ar fi simțit că, pînă în momentul de față aș fi putut face cale întoarsă, a ieșit din casă și a traversat cu pași mari aleea prunduită. Mă pîndea, mi-am zis. Mă aștepta. Voia ca să vin.

— Sid, a spus el deschizîndu-mi portiera și aruncîndu-mi un zîmbet. Știam ca ai să vii.

— Ai sperat, i-am răspuns.

Am coborît din mașină.

— E-n ordine. Zîmbetul i-a rămas în ochi. Am sperat. Dar eu te cunosc.

Mi-am îndreptat privirea spre fațada casei și-am văzut doar ferestrele oarbe, care reflectau cerul cenușiu.

— Ea este aici? l-am întrebat.

A încuviințat dînd din cap. M-am întors și am ocolit mașina ca să-mi iau servieta din portbagaj.

— Haide, atunci, i-am spus. Să terminăm și cu chestia asta.

— Ea e sus, a spus el pașind alături de mine. Are nevoie de înțelegerea ta.

I-am aruncat o privire rapidă și am mormait un „mda”. Ne-am terminat scurta călătorie în tăcere și am intrat în casă.

Jenny aștepta în hol. Nu m-am putut obișnui niciodată cu stringerea de inimă pe care o simțeam ori de cîte ori o vedeam în rarele ocazii în care ne întâlneam după ce ea m-a părăsit. Pentru mine ea rămăsese aceeași fată pe care o iubisem la început, nu o frumusețe clasică, dar foarte drăguță, cu păr castaniu, ondulat, o siluetă plăcută și un fel de a-și ține capul înălțat ca o pasăre în alertă. Vechiul zîmbet ușor schițat și căldura

din ochi erau duse, dar eu încă le așteptam cu o nostalgie deznădăjduită.

— Deci, ai venit, a spus ea. Eram convinsă că n-ai s-o faci.

Mi-am pus servieta jos și am tras adînc aer în piept, ca de obicei.

— Charles a dorit să vin, i-am răspuns.

Din cîțiva pași am fost lîngă ea și, ca întotdeauna, ne-am sărutat scurt pe obraji. Ne menținusem obiceiul, ca o dovadă netă a unui divorț civilizat, dar în sinea mea adeseori gîndeam că semăna mai mult ca un salut ritual dinaintea unui duel.

Charles și-a clătinat capul neliniștit văzînd lipsa reală de afecțiune și s-a îndreptat spre salon. În trecut încercase să ne convingă să rămînem împreună, dar liantul pentru orice mariaj trebuie să vină din interior, iar al nostru se făcuse pulbere.

Jenny mi-a spus :

— Sid, nu vreau să-mi ții nici o predică despre această afacere îngrozitoare.

— Nu.

— Nici tu însuși nu ești perfect, deși ție îți place să crezi că da.

— Pentru Dumnezeu, Jenny, încetează ! i-am spus.

A plecat brusc în salon și eu am urmat-o cu pași tărăgănați. O să se folosească de mine, mi-am zis, apoi îmi va da cu piciorul și eu am să-i permit din cauza lui Charles. Eram surprins că nu simțeam nici o dorință irezistibilă ca s-o consolez. Se pare că iritarea încă precumpănea mult asupra compasiunii.

Ea și Charles nu erau singuri în salon. Cînd am intrat și eu, lîngă ea se afla un tip înalt și blond pe care-l mai întîlnisem altădată; alături de Charles stătea un străin, un bărbat între două vârste, scund și îndesat, ai cărui ochi austeri erau plasați deconcertant pe un chip rumen, de la țară.

Charles a spus pe un ton ultracivilizat :

— Sid, pe Toby îl cunoști, nu ?

Am înclinat din cap și ne-am aruncat unul celuilalt un vag zîmbet de recunoaștere, de care ne-am fi putut lipsi bucuroși amîndoi.

— Și acesta, Sid, este avocatul meu Oliver Quayle. A renunțat la partida sa de golf ca să vină aici. Foarte drăguț din partea lui.

— Deci dumneata ești Sid Halley, a spus bărbatul între două vârste strîngîndu-mi mîna.

Nu era nimic special în vocea lui, dar privirea i-a alunecat într-o parte încercînd să-mi vadă mîna ascunsă pe jumătate, la care nu s-ar fi uitat dacă n-ar fi știut nimic despre ea.

Acest lucru mi se întâmpla adeseori. Și-a ridicat iar privirea spre fața mea și a văzut că știam ce făcuse. a urmat o mișcare abia perceptibilă a pleoapelor, dar nici o altă remarcă. Judecata, de ambele părți, se amână pentru mai târziu, mi-am spus.

La gura lui Charles a apărut un rictus și el a spus blind :

— Te-am prevenit, Oliver. Nu trebuie să îți miști ochii, dacă nu vrei să-ți citească gândurile.

— Tu nu ți-i miști, i-am răspuns.

— Lecția asta am învățat-o cu ani în urmă.

A făcut un gest curtenitor cu mina învîlîndu-ne să luăm loc și toți cinci ne-am cufundat în brocartul galben pal și confortabil al fotoliilor.

— I-am spus lui Oliver, a continuat Charles, că dacă poate cineva să-l găsească pe acest Nicholas Ashe, aceea persoană tu ești.

— E foarte folositor, a vorbit târăgănat Toby, să ai în familie un instalator cînd îți plesnesc țevile.

O fracțiune de secundă m-am simțit ofensat. I-am aruncat o privire plină de îndoială, care, de fapt, îmi lipsea și am întrebat, fără să mă adresez cuiva anume, dacă poliția n-ar fi făcut acest lucru mai rapid.

— Nenorocirea este, a spus Quayle, că, din punct de vedere tehnic, singură Jenny se face vinovată de a fi obținut bani prin înșelăciune. Poliția a stat de vorbă cu ea și respectivul a fost foarte înțelegător, dar... Și-a înălțat încet umerii solizi într-un chip care îmbina cu pricepere compasiunea și resemnarea... s-ar putea ca ei să se hotărască să rezolve cazul pornind de la ce au.

— Dar eu îți spun, a protestat Toby, că ideea a fost a lui Ashe pentru absolut totul.

— Poți să dovedești ? a întrebat Quayle.

— Jenny așa zice, a răspuns Toby, de parcă asta ar fi constituit o dovadă suficientă.

Quayle a clătinat din cap.

— Așa cum ți-am explicat, Charles, din toate documentele pe care le-a semnat Jenny, rezultă că ea știa că este vorba despre o fraudă. Iar ignoranța, chiar dacă este autentică, întotdeauna a fost o apărare slaba, dacă nu chiar ineficace.

L-am întrebat :

— De vreme ce nu există nici o probă împotriva lui, ce-o să faceți, chiar dacă-l găsește ?

Quayle m-a privit atent.

— Sper că, dacă dai de el, ai să afli și probe.

Jenny a sărit în picioare și a spus cu voce ascutită, și cu o oarecare neliniște poate, dar sigur cu mînie :

— Toate astea sînt prostii, Sid. de ce nu recunoști cînstil că problema te depășește ?

— Nu știu deocamdată.

— E patetic, a spus ea adresîndu-i-se lui Quayle, cum se străduie din răputeri să dovedească tuturor că e deștept, acum că a ajuns un infirm.

Sarcasmul usturător din vocea ei i-a șocat pe Quayle, și Charles, punîndu-i vizibil într-o situație penibilă și m-am gîndit cu mîhnire că eu eram cel care-i trezeam această nevoie imperioasă de a jigni. Nici nu mă sinchiseam de ceea ce spusese, dar mă întrista amarnic faptul că, din pricina mea, nu i se dezvăluia lui Quayle așa cum era ea, într-adevăr; o fire, totuși, veselă, dacă nu m-aș fi aflat eu de față.

— Dacă o să-l găsească pe Nicholas Ashe, am spus posomorît, o să i-l dau lui Jenny. Bietul de el !

Nici unul dintre bărbați n-a gustat gluma. Quayle părea deziluzionat, Toby arăta clar că mă disprețuiește, iar Charles și-a clătinat trist capul. Singură Jenny, dincolo de minia ei, părea că se bucură în taină. În ultimul timp, rareori reușea să mă întărite ca să răspund insultelor ei; or, de data asta, mă lăsasem antrenat, atragîndu-mi dezaprobarea generală, iar pentru ea însemnase o victorie. Nu era de vina decît propria mea tîmpenie. Singurul mod prin care puteam s-o fac să nu vadă că săgețile își atinsesera ținta era să zîmbesc... or problema de care mă ocupam numai nostimă nu era.

Am spus mai moderat :

— S-ar putea să existe unele căi... dacă-l găsesc. În orice caz, am să fac tot ce-mi stă în putință. Dacă este ceva care depinde de mine... n-am să mă dau în lături.

Jenny părea tot furioasă și nimeni altcineva n-a mai spus nimic. Am oftat în sinea mea.

— Cum arată ? am întrebat.

După o pauză, Charles a spus :

— Nu l-am văzut decît o singură dată, pentru aproximativ treizeci de minute, acum patru luni. Mi-am făcut o impresie generală, dar asta-i tot. Tînăr, chipeș, păr negru, proaspăt ras. Puțin cam prea îndatoritor în comportarea sa față de mine. Oricum, nu l-aș fi întîmpinat ca pe un tînăr ofițer la bordul navei mele.

Jenny și-a mușcat buzele, îndepărtîndu-și privirile de la el, dar n-a putut protesta împotriva acestei caracterizări. Am simțit un prim și vag imbold de compătimire pentru ea și am încercat să-l

înăbuș; asta m-ar fi făcut mai vulnerabil, lucru de care mă puteam lipsi.

L-am întrebat pe Toby :

— Tu l-ai întâlnit ?

— Nu, a răspuns el arogant. Categorie nu.

— Toby a fost plecat în Australia, mi-a explicat Charles.

Toți așteptau. Ea n-avea cum să se exchiveze. Am întrebat-o direct, pe un ton neutru :

— Jenny ?

— Avea *haz*, a răspuns ea cu o voce iritată. Dumnezeu, ce haz! Și, după tine... S-a oprit. Și-a fluturat mîna spre mine cu amărăciune în ochi. Era plin de viață și tot timpul glumea. Mă făcea să rîd. Era fantastic. Însenina totul. Era cum... era cum..

A șovăit și s-a oprit, iar eu am știut că voia să spună : cum eram noi cînd ne-am cunoscut. Jenny, am gîndit cu disperare, n-o spune, te rog, nu !

Pesemne că era prea mult chiar și pentru ea. Cum pot oamenii, m-am întrebat inutil pentru a o mia oară, cum pot oamenii care s-au iubit atît de mult să ajungă la o asemenea deșertăciune ? Și, totuși, schimbarea din noi era ireversibilă și nici unul n-aveam nici măcar să încercăm o cale de întoarcere. Era imposibil. Focul se stinsese. Numai cîțiva tăciuni ascunși în cenușă frigeau neașteptat de tare, dacă din imprudență îi atingeai.

Am înghițit în sec.

— Ce înălțime are ? am întrebat-o.

— Mai înalt decît tine.

— Cîți ani ?

— Douăzeci și nouă.

Aceeași vîrstă ca Jenny. Cu doi ani mai tînăr decît mine. Dacă el îi spusese adevărul. Un escroc poate minți despre absolut totul, din prudență.

— Unde a stat cînd... ă-ă... a făcut toate astea ?

Jenny părea a nu-mi fi de folos și a răspuns Charles.

— El i-a spus lui Jenny că locuia la o mătușă, dar, după ce a dat bir cu fugiții, eu și Oliver am verificat. Din nefericire, mătușa s-a dovedit a fi o proprietăreasă care închiria camere studenților în partea de nord a Oxford-ului. În orice caz... Și-a dres vocea... În orice caz, se pare că destul de curînd a plecat de acolo și s-a mutat în apartamentul în care stătea Jenny împreună cu o altă fată.

— A locuit în apartamentul tău ? am întrebat-o pe Jenny.

— Și ce e cu asta ? Era sfidătoare. Și ce altceva...

— Deci, cînd a plecat, n-a rămas nimic de la el ?

- Nu.
- Absolut nimic ?
- Nu.
- Vrei ca să-l gădesc ? am întrebat-o.

Pentru Charles, Quayle și Toby răspunsul la această întrebare era în chip automat „da” dar Jenny n-a scos o vorbă, iar roșeața care-i apăruse pe gât s-a stins repede și în obraji, unde au rămas două pete ca focul.

- Ți-a făcut un mare rău, i-am spus.

A răspuns încăpățînată :

- Oliver zice că n-o să ajung la închisoare.

— Jenny ! Eram exasperat. O pedepsă pentru fraudă te va urmări toată viața în cele mai oribile chipuri. Îmi dau seama că l-ai plăcut. Poate chiar l-ai iubit. Dar el nu este doar un băiat obraznic care te-a ciupit de fund ca să facă haz. El a aranjat cu singe rece ca să fii pedepsită în locul lui. Acesta este delictul pentru care îl voi prinde, dacă am să pot, chiar dacă tu nu vrei s-o fac.

Charles a protestat vehement :

— Sid, asta e ridicol ! Binențeles că vrea să-l vadă pedepsit. Ea a fost de acord ca tu să încerci să dai de el. Ea vrea ca tu să te ocupi de asta, binențeles că vrea.

Am oftat și am ridicat din umeri.

— A fost de acord ca să-ți facă ție plăcere. Și pentru că a crezut că n-am să izbutesc ; și e foarte probabil să aibă dreptate. Pînă chiar și numai discuția despre eventualitatea reușitei mele o pune pe Jenny pe jar și o scoate din sărite... În orice caz, rămîne un mister de ce femeile se îndrăgostesc de derbedei care le ruinează viețile.

Jenny s-a ridicat în picioare, mi-a aruncat o privire lungă și goală și a ieșit din cameră. Toby a făcut un pas după ea, s-a sculat și Charles, dar eu am spus cu o oarecare forță :

— Domnule Quayle, vreți, vă rog, să vă duceți la ea și să-i explicați ce consecințe va avea de suportat dacă este găsită vinovată? Spuneți-i-o brutal, faceți-o să înțeleagă, să fie ca un șoc.

El deja luase hotărîrea și o pornise după ea înainte ca eu să-mi términ fraza.

— Ai fost cam dur, a spus Charles. Noi am încercat s-o cruțăm.

— De la Halley nu te poți aștepta să-i arate o oarecare compasiune, a spus Toby iritat.

L-am măsurat cu privirea. Nu era cel mai strălucit dintre bărbați, ci doar companionul care nu cerea nimic, ales de Jenny

ca o mare calmă după un uragan. În urmă cu câteva luni, ea avusese de gînd să se căsătorească cu el, dar, după episodul Ashe, cred că era îndoielnic că o va mai face. Toby ni-a aruncat obișnuita sa privire arogantă și a hotărît că Jenny avea imediat nevoie de el.

Charles l-a urmărit plecînd și a spus pe un ton obosit și disperat :

— Pur și simplu n-o înțeleg. Iar ție ți-au trebuit doar zece minute ca să-ți dai seama... de ceea ce eu n-aș fi bănuît absolut deloc. M-a privit posomorît. Atunci n-a avut nici un rost ca să încerc s-o liniștesc, nu ?

— O, Charles, ce încurcătură îngrozitoare !... Nu s-ar fi întîmplat nici o nenorocire. Atîta doar că i-ai oferit un mod de a-l scuza pe el... pe Ashe... și de a amîna timpul cînd va fi nevoita să recunoască în sinea ei că a făcut o cumplită... și rușinoasă... greșeală.

Cutele de pe față i s-au adîncit din pricina tristeții. A spus posomorît :

— Este mai rău. Mai rău decît am crezut.

— Mai trist, am spus eu. Nu mai rău.

— Crezi c-ai să-l poți găsi ? m-a întrebat el. De la ce naiba ai să pornești ?

IV

Dimineața am plecat fără s-o mai văd pe Jenny, dat fiind că ea demarase în mare viteză cu Toby în seara precedentă spre Oxford, lăsîndu-ne pe mine și pe Charles să cinăm singuri, ceea ce fusese o ușurare pentru amîndoi ; se întorseseră tîrziu și nu si-au făcut apariția la micul dejun pînă la plecarea mea.

M-am dus la apartamentul lui Jenny din Oxford, urmînd instrucțiunile lui Charles și am sunat la ușă. Broasca, mi-am zis în sinea mea, uitîndu-mă la ea, n-avea să-mi dea probleme, dacă nu era nimeni acasă, dar, de fapt, după ce am sunat a doua oară, ușa s-a întredeschis puțin, atît cît i-a permis lanțul de siguranță.

— Louise Mc Innes ? am spus zărind un ochi, câteva șuvițe de păr blond răvășite, un picior gol și o fișie dintr-un halat de casă bleumarin.

— Da.

— Te deranjează dacă am sta de vorbă ? Sînt soțul... ă-ă... fostul soț al lui Jenny. Tatăl ei m-a rugat să văd dacă o pot ajuta.

— Ești Sid ? a întrebat ea surprinsă. Sid Halley ?

— Da.

Ușa s-a închis și a rămas așa o bună bucată de vreme. În cele din urmă, s-a deschis din nou, de data aceasta larg, și am văzut fata în întregime. Acum era îmbrăcată în blugi, o cămașă în carouri, un pulover albastru, lăliu și papuci. Părul îi era pieptănat și avea buzele date cu un ruj pal, discret.

— Intră.

Am intrat și am închis ușa în urma mea. Apartamentul lui Jenny, așa cum mă așteptam, nu era din prefabricate. Se găsea într-o casă mare, victoriană, pe o stradă laterală, elegantă, cu o alee semicirculară și un loc de parcare în spate. Jenny deținea parterul spațios, avînd intrare separată, adăugată ulterior. Charles îmi povestise că ea-l cumpărase cu banii primiți după divorț. Era plăcut să văd că banii mei fuseseră, totuși, bine cheltuiți.

Fata a aprins luminile și m-a condus într-un salon mare, cu arcadă și cu draperiile încă acoperind geamul, harababura zilei precedente revarsîndu-se pe mese și scaune : ziare, o haină, niște ghețe aruncate din grabă din picioare, cești de cafea, o linguriță și o cutie goală de iaurt, într-o fructieră, niște narcise ce începuseră să se ofilească, o mașină de scris cu capacul scos, cîteva pagini mototolite, aruncate alături de coș.

Louise Melnes a tras draperiile lăsînd dimineața cenușie să estompeze lumina electrică.

Încă nu mă dadusem jos din pat, a spus ea fără să fie necesar.

— Îmi cer scuze.

Dezordinea aparținea fetei. Jenny a fost întotdeauna ordonată, punea totul la punct înainte de culcare. Dar camera în sine o reprezenta pe Jenny. Una sau două mobile erau de la Aynsford și-ți sărea în ochi similitudinea cu salonul din propria noastră casă. Iubirea se poate schimba, dar gusturile rămîn. M-am simțit ca un străin, dar și ca acasă.

— Vrei puțină cafea ? m-a întrebat.

— Numai dacă...

— Bineînțeles, o să iau și eu una.

— Te pot ajuta ?

— Dacă-ți face plăcere.

Am urmat-o în hol și în bucătăria ce părea aproape goală. N-avea nimic sfidător în felul ei de a se purta, dar, în orice caz, era o anume răceală. De fapt, nu m-a surprindea. Jenny obișnuia să spună ce gîndește despre mine și prea multe de mine nu erau.

— Vrei și pâine prăjită ?

Ea avea mâinile ocupate cu o pungă cu pâine albă, taiată felii și un borcan cu nes.

— Da, aş dori.

— Atunci pune cîteva bucăţi în aparatul de prăjit de acolo.

Am făcut ceea ce mi se spusese, în timp ce ea a umplut un ibric electric cu apă și a coto băit într-un bufet după unt și gem de portocale. A scos o jumătate de pachet de unt, rămas încă în hîrtia în care fusese ambalat și cu mijlocul scobit la întîmplare. Jenny întotdeauna punea untul în untieră. Mă întrebam dacă proceda la fel și acum, cînd era singură.

— Vrei lapte și zahăr ?

— Fără zahăr.

Cînd feliile de pâine au fost gata, ea a pus unt și gem pe ele și le-a așezat pe două farfurii. A turnat apă fierbinte peste nes-ul din cești și apoi lapte, direct din sticlă.

— Tu aduci nes-ul, a spus ea, și eu am să vin cu pâinea. A luat farfuriile și cu coada ochiului m-a văzut cum am pus una din cești în căușul mîinii stîngi. Fii atent, a exclamat ea imediat, frige.

Am ținut ceașca strîns cu degetele care nu simțeau nimic.

— Unul din avantaje, i-am explicat eu și am ridicat și cealaltă ceașcă, prinzînd-o de toartă cu mai multă grijă.

M-a privit, dar n-a spus nimic. S-a întors ușor și s-a îndreptat spre salon.

— Uitasem, a spus ea în timp ce așezam cîmile pe locul ce-l eliberase pentru ele de pe masa joasă, din fața canapelei.

— Protezele dentare sînt mai obișnuite, am spus politicos.

Aproape că a izbucnit în rîs și, deși a sfîrșit printr-o încruntare neizbutită, cordialitatea resimțită pentru cîteva clipe a dat la iveală adevărata persoană ce se ascundea în spatele unei oarecare bruschetei de suprafață. A început să ronțăie din pâinea prăjită, părăind căzută pe gînduri și, după încă o îmbucătură, a spus :

— Ce poți tu să faci spre a o ajuta pe Jenny ?

— Am să încerc să-l găsesc pe Nicholas Ashe.

— O ... !

A urmat un alt zîmbet spontan și abia schițat, ca din nou să fie înăbușit de un gînd ulterior.

— L-ai plăcut ? am întrebat-o.

A dat cu tristețe din cap.

— Mă tem că da. El este... era... teribil de amuzant. O companie fantastică. Mi-a venit îngrozitor de greu să cred că a șters-o și a lăsat-o pe Jenny într-o asemenea încurcătură. Adică el a

locuit aici, în acest apartament... și am ris atîta împreună... Ceea ce a făcut... e cu neputință de crezut.

— Ascultă, i-am spus, ai vrea să începi cu începutul și să-mi povestești totul ?

--- Dar Jenny nu ți-a... ?

--- Nu.

--- Cred, a rostit ea rar, că nu i-ar conveni să recunoască față de tine că ne-a prostit într-un asemenea hal.

— Cît de mult l-a iubit ? am întrebat-o.

— Iubire ? Ce este iubirea ? Nu știu. Ea *a fost îndrăgostită* de el. Și-a lins gemul de pe degete. Totul era o euforie. Plutea. Era în al nouălea cer.

--- Tu ai fost acolo ? În al nouălea cer ?

M-a privit drept în față.

--- Adică dacă știu cum este ? Da, știu. Dar dacă vrei să insinuezi că am fost îndrăgostită de Nicky, atunci nu, n-am fost. Era amuzant, dar eu nu mi-am pierdut mințile după el cum și le-a pierdut Jenny. Și, în orice caz, ea îl atrăgea. Sau cel puțin... a încheiat ea plină de îndoieli... așa părea. Și-a fluturat degetele, pe care și le linsese. Vrei să-mi dai cutia aceea cu șervețele, care e chiar la spatele tău ?

I-am dat cutia și-am privit-o cum își ștergea ultimele ramășițe de gem. Avea sprînceene blonde, piele trandafirie și un chip care lăsase în urmă timiditatea. Era prea devreme ca viața sa-și fi întipărit pe el pecetea de neconfundat ; totuși, expresia lui firească părea ușor marcată de cinism și intoleranță. O fată practică, înțeleaptă.

--- De fapt, nu știu unde s-au întîlnit, a continuat ea, afară doar că a fost pe aici, pe undeva, în Oxford. Într-o zi m-am întors acasă și el era aici, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ei erau deja... ei bine... interesați unul de celălalt.

— A-ă... am spus, ai locuit în acest apartament cu Jenny mereu ?

— Mai mult sau mai puțin. Am fost la școală împreună... n-ai știut ? Ei bine, ne-am întîlnit într-o zi și i-am spus că aveam de gînd să stau doi ani în Oxford, cît îmi scriu teza, și m-a întrebat dacă aveam unde locui, pentru că ea văzuse acest apartament, dar ar fi vrut să nu fie singură... Așa că am venit. Ca săgeata. În general, ne-am înțeles bine.

M-am uitat la mașina de scris și la dovezile efortului său.

— Lucrezi aici tot timpul ?

— Aici sau la Sheldonian... ă-ă, adică la bibliotecă... sau fac alte cercetări în oraș. Lui Jenny îi plătesc chirie pentru camera mea... Nu știu de ce-ți spun ție toate astea.

— Îmi este foarte folositor.

S-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să-ți fie util să vezi tot acel material. Le-am pus pe toate în camera lui... în camera lui Nichy... ca să nu le mai avem în fața ochilor. De fapt, totul este mult prea dureros.

Din nou am urmat-o în hol și de data asta mai departe, de-a lungul coridorului larg, în care am recunoscut palierul de la primul etaj al vechii clădiri.

— Camera aceea, a spus ea arătînd spre niște uși, este a lui Jenny. Aceea este baia. Cealaltă este camera mea. Iar aceasta, de la capătul culoarului, a fost a lui Nichy.

— Exact, cînd a plecat? am întrebat-o pășind în urma ei.

— Exact? Cine știe? Într-o miercuri. Miercuri au fost două săptămîni. A deschis ușa vopsită în alb și a intrat în camera de la capătul coridorului. El a fost aici la micul dejun, ca de obicei. Eu m-am dus la bibliotecă și Jenny a plecat cu trenul la Londra după cumpărături și, cînd ne-am întors acasă, el nu mai era. Dispăruse. Cu totul. Jenny a fost teribil de șocată. Nu mai conținea din plîns. Dar, bineînțeles, atunci n-am știut decît că o părăsise, nu și că fugise cu toți banii.

— Cum ați aflat?

— Vineri Jenny s-a dus la bancă să depună cecurile în cont și să scoată niște bani pentru expedierile poștale și i s-a spus că acel cont fusese închis.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Avea un covor gros, un scrin georgian, un pat mare, confortabil și ademenitor, un fotoliu tapisat, draperii stil Jenny și părea proaspăt zugrăvită. Șase cutii mari, din carton gros, maroniu stăteau în două stive în spațiul cel mai mare existent; nimic nu arăta că ar fi locuit vreodată cineva în această cameră.

M-am dus la scrin și am tras un sertar. Era complet gol. Mi-am plimbat degetele prin el, dar n-a rămas pe ele nici un firicel de praf.

Louise și-a clătinat capul.

— A șters praful și a dat și cu aspiratorul. Se vedeau urmele pe covor. A făcut curățenie și în baie. Totul strălucea. Jenny a crezut că a fost drăguț din partea lui... pînă cînd a aflat din ce cauză n-a vrut să lase nici o urmă.

— Eu cred că a fost mai mult simbolic, am spus absent.

— Cum adică?

— Ei bine... nu atît că i-a fost teamă că ar fi fost descoperit prin firele de păr găsite sau amprente digitale..., ci voia doar să simtă că s-a șters pe sine cu totul din acel loc. Ca să nu mai aibă senzația că a rămas ceva din el aici. Adică... dacă vrei să te întorci într-un loc, în mod subconștient, lași lucruri acolo, le „uiți“. Un fenomen bine cunoscut. Așa că, dacă în subconștient sau cu bună știință nu mai vrei să revii undeva, simți nevoia să îndepărtezi chiar și praful tău. M-am oprit. Iartă-mă. N-am vrut să te plictisesc.

— Nu mă plictisești.

Am spus cu indiferență :

— Ei unde dormeau ?

— Aici. S-a uitat precaută spre chipul meu și a considerat că poate continua. Ea obișnuia să vina aici. Ei bine... n-am avut cum să nu aud. Venea mai mult nopțile. Dar nu întotdeauna.

— El nu s-a dus niciodată la ea ?

— Ciudat, eu nu l-am văzut pe el niciodată intrînd în camera ei, nici în timpul zilei. Dacă voia s-o vadă se oprea în fața ușii și o striga.

— Frumos.

— Alt simbol ? S-a dus la stiva de cutii și a deschis-o pe cea de deasupra. Lucrurile de aici te vor lămuri. Te las să le citești... Nu suport să le mai văd. Și, oricum, mai bine aș face puțină ordine, în caz că se întoarce Jenny.

— N-o aștepti, nu ?

A clătinat imperceptibil din cap simțind ușoara alarmă din vocea mea.

— Ți-e frică de ea ?

— Ar trebui să-mi fie ?

— Ea zice că ești o lepădătură.

O undă de amuzament i-a îndulcit vorbele.

— Da, așa spune, i-am răspuns. Și nu mi-e frică de ea. Doar că... mă scoate din sărute.

Cu o vehemență bruscă mi-a spus :

— Jenny este o fată extraordinară.

Prietenie autentică, mi-am zis. Este o dovadă de loialitate și o foarte vagă somație. Dar Jenny, fata extraordinară, era aceea cu care mă căsătorisem.

I-am răspuns „da“ fără nici o inflexiune în glas și, după o secundă sau două, a ieșit din cameră. Cu un oîtat m-am apucat să mut cu neîndemînare cutiile, fiind bucuros că nu mă vedea nici Jenny, nici Louise. Erau mari și, deși una sau două păreau

mai ușoare, proporțiile lor erau complet neadecvate spre a fi prinse cu proteză ce funcționa pe bază de curent electric.

Cutia de deasupra conținea două teancuri de coli ministeriale, albe, de bună calitate, ce păreau a fi scrisori bătute la mașină. În partea de sus a fiecărei foi era o înșiruire impresionantă de titluri avînd în centru un blazon aurit și în relief. Am ridicat una din scrisori și am început să înțeleg cum căzuse Jenny în cursă.

Deasupra blazonului era scris cu litere gravate *Cercetări în bolile coronariene*, iar dedesupt *Societate filantropică înregistrată*. În stînga blazonului aurit se află o listă cu numele patronilor, majoritatea cu titlurile de rigoare, iar în dreapta altă listă cu funcționarii societății, printre care figura și Jennifer Halley, director adjunct. Sub numele ei, cu litere mici, era trecută adresa apartamentului din Oxford.

Scrisoarea nu avea nici o dată și nici parte introductivă.

Începea cam la o treime în josul paginii și suna astfel :

În zilele noastre sînt atît de multe familii care au luat cunoștință în chip dureros și prin proprie experiență de gravitatea bolilor coronariene, care chiar dacă nu se soldează cu moartea, fac imposibilă continuarea unei vieți normale, de muncă activă.

S-au realizat deja multe în domeniul stabilirii cauzelor și prevenirii acestor boli, ce reprezintă un adevărat flagel pentru omul modern, dar mai sînt multe de făcut. Cercetările finanțate de guvern fiind limitate în climatul financiar actual, este de o importanță covârșitoare ca publicul să sprijine direct programele inițiate acum de societățile particulare.

Știm că sînt, totuși, mulți oameni care refuză să primească scrisori pentru strîngerea de fonduri, oricît de meritorie ar fi cauza, așa că, spre a ajuta „Cercetările în bolile coronariene” vă rugăm să cumpărați ceva, așa cum se procedează cu felicitările de Crăciun a căror vînzare este folosită în scopuri caritabile. După multe discuții, patronii acestei societăți au hotărît să ofere spre vînzare ceară de lustruit de o calitate excepțională, care a fost fabricată special pentru întreținerea mobilei vechi.

Ceara se găsește în cutii de un sfert de kilogram și este de aceeași calitate cu ce folosită de experții în restaurări și de custozii de la muzee. Dacă doriți să cumpărați, vă oferim cutia la un preț de cinci lire și vă asigurăm că cel puțin trei sferturi din cîștiguri vor merge direct la Cercetare.

Ceara va fi utilă pentru mobilă, contribuția dumneavoastră va fi folositoare pentru cauză, iar cu ajutorul dumneavoastră

se vor face curînd progrese substanțiale în depistarea și tratamentul acestor boli ucigătoare.

Dacă, într-adevăr, doriți, vă rugăm să trimiteți o donație la adresa tipărită mai sus. (Cecurile să fie emise pentru „Cercetări în bolile coronariene”). Veți primi imediat o cantitate de ceară și mulțumirile viitorilor bolnavi de inimă de pretutindeni.

Al dumneavoastră

Director adjunct

Am spus „ptiu“. în sinea mea, am împăturit scrisoarea și am băgat-o în buzunar. Meșteșugit ticluită : și se oferea ceva palpabil în schimb, plus aluzia vagă că, dacă pîna acum n-ai avut nimic, s-ar putea ca într-o zi s-o pățești și tu. Și, după cum ar spune Charles, combinația își făcuse efectul.

Cea de a doua cutie mare conținea cîteva mii de plicuri albe pe care nu era trecută nici o adresă. Cea de a treia era plină pe jumătate cu scrisori, majoritatea scrise de mînă pe toate felurile posibile de hîrtie : comenzi pentru ceară, toate spunînd, printre altele, „cecul este inclus“.

Cea de a patra conținea hîrtii, prin care se mulțumea pentru contribuția adusă la *Cercetarea în bolile coronariene* și se anunța expedierea unei cantități de ceară.

Cea de a cincea cutie maro, goală pe jumătate, și cea de a șasea, plina, dar nedeschisă aveau înăuntru o mulțime de cutii albe, pătrate, cu latura de șase țoli¹ și grosimea de doi. Am ridicat una din ele și am deschis-o. Înăuntru era o cutie de tablă, cilindrică, fără etichetă, cu un capac bine înșurubat. Capacul a opus rezistență, dar, în cele din urmă, l-am scos și am dat peste un amestec ce bătea în maroniu, care, fără nici o îndoială, mirosea a ceară de lustruit. Am închis-o, am pus-o la loc, și am lăsat-o afară ca s-o iau cu mine.

Părea că nu mai era nimic altceva. M-am uitat în toate cotloanele camerei, pe după fotoliu, dar n-am găsit nici măcar un ac.

Am luat cutia albă, pătrată și am pornit-o încet și fără zgomot spre salon deschizînd ușile închise una cîte una, cercetînd din priviri ce se ascundea în dosul lor. Erau două pe care Louise mi le arătase : una s-a dovedit a fi un dulap pentru lenjerie și cealaltă dădea într-o cameră mică, nemobilată, în care se aflau valize și tot felul de vechituri.

¹ 1 țol=2,54 cm.

Camera lui Jenny, categoric, avea feminitate ; predominau tonalități de roz și alb și era o revărsare de tul și volane. Parfumul ei plutea vag prin aer, parfum franțuzesc, de violete. N-avea rost să-mi amintesc primul flacon pe care i-l dăruisem cu multă vreme în urmă la Paris. Trecuse prea mult timp de atunci. Am închis ușa oprind parfumul și amintirile și am intrat în baie.

Camera de baie era albă, cu prosoape mari și pufoase, cu covor verde și plante verzi. Pe doi pereți se aflau oglinzi luminoase și strălucitoare. Nu se vedea nici o periută de dinți : totul se găsea în dulapuri, ordinea fiind desăvârșită. Tipic Jenny. Săpun Roger & Gallet.

De când mă obișnuisem să cotrobăiesc prin lucrurile altora nu prea mai aveam scrupule. Cu o vagă ezitare am deschis ușa de la camera Louise-ei și am cercetat-o din ochi încrezându-mă în norocul meu, că ea n-avea să vină în hol și să dea peste mine.

Neorînduială organizată, mi-am zis. Teancuri de hîrtii și cărți zăceau pretutindeni. Haine pe scaune. Patul era nefăcut ; nu mă surprindea, de vreme ce din pricina mea sărise din el.

O chiuvetă într-un colț, pasta de dinți fără capac, o pereche de pantaloni atârnați la uscat. O cutie de bomboane de ciocolată, deschisă. Pe toaletă un talmeș-balmeș greu de imaginat. O vază înaltă, cu crengi înmugurite de castan sălbatic. Nici un fel de miros. Nu era murdar, ci doar o dezordine de suprafață. Halatul albastru de casă zăcea pe dușumea. În mare, camera fusese mobilată ca aceea a lui Ashe. Dar pentru oricine era limpede unde se termina domeniul Jenny și unde începea Louise.

Mi-am tras capul înapoi și am închis ușa fără să fiu descoperit.

Louise renunțase cu destulă ușurință, se pare, de a mai face ordine în salon și stătea pe covor cufundată într-o carte.

— O, bună, a spus ea ridicîndu-și ușor privirea, de parcă uitase că mă aflam acolo. Ai terminat ?

— Mai trebuie să fie și alte hîrtii, i-am spus. Scrisori, note de plată, registre de casă, lucruri de felul ăsta.

— Le-a luat poliția.

M-am așezat pe sofa cu fața spre ea.

— Cine a chemat poliția ? am întrebat-o. Jenny ?

S-a încruntat.

— Nu. Cineva s-a plîns la ei că n-a fost înregistrată societatea filantropică.

— Cine ?

— Nu știu. Cineva care a primit o scrisoare și a verificat. Jumătate din patronii aceia din antetul scrisorilor nu există, iar ceilalți nu știau că le-a fost folosit numele.

Am reflectat și am întrebat-o :

— Ce l-a determinat pe Ashe s-o șteargă atunci când a șters-o ?

— Nu știm. Probabil cineva a telefonat și aici ca să se plîngă. Așa că el a plecat când a putut. Când a apărut poliția, el își luase tălpășița de o săptămînă.

Am pus cutia albă, pătrată pe masa de cafea.

— De unde venea ceara ? am întrebat-o.

— De la diverse firme. Jenny scria ca s-o comande și expedierea se făcea aici. Nicky știa de unde s-o ia.

— Facturi există ?

— Le-a luat poliția.

— Scrisorile astea, prin care se solicitau fonduri... cine le bătea la mașină ?

A oțtat.

— Jenny, bineînțeles. Avea și Nicky alte scrisori, la fel ca acestea, afară doar că era trecut numele lui acolo unde se găsea al lui Jenny. El a explicat că nu mai avea rost să trimită scrisorile cu numele și adresa lui, dat fiind că se mutase. Știi, era plin de zel, n-ar fi întrerupt sub nici un chip munca pentru cauză...

— Pariez că nu, am spus.

S-a cam supărat.

— E foarte ușor să-ți bați joc, dar tu nu l-ai cunoscut. Și tu l-ai fi crezut, cum l-am crezut și noi.

Am lăsat-o baltă. Poate că și eu aș fi făcut la fel.

— Scrisorile acestea, cui îi erau trimise ? am întrebat-o.

— Nicky avea liste cu nume și adrese. Mii.

— Le aveți ? Listele ?

Părea resemnată.

— Le-a luat cu el.

— Ce fel de oameni figurau în ele ?

— Oameni care au mobilă veche și pot să arunce cinci lire pe fereastră fără să se sinchisească de ele.

— V-a spus de unde are listele ?

— Da, a răspuns. De la sediul societății filantropice.

— Cine scria adresele pe plicuri și cine le expedia ?

— Nicky le bătea la mașină. Da, nu mă întreba, la mașina mea. Era foarte rapid. Putea să scrie sute într-o zi. Jenny se semna în josul paginii, iar eu le împătureauam și le puneam în

plicuri. Lui Jenny i se puneau cîrcei la degete de atîta semnat și Nicky o ajuta deseori.

— Semnîndu-i numele ?

— Exact. Îi imita semnătura. A făcut-o de sute de ori. Realmente n-ai putea să le deosebești.

Am privit-o în tăcere.

— Știu, a spus ea, singure ne-am vîrît în bucluc..Dar, vezi, el proceda astfel că toată munca aceea dificilă, cu scrisorile părea o nostimadă. Ca un joc. Era plin de glume. Și apoi, cînd au început să curgă cecurile, era limpede că efortul a meritat.

— Cine expedia ceara ? am întreat-o posomorît.

— Nicky bătea adresele la mașină, pe etichete. Eu o ajutam pe Jenny să le lipească pe cutii, să sigileze pachetele cu scoci și să le ducă la poștă.

— Ashe n-a mers niciodată ?

— Era prea preocupat cu bătutul la mașină. De obicei le duceam la poștă în sacoșe din acelea pe roțile.

— Iar cecurile... presupun că Jenny însăși le depunea.

— Exact.

— Cît timp a durat toată treaba asta ? am întreat-o.

— Cîteva luni, din momentul în care scrisorile au fost bătute la mașină și a sosit ceara.

— Cîtă ceară ?

— O, erau grămezi în tot locul. Venea în cutiile acelea mari, maro... cîte șaizeci de bucăți în fiecare. Practic, au umplut apartamentul. De fapt, în cele rmă, Jenny a vrut ca să mai comande, pentru că noi lucram foarte repede, dar Nicky a spus că nu, trebuia să terminăm ceea ce aveam și să facem o pauză înainte de a o porni din nou.

— Deci, în orice caz, avea de gînd să se oprească, am spus.

A răspuns resemnată :

-- Da.

-- Cîți bani a depus Jenny la bancă ? am întreat-o.

M-a privit posomorîtă.

— În jur de zece mii de lire. Poate un pic mai mult. Oamenii trimiteau mult mai mult decît cinci lire. Unul sau doi au trimis o sută și n-au vrut ceara.

— Este incredibil.

— Pur și simplu, banii curgeau. Încă mai vin în fiecare zi. Dar de la poștă merg direct la poliție. O să aibă al dracului de furcă spre a-i trimite pe toți înapoi.

— Ce e cu cutia aceea cu scrisori din camera lui Ashe, în care se menționează că sînt „incluse cecurile“ ?

— Acelea, a răspuns ea, sînt de la oameni ai căror bani au fost depuși la bancă și cărora li s-a trimis ceara.

— Poliția nu le-a cerut ?

A ridicat din umeri.

— În orice caz, le-au lăsat aici.

— Te deranjează dacă le iau eu ?

— Servește-te...

După ce le-am luat și le-am pus cu cutie cu tot lîngă ușa de la intrare, m-am întors în salon ca să-i mai pun alte întrebări. Din nou era cufundată într-o carte și și-a ridicat privirea fără entuziasm.

— Cum a scos Ashe banii din bancă ?

— A depus un cec cu suma pînă la ultimul penny, semnat de Jenny, precum și o scrisoare batută la mașină, cu semnătura lui Jenny, care spunea că vrea să scoată banii spre a-i da în numerar societății filantropice la gala anuală.

— Dar ea n-a...

— Nu. El a semnat-o. Am văzut scrisoarea și cecul. Banca le-a dat la poliție. Nu poți să nu zici că nu e semnătura lui Jenny. Nici chiar Jenny nu-și dă seama de diferență.

S-a ridicat în picioare cu grație lăsînd cartea pe dușumea.

— Pleci ? a întrebat ea nerăbdătoare. Am așa de mult de lucru. Am rămas în urmă din cauza lui Nicky.

A trecut pe lîngă mine și a ieșit în hol, dar pe cînd o urmăream mi-a dat o nouă porție de consternare.

— Funcționarii de la bancă nu-și amintesc de Nicky. Ei plătesc bani gheață cu miile pentru salarii în fiecare zi, pentru că este foarte multă industrie în Oxford. Ei erau obișnuiți ca Jenny să opereze cu acel cont, iar Nicky a scos banii cu zece zile sau ceva mai mult înainte ca poliția să pună întrebări. Nimeni de acolo nu și l-a amintit pe Nicky absolut deloc.

— E profesionist, am spus plat.

— Mă tem că totul merge în aceeași direcție.

A deschis ușa, în timp ce eu m-am aplecat și am ridicat cu stîngăcutie cutia de carton maro făcînd să se balanseze cealaltă, cea mică și albă, care se afla deasupra.

— Mulțumesc pentru ajutor, i-am spus.

— Lasă-mă să duc eu cutia jos.

— Pot s-o fac și eu, i-am răspuns.

M-a privit scurt în ochi.

— Sînt sigură că poți. Ești de o mîndrie infernală.

Mi-a luat cutia din brațe și a plecat hotărîtă înainte. Am urmat-o pe scări în jos și pe alee, simțindu-mă teribil de prost.

— Unde e mașina ?

— În spate, dar...

Îmi răceam gura de pomană. Am mers alături de ea și am făcut un gest vag spre mașină, apoi am deschis portbagajul. Am pus cutiile înăuntru și am închis.

— Mulțumesc pentru tot, i-am spus din nou.

Un zîmbet abia perceptibil i-a revenit în ochi.

— Dacă îți trece ceva prin minte care ar putea s-o ajute pe Jenny, te rog, vrei să mă anunți ?

— Dacă-mi dai adresa.

Am scos o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-am dat-o.

— Este trecută aici.

— E-n ordine. A rămas nemișcată pentru o clipă, cu o expresie pe chip pe care nu i-am putut-o descifra. Am să-ți spun un lucru, a zis ea. Din ceea ce mi-a povestit Jenny... nu ești cîtuși de puțin cum m-am așteptat.

V

Din Oxford m-am îndreptat spre vest, către Gloucestershire și am ajuns la crescătoria de cai a lui Garvey la o oră potrivită pentru vizită — unsprezece și jumătate.

Cînd am oprit mașina, Tom Garvey, care stătea de vorbă în ogradă cu un băiat de grajd, a venit spre mine cu pași mari.

— Sid Halley ! a exclamat el. Ce surpriză ! Ce dorești ?

Am zîmbit prin geamul coborît.

— Toți cred că vreau ceva cînd ma văd ?

— Bineînțeles, băiete. Acum ești cel mai bun detectiv din lumea curselor, așa se spune. Știi, veștile ajung chiar și aici, pînă și noi, troglodiții de la țara, mai auzim cîte ceva.

Am coborît din mașină zîbind și am strîns mîna hitrului de șaizeci de ani, care era tot atît de departe de un troglodit de la țară precum Capul Horn de Alaska. Era un bărbat solid, cu o siguranță de sine de nezdruccinat, cu o voce puternică, autoritară și o minte vicleană, ca de țigan. Mîna pe care i-o țineam într-a mea era tot atît de dură pe cît metodele sale în afaceri și tot atît de impasibilă pe cît îi era și înfățișarea. Aspru cu oamenii și blînd cu caii. Prospera an după an pentru că nimeni nu era mai priceput decît el în selecționarea raselor.

— Deci, ce dorești, Sid ? m-a întrebat el din nou.

— Am venit să văd o iapă, Tom. Una pe care Ț ai aici. Mă interesează așa, în general.

— O, da ? Care ?

— Bethesda.

Dintr-odată chipul i s-a schimbat, trecînd de la o expresie ușor amuzată la o lipsă totală de amuzament. Și-a îngustat ochii și a spus brusc :

— Ce vrei să știi despre ea ?

— Ei bine... de pildă, dacă a fătat.

— E moartă.

— *Moartă ?*

— Așa cum ai auzit băiete. A murit. Mai bine să intrăm în casă.

S-a răsucit pe călcîie și a plecat, petrișul scîrțîindu-i sub picioare, iar eu l-am urmat. Casa lui era veche, întunecoasă și cu un miros de aer închis. Aici toată activitatea se desfășura afară, la cîmp și în grajduri. Înăuntru, în tăcerea din încăpere, ticăia cu putere un ceas masiv, iar în această zi de duminică nu se simțea nici o aromă de pîine prăjită.

— Să stăm aici.

Era o combinație între sufragerie și cameră de lucru : la un capăt se aflau o masă veche, masivă, cu cîteva scaune, iar la celălalt un birou și fotolii hîrbuite. Nici o încercare de fățuire cosmetică pentru a-și încînta clienții. Vînzările se făceau afară, la vedere.

Tom s-a cocoțat pe birou, iar eu pe brațul unui fotoliu : nu era o conversație pentru tihna sufletului.

— Deci, a spus el, de ce mă întrebi de Bethesda ?

— Voiam doar să știu cum a evoluat.

— Băiete, pe mine nu mă duci. N-ai făcut tu atîta cale ca să te interesezi așa, în general. Pentru ce anume vrei să afli ?

— Un client de-al meu vrea să știe.

— Ce client ?

— Dacă aș lucra pentru tine, i-am răspuns, și tu m-ai fi rugat să nu bat toba, te-ai aștepta să vorbesc ?

A cîntărit spusele mele posac și căzut pe gînduri.

— Nu, băiete, bănuiesc că nu. Și nu cred că este cine știe ce secret în legătură cu Bethesda. A murit cînd a fătat. S-a prăpădit și minzul odată cu ea. Ar fi fost cal. Totuși, era destul de mic.

— Îmi pare rău, am spus.

A ridicat din umeri.

— Se întîmplă uneori. Nu des. I-a cedat inima.

— Inima ?

— Da. Mînzul  ra  şezat prost  i iapa s-a for at mult mai mult decât era permis pentru ea. Noi ne-am dat seama de pozi ia gre it  a mînzului imediat ce a început f tarea, dar ea, pur  i simplu, a murit aproape brusc. N-am putut face nimic. Bineînteles că era miezul nop ii,  sa cum se  nt mpl  mai întotdeauna.

— Ai avut un veterinar la ea ?

— Da, a fost acolo chiar c nd trebuia. L-am chemat imediat ce am aflat că începuse na terea, pentru că ne-am g ndit că s-ar putea să fie riscuri. Era primul m nz, fuseseră sufluri la inimă  i toate celelalte.

M-am încruntat ușor.

— A avut sufluri la inimă c nd a venit în grajdul dumitale ?

— Bineînteles că da, băiete. Din cauza asta ea n-a mai participat la curse. Nu  tii prea multe despre ea, nu ?

— Nu, i-am răspuns. Poveste e-mi.

A  n l tat din umeri.

— A venit din grajdul lui George Caspar, bineînteles. Proprietarul ei voia m nji de la ea, dată fiind valoarea ei la doi ani,  sa că am bătut-o cu Timberley, ceea ce ar fi trebuit să ne dea un sprinter, dar socoteala de acasă nu se potrive te cu cea din t rg.

— C nd a murit ?

— Acum o lună, cred.

— Bine, mul umesc, Tom. M-am ridicat.   i mul umesc pentru timpul care mi l-ai acordat.

S-a dat jos de pe birou.

— O întorsătură puțin cam monotonă pentru tine, să pui întrebări, nu ? Nu se potrive te cu Sid Halley de altădată, care era numai viteză  i cutezan   în cursele cu obstacole.

— Timpurile se schimbă, Tom.

— Da, cred că da. Pariez că, totuși, le duci dorul, e greu să uiți vuietul acela din tribune, c nd ajungeai la ultimul obstacol  i- i ridicai al dracului de bine calul peste el. Pe chip i se citea emo ia aducerilor aminte. Pe Dumnezeuul meu, băiete, asta a fost ceva de neuitat. Nici un nerv nu se clintea în trupul tău... nu  tiu cum izbuteai.

Cred că era generozitate din partea lui, dar doream să se oprească.

— Ai avut un pic de ghinion că  i-ai pierdut mîna. Totuși, la steeplechase întotdeauna se  nt mpl  ceva, fracturi de coloană

și alte asemenea lucruri. Am pornit spre ușă. Dacă te apuci de curse cu obstacole, trebuie să accepți riscurile.

— Exact, am spus.

Am ieșit afară și m-am îndreptat spre mașina mea.

— Totuși, nu te descurci prea rău cu drăcia aia, nu, băiete ? Șofezi și cîte altele.

— E-n ordine.

— Mda, băiete.

Știa că nu era, dar voia să-mi arate că-i părea rău și că el făcuse tot ceea ce putuse ca să-mi fie de folos. I-am zîmbit, m-am urcat în mașină, am schițat un salut și am plecat.

*
*   *

La Aynsford i-am găsit în salon bînd vin de Xeres înainte de prînz : Charles, Toby și Jenny.

Charles mi-a dat și mie un pahar, Toby m-a măsurat din cap pînă-n picioare, de parcă aș fi apărut direct dintr-o cocină, iar Jenny mi-a spus că vorbise cu Louise la telefon.

— Am crezut c-ai dat bir cu fugiții. Ai plecat de la Louise de două ore.

— Sid nu dă bir cu fugiții, a spus Charles, parcă vrînd să pună lucrurile la punct.

— Atunci nu fuge, șchioapătă, a spus Jenny.

Toby m-a privit disprețuitor pe deasupra paharului : masculul victorios, savurîndu-și mica bucurie în fața celui deposedat. Mă întrebam dacă el, într-adevăr, își dădea seama pînă unde mergea atașamentul lui Jenny față de Nicholas Ashe sau, în cazul că știa, probabil că nu-i păsa.

Am sorbit din vin : era puțin sec, asortat împrejurărilor. Oțetul ar fi fost mai bun.

— De unde ai cumpărat ceara aceea ? am întrebat-o.

— Nu-mi amintesc.

A vorbit răs-picat, cu pauze între silabe, refuzînd cu încă-pățîinare să dea amănunte.

— Jenny ! a protestat Charles.

Am oftat.

— Charles, poliția are facturile cu numele și adresa firmei pe ele. Vrei să-l rogi pe prietenul tău, Oliver Quayle, să întrebe la poliție și să-i comunici ?

— Cu siguranță, a răspuns el.

— Nu văd, a spus Jenny pe același ton, ce importanță ar avea, într-un fel sau altul, dacă știi numele firmei care a furnizat ceara.

Se pare că și Charles în sinea lui era de acord cu ea. N-am dat nici o explicație. În orice caz, se putea foarte bine ca ei să aibă dreptate.

— Louise mi-a zis că nu te mai opreai cu întrebările.

— Mi-a plăcut Louise, am spus blînd.

Nasul lui Jenny, ca de obicei, i-a trădat nemulțumirea.

— Ea nu e de teapa ta, Sid, mi-a răspuns Jenny prompt.

— În ce sens ?

— Are materie cenușie, dragule.

Charles a întrebat calm :

— Mai vrea cineva vin ? Și, cu sticla în mînă, a început să umple din nou paharele. Apoi, adresîndu-mi-se mie, a spus : Louise a absolvit matematicile cu brio la Cambridge. Am jucat șah cu ea... tu a-i bate-o cu ușurință.

— Un mare maestru poate fi stupid, poate avea obsesii și complexe de inferioritate, a spus Jenny.

Prînzul a decurs în aceeași atmosferă, după care m-am dus sus să-mi strîng cele cîteva lucruri în valiză. În timp ce mi le adunam, a intrat Jenny în cameră și a rămas în picioare prîvindu-mă.

— Nu-ți prea folosește mîna aia, a spus ea.

Nu i-am răspuns.

— Nu înțeleg de ce te mai complici cu ea.

— Încetează, Jenny.

— Dacă ai fi făcut cum te-am rugat și te-ai fi lăsat de curse, n-ai fi pierdut-o.

— Probabil că nu.

— Ai fi avut o mînă, nu o jumătate de braț... nu un ciot.

Am aruncat trusa de toaletă în valiză cu prea multă forță.

— Cursele pe primul loc ! Întotdeauna cursele ! Te-ai consacrat lor, nu te-a interesat decît să învingi și să te bucuri de glorie ! Iar pentru mine nu mai era loc nicăieri. Ți-ai meritat-o. Am fi fost înca însurați... tu încă ai fi avut mîna... dacă ai fi renunțat la prețioasele tale curse atunci cînd te-am rugat s-o faci. Pentru tine conta mai mult să fii jocheu campion decît contam eu.

— Noi ne-am mai spus toate astea de zeci de ori, i-am răspuns.

— Acum nu mai ai nimic. Absolut nimic. Sper că ești mulțumit

Redresorul se afla pe scrin cu două baterii în el. L-a smuls din priză și l-a aruncat pe pat. Bateriile au căzut și zăceau, împrăștiate pe cuvertură, laolaltă cu redresorul și cordonul de legătură.

— E dezgustător, a spus ea uitându-se la el. Mă revoltă.

— M-am obișnuit.

Mă obișnuisem mai mult sau mai puțin, în orice caz.

— S-ar părea că nu-ți pasă.

N-am răspuns nimic. Îmi păsa și încă mult.

— Îți place să fii schilod, Sid ?

— Să-mi placă... Isuse Cristoase !

S-a îndreptat spre ușă și m-a lăsat cu privirile coborîte spre redresor. Apoi am simțit, mai mult decît am văzut, că s-a oprit acolo și m-am întrebant consternat ce-a mai rămas să nu fi fost spus. Vocea i-a ajuns la mine destul de clar.

— Nicky poartă un cuțit în șosetă.

Mi-am întors capul imediat. Părea și sfidătoare, și în așteptare.

— Este adevărat ? am întrebant-o.

— Îl poartă uneori.

— Comportare de adolescent, am răspuns.

Era iritată.

— Și ce este atît de matur în a zbura ca vîntul pe cai, știind... *știind*... că vor urma oase rupte și dureri insuportabile ?

— Nu te gîndești niciodată la ele.

— Și întotdeauna te înșeli.

— Eu n-o mai fac.

— Dar ai face-o, dacă ai putea.

N-a mai urmat nici un răspuns, pentru că amîndoi știam că este adevărat.

— Și uită-te la tine, a continuat Jenny. Cînd a trebuit să te lași de curse, ai încercat tu să-ți iei o slujbă liniștită, ca agent de bursă, treabă la care te pricepi, și să începi să duci o viață normală ? Nu, la dracu, nu ! Tu te duci direct la ceva ce te lansează în lupte, bătăi și încăierări violente. Sid, tu nu poți trăi fără să simți pericolul în preajma ta. Ești robul acestei patimi. Poate crezi că nu, dar este ca un drog. Dacă tu însuți te poți imagina lucrînd într-un birou, de la ora nouă la cinci și făcînd naveta între casă și slujbă, ca orice om obișnuit, atunci ai să înțelegi ce vreau să spun.

M-am gîndit la asta în tăcere.

— Exact, a continuat ea. Într-un birou ai muri.

— Și ce este atît de sigur cînd e vorba de un cuțit la ciorap ? am întrebat-o. Cînd ne-am cunoscut, eu eram jocheu. Știai ce înseamnă.

— Nu din interior. Nu toate acele vînații îngrozitoare și abstenența la mîncare, băutură și amor jumătate din viață.

— Ți-a arătat el cuțitul sau tu l-ai văzut întîmplător ?

— Ce importanță are ?

— Este un adolescent... sau este, într-adevăr, periculos ?

— Poftim, a spus ea, l-ai prefera periculos

— Nu, pentru binele tău.

— Ei bine... L-am văzut din întîmplare. Era într-o mică teacă, fixat cu plasture pe picior. Și a glumit în legătură cu asta.

— Dar tu mi-ai spus-o, am zis. A fost o avertizare ?

Brusc a părut nesigură și încurcată, iar după o secundă sau două s-a încruntat și a ieșit, pur și simplu, pe hol.

Dacă asta a semnat prima fisură în slăbiciunea ei față de prețiosul Nicky, era cu atît mai bine.

*

* *

Mărți dimineața l-am luat pe Chico cu mașina și m-am îndreptat spre nord, către Newmarket. Era o zi ploioasă, cu vînt și destul de rece.

— Cum ți-a mers cu nevasta ?

El o întinlise odată pe Jenny și o descrisese ca fiind de neuitat, inflexiunile din vocea lui dînd cuvîntului sensuri ambigui.

— Are necazuri, i-am răspuns.

— E gravidă ?

— Știi, sînt și alte feluri de necazuri.

— Adevărat ?

I-am povestit despre fraudă, despre Ashe și cuțitul lui.

— El și-a luat talpășița și pe ea a lăsat-o să tragă poneasele, a spus Chico.

— Dezonorată.

— Și ca să o reabilităm, ne primim onorariul ?

L-am privit pieziș.

— Mde, a continuat el. Știam eu. Din nou muncim pe degeaba, nu ? Sid, amice, la salariul meu muncești ca lumea dacă ești bine uns. Cum ți-a mers anul ăsta ? De la Crăciun încoace ai avut vreun cîștig din ceva ?

— Din argint, în cea mai mare parte. Și cacao. Vînzări și cumpărări.

— Cacao ?

Nu-i venea să creadă.

— Boabe, am spus. Și ciocolată.

— Batoane cu alune ? Sînt riscante.

— Nu, nu alune. Sînt riscante.

— Nu știu cum de ai timp.

— Îți ia tot atîta cît stai tu la taclale cu chelnerițele în bar.

— În orice caz, ce vrei să faci cu toți banii aceia ?

— E un obicei, i-am răspuns. Așa cum mănînci.

Într-o atmosferă de bună camaraderie ne-am apropiat de Newmarket, am consultat harta, am întrebat cîțiva localnici și, în cele din urmă, am ajuns la crescătoria de cai, incredibil de bine întreținută a lui Henry Thrace.

— Iscodește-i pe băieții de grajd, i-am spus lui Chico și el a răspuns :

— Bineînțeles.

Am coborît amîndoi din mașină pe aleea cu pietriș și fără fir de iarbă. L-am lăsat la alc lui, iar eu am plecat să-l caut pe Henry Thrace, despre care o femeie ce făcea curățenie în fața casei mi-a spus că-l găsesc „acolo, jos, pe dreapta, în biroul lui“. Acolo, jos l-am găsit, adormit de-a binelea în fotoliu.

Sosirea mea l-a trezit și s-a dezmeticit rapid, așa cum se întîmplă cu oamenii obișnuiți să fie sculați în puterea nopții. Era un bărbat tînăr, foarte blajin, la antipod față de durul, asprul și vicleanul Tom Garvey.

După unele opinii, mai mult sau mai puțin întemeiate, Thrace considera că monta era o treabă mult mai importantă, iar de iepe se puteau ocupa și muritorii de rînd. Totuși, primele lui cuvinte au dezmințit această imagine.

— Iertați-mă. Am fost în picioare jumătate de noapte... A-ă... de fapt, cine sînteți ? Avem fixată vreo întîlnire ?

— Nu. Am clătînat din cap. Am sperat doar să vă văd. Numele meu este Sid Halley.

— Da ? Are vreo legătură cu... Dumnezeule ! Ești chiar el !

— Da.

— Cu ce te pot ajuta ? Vrei puțină cafea ? Și-a frecat ochii. Doamna Evans o să ne aducă.

— Nu vă deranjați, numai dacă...

— Nici un deranj. Dă-i drumul. S-a uitat la ceas. Zece minute îți ajung ? Am o întîlnire în Newmarket.

— De fapt, e ceva foarte vag, i-am spus. Am venit doar să mă interesez de starea generală de sănătate a doi dintre armăsarii pe care îi ai aici.

— O ! Care anume ?

— Gleaner, am spus. Și Zingaloo.

Am trecut prin ritualul cu de ce voiam să știu și de ce trebuia el să-mi spună, dar, în cele din urmă, la fel ca Tom Garvey, a ridicat din umeri și a consimțit că nu erau motive ca să nu aflui.

— Cred că n-ăr trebui s-o spun, dar n-ar fi recomandabil să-ți sfătuiești clientul să cumpere acțiuni pentru nici unul din ei, a spus luînd drept bun faptul că acesta era adevăratul scop al vizitei mele. Amîndoi ar putea avea dificultăți în a-și realiza montele, deși au doar patru ani.

— De ce ?

— Au inimile slabe. S-au epuizat de prea mult lucru la antrenament.

— Amîndoi ?

— Exact. Asta i-a făcut să nu mai participe la curse la trei ani. Și recunosc că de atunci le merge și mai rău.

— Cineva zicea că Gleaner e șchiop, am spus.

Henry Thrace părea resemnat.

— În ultimul timp a făcut artrită. În orașul ăsta nu poți ține nimic secret. Un ceas deșteptător a început să sune pe biroul său. S-a întins spre el și l-a oprit. Mi-e teamă că e timpul să plec. A căscat. În perioada asta a anului aproape că nu mai reușesc să-mi dau jos hainele de pe mine. A scos aparatul de ras cu baterii dintr-un sertar și și-a atacat barba. Deci, asta-i tot, Sid ?

— Da, i-am răspuns. Mulțumesc.

*

* *

Chico a închis portiera și am pornit-o spre oraș.

— Inimi slabe, a spus el.

— Inimi slabe.

— O adevărată epidemie, nu ?

— Să-l întrebăm pe Brothersmith, medicul veterinar.

Chico a citit cu voce tare adresa, era în Middleton Road.

— Da, știu unde este. Acolo a stat bătrînul Follett. Era fostul nostru veterinar de pe vremea cînd mă aflam eu aici.

Chico a zîmbit.

— Mi se pare ceva ciudat să mă gîndesc la tine că ai fost cîndva un învățăcel mucus, ca un capelmaistru care să te urmărească pas cu pas.

— Și cu degerături.

Petrecusem cinci ani în Newmarket, între șaisprezece și douăzeci de ani. Învățînd să călăresc, învățînd să abordez o

cursă hipică, învățînd să trăiesc. Bătrînul meu antrenor fusese unul bun și, pentru că îi văzusem zilnic soția, stilul de viață și priceperea administrativă, treptat-treptat, mă schimbasesem dintr-un băiat de mahala într-un tînăr ceva mai emancipat. El mă învățase cum să mînuiesc banii cînd începusem să cîștig sume importante și cum să nu fiu corupt de ei ; și, cînd și-a luat mîna de pe mine, m-am trezit că aveam statutul pe care mă învățase să-l am în timpul uceniciei în grajdul lui. Avusesem o mare șansă cu antrenorul meu și norocul îmi surisese o bună bucată de vreme, cît m-am aflat pe culmi, într-o carieră pe care o iubeam ; și, dacă într-o zi norocul se dusesse pe apa sîmbetei, era al dracului de rău.

— Te-au năpădit amintirile, nu ? m-a întrebato Chico.

— Mda.

Am traversat landa și, în drumul nostru către oraș, am trecut pe lîngă hipodrom. Nu erau mulți cai prin preajmă, în depărtare se vedea o echipă întîrziată îndreptîndu-se spre casă. Am parcurs străzi ce-mi erau cunoscute și am oprit mașina în fața casei medicului veterinar.

Domnul Brothersmith nu era acasă.

Dacă aveam ceva urgent, domnul Brothersmith putea fi găsit la un grajd de pe Bury Road, unde îngrijea un cal. Dacă nu, el o să se întoarcă pentru prînz, probabil peste o jumătate de oră. Am spus mulțumesc și am rămas în mașină așteptînd.

— Mai avem încă o treabă, am spus. Să verificăm asociațiile.

— Credeam că asta o fac întotdeauna înșiși cei de la Clubul Jocheilor.

— Da, într-adevăr. Ceea ce ne revine nouă este să verificăm chiar persoana de la Clubul Jocheilor care se ocupă de ele.

Chico a reflectat.

— Asta-i ciudat.

— El nu trebuie să afle.

— O, da ?

Am aprobat printr-o înclinare a capului.

Fostul inspector-șef, Edy Keith.

Chico a rămas cu gura căscată.

— Glumești.

— Nu.

— Dar el este polițai. Polițaiul de la Clubul Jocheilor.

I-am relatat îndoielile lui Lucas Wainwright și Chico a spus că, probabil, Lucas Wainwright se înșela.

— Misiunea noastră este să aflăm dacă se înșeală sau nu, am subliniat eu blînd.

— Și cum o s-o facem ?

— Nu știu. Tu ce zici ?

— Cred că tu trebuie să fii creierul acestei afaceri.

Un range rover murdar a trecut pe Middleton Road și s-a oprit în poarta casei lui Brothersmith. Eu și Chico am țîșnit deodată din semitar-ul meu și ne-am îndreptat spre bărbatul în jachetă de tweed care a sărit din tărtăreața lui.

— Domnul Brothersmith ?

— Da. Care-i neșazul ?

Era tânăr și obosit și-și tot arunca privirea în spate, de parcă îl urmărea cineva. Timpul, probabil, mi-am zis. Sau lipsa lui.

— Ați putea să ne acordați cîteva minute ? l-am întrebat. El este Chico Barnes, iar eu Sid Halley. Doar cîteva întrebări...

Creierul a înregistrat numele și privirea i s-a îndreptat imediat spre mîinile mele, pironindu-se, în cele din urmă, pe cea stîngă.

— Nu ești dumneata cel cu proteză mioelectrică ?

— A-ă... da, am răspuns.

— Intrați, atunci. Pot să mă uit la ea ?

S-a răsucit pe călcîie și a pornit cu pași mari spre partea laterală a casei. Eu am rămas pe loc și doream să ne aflăm oriunde în altă parte.

— Haide, Sid, a spus Chico plecînd după el. Și-a aruncat privirea înapoi și s-a oprit. Dă-i omului ce dorește, Sid, poate va face și el același lucru pentru noi.

Schimb de amabilități drept plată, mi-am zis, dar nu-mi plăcea prețul. L-am urmat pe Chico fără tragere de inimă și am ajuns în ceea ce s-a dovedit a fi cabinetul lui Brothersmith.

A pus o mulțime de întrebări de natură strict medicală și i-am răspuns pe un ton impersonal pe care-l învățasem de la centrul ortopedic.

— Poți să rotești brațul ? m-a întrebat el la sfîrșit.

— Da, puțin. l-am arătat. Acolo este un fel de cupă fixată pe capătul brațului meu, care are un alt electrod spre a prelua și retransmite impulsurile.

Știam că voia să-mi demontez brațul și să-i arăt concret, dar n-aș fi făcut-o în ruptul capului și, probabil, el și-a dat seama că n-avea rost să mi-o ceară.

— E fixată foarte strîns pe cotul dumatăle, a spus pipăind ușor.

— Astfel ca să nu cadă.

A dat din cap preocupat.

— O pui și o scoți cu ușurință.

— Folosesc pudră de talc, am răspuns scurt.

Gura lui Chico s-a deschis, dar s-a închis din nou când mi-a prins privirea care-l avertiza să tacă, așa că nu i-a spus lui Brothersmith că deseori asta era un adevărat calvar.

— Vă gândiți că ar merge și la un cal ? l-a întrebat Chico.

Brothersmith și-a ridicat ochii obosiți și i-a răspuns la modul serios :

— Din punct de vedere tehnic pare perfect posibil, dar mă îndoiesc că cineva ar putea învăța un cal să-și pună în acțiune electrozii și costul nu s-ar justifica.

— A fost doar o glumă, a spus Chico slab.

— Da ? O, văd. Dar, știți, se cunosc cazuri de cai cărora li s-a amputat un picior. Mai zilele trecute am citit despre o proteză care s-a pus cu succes la piciorul din față al unei iepe de prăsilă, de o rasă foarte bună. A fost dată apoi la montă și a fătat un mînz în perfectă stare.

— O, a spus Chico. Este exact pentru ce am venit. Pentru o iapă de prăsilă. Numai că aceasta a murit.

Resemnat, Brothersmith și-a mutat atenția de la membre artificiale la cai cu inimi bolnave.

— Bethesda, am spus eu coborîndu-mi manșeta și punîndu-mi butonii.

— Bethesda ? Și-a încruntat fruntea și exresia de oboseală din priviri a fost înlocuită cu alta, de neliniște.

- Iertați-ma. Nu-mi amintesc...

— Era o mînză din grajdul lui George Caspar, am spus. La doi ani i-a bătut pe toți, iar la trei n-a mai putut să alerge din cauza unei insuficiențe cardiace. A fost trimisă la herghelie pentru prăsilă, dar i-a cedat inima cînd a fătat.

— O, dragă, a spus el adăugînd mîhnire la expresia de neliniște de pe chipul său. Ce nenorocire ! Dar vă spun, îmi pare rău, eu tratez așa de mulți cai și deseori nu le știu numele. Este o problemă de asigurări la mijloc sau chiar neglijență ? Pentru că vă încredințez...

— Nu, am spus liniștindu-l, nimic de felul ăsta. Atunci, vă puteți aminti tratamentul acordat lui Gleaner și Zingaloo ?

— O, bineînțeles. Aceia doi. Nenorocit ghinion pentru George Caspar. O mare dezamăgire.

— Povestiți-ne despre ei.

— De fapt, nu sînt multe de spus. Nimic ieșit din comun, în afară doar de faptul că ei erau atît de buni la doi ani. Probabil că asta a fost cauza nenorocirii lor, dacă e să spunem adevărul.

— Adică ? am întrebat.

Tensiunea sa nervoasă se consuma în mici aruncări de cap, în timp ce ne furniza câteva opinii deloc măgulitoare :

— Ei bine, oamenii ezită să spună asta unui antrenor de marcă, cum este George Caspar, dar este foarte ușor să obosești peste măsură inima unor mînji de doi ani. Dacă ei sînt buni la această vîrstă, aleargă în curse clasice și presiunea pentru a cîștiga poate fi foarte mare, aflîndu-se în joc prestigiul grajdului și toate celelalte, iar un jocheu, care, luați aminte, călărește după indicațiile antrenorului, poate să forțeze atît de mult un minz în curse, încît, chiar dacă atunci cîștigă, l-a și distrus, mai mult sau mai puțin, pentru viitor.

— Gleaner a cîștigat Doncaster Futurity pe o pistă desfundată de ploaie, am spus căzut pe gînduri. Am văzut-o. A fost o cursă foarte dificilă.

— Așa-i, a spus Brothersmith. Totuși, după aceea l-am examinat foarte amănunțit. Problemele n-au apărut imediat. De fapt, nu s-au văzut deloc pînă n-a alergat în cursa Guineas. De acolo s-a întors într-o stare de epuizare totală. La început am crezut că era vorba de un virus, dar apoi, după cîteva zile, au apărut acele aritmii foarte pronunțate și a fost clar că asta era hiba.

— Ce virus ? am întrebat.

— Să vedem... În seara cursei Guineas, a avut o ușoară febră, un fel de gripă cabalină sau cam așa ceva. Dar s-a oprit. Deci n-a fost asta. Era inima. Dar noi n-aveam cum să știm atunci.

— Care e procentajul de cai cu boli de inimă ? l-am întrebat.

Ceva din starea de neliniște permanentă s-a atenuat cînd a început să se miște sigur pe el pe un teren neutru.

— Poate zece la sută au aritmii. Nu întotdeauna asta înseamnă ceva. Proprietarilor nu le place să cumpere cai cu astfel de tulburări, dar uită-te la Night Nurse, care a cîștigat Champion Hurdle și are aritmii.

— Dar cît de des vi se întîmplă să aveți cai care să nu mai participe la curse din cauza problemelor cardiace ?

A înălțat din umeri.

— Poate doi sau trei la sută.

M-am gîndit că George Caspar antrena peste o sută treizeci de cai anual.

— În medie, cailor lui George Caspar sînt mai predispuși spre boli de inimă decît ai celorlalți antrenori ? l-am întrebat.

Neliniștea i s-a reinstalat pe chip în mod vădit.

— Nu știu dacă ar trebui să răspund la această întrebare.
— Dacă răspunsul este „nu“, care ar fi impedimentul ?
I-am întrebat.

— Dar cu ce scop puneți întrebări... ?

— Un client vrea să știe dacă să-i trimită lui George Caspar un mînz strălucit de un an pentru antrenament, am mințit eu cu o regretabilă ușurință. M-a rugat să văd ce s-a întîmplat cu Gleaner și Zingaloo.

— O, înțeleg. Ei bine, nu, nu cred că are mai mulți decît ceilalți. Nu este nimic semnificativ. Caspar este un antrenor excelent, bineînțeles. Dacă clientul dumitale nu se dovedește prea lacom cînd calul împlinește doi ani, nu va exista absolut nici un risc.

— Atunci, vă mulțumesc. M-am ridicat și ne-am strîns mîinile. Cred că nu sînt probleme cu inima la Tri-Nitro.

— Absolut nici una. E zdravăn și sănătos. Inima îi bate ca ceasul, puternic și clar.

— Deci, asta este, a spus Chico pe cînd stam la o bere și o plăcintă în hotelul White Hart. Sfîrșitul cazului. Doamna Caspar e nebună și nimeni nu ajunge la mînjii lui George Caspar în afară de el însuși.

— Ea n-o să fie încîntată cînd o să audă, i-am zis.

— Vrei să i-o spui ?

— Imediat. Dacă o conving, s-ar putea să se mai calmeze.

Așa că am sunat la George Caspar și am cerut-o pe Rosemary, recomandîndu-mă domnul Barnes. Ea a venit la telefon și a spus un alo pe un ton mirat și întrebător pe care-l folosești cînd nu știi persoana care te caută.

— Domnul... Barnes ?

— Sînt Sid Halley.

Imediat s-a simțit alarmă în glasul ei.

— Nu pot să vorbesc cu tine.

— Atunci nu ne-am putea întîlni ?

— Bineînțeles că nu. N-am nici un motiv ca să vin la Londra.

— Sînt aici, în apropiere, în oraș, i-am spus. Am să-ți comunic niște lucruri. Și, sincer vorbind, nu cred că este nevoie de deghizări și altele de acest fel.

— Nu vreau să fiu văzută cu tine în Newmarket.

Totuși s-a învoit să iasă cu mașina. să-l ia pe Chico și să meargă acolo unde îi spunea el, iar eu și Chico am ales un loc pe hartă care părea calmant pentru paranoici : curtea bisericii din Barton Mills, la opt mile spre Norwich.

Am parcat mașinile la poartă una lângă alta, iar eu și Rosemary ne-am plimbat printre morminte. Ea purta din nou haina de ploaie cafenie și eșarfa, dar, de data asta, peruca lipsea. Vîntul îi flutura șuvițele castanii peste ochi, iar ea și le îndepărta neliniștită, nu chiar cu aceeași încordare ca atunci cînd venise în apartamentul meu, dar, totuși, cu mai multă forță decît era necesar.

I-am spus că fusesem să-i văd pe Tom Garvey și Henry Thrace la grajdurile lor, precum și că vorbisem cu Brothersmith ; și i-am relatat ce-mi povestiseră cu toții. Ea a ascultat și a clătinat din cap.

— Cailor li s-a făcut ceva ca să piardă cursa, a spus ea cu încăpăținare. Sînt sigură că așa a fost.

— Cum ?

— Nu știu cum. Vocea i s-a înălțat devenind ascutită, agitația interioară simțindu-se în tremurul mușchilor din jurul gurii. Dar eu te-am avertizat. Ți-am spus că au să ajungă și la Tri-Nitro. De azi într-o săptămînă este cursa Guineas. Trebuie să-l ții teafăr timp de o săptămînă.

Ne plimbam pe alea ce străjuia mormintele liniștite și pietrele funerare cenușii, bătute de vreme. Iarba era tunsă, dar nu se zăreau nici flori, nici oameni cu chipuri îndurerate.

Morții de aici erau plecați de multă vreme și fuseseră dați uitării.

— George a dublat paza la Tri-Nitro, i-am spus.

— Asta o știi. Nu fi stupid.

Am continuat resemnat :

— În mod normal el o să-l forțeze pe Trio-Nitro să lucreze mai intens înainte de Guineas. Probabil sîmbătă dimineața.

— Cred că da. Ce e cu asta ? De ce mă descoși ?

— Ei bine... Am făcut o pauză întrebîndu-mă dacă, într-adevăr, ar fi înțelept să sugerez o anume teorie fără s-o testez și gîndindu-mă că, în orice caz, nu exista nici o modalitate de a o verifica.

— Dă-i drumul, a spus ea cu asprime. Ce-ai vrut să zici ?

— Ai putea... ă-ă... ai putea să te asiguri că el își ia toate precauțiile atunci cînd face ultimul galop cu Tri-Nitro ? M-am oprit din nou. Inspectează șaua... lucruri de felul ăsta.

Rosemary a izbucnit furioasă :

— Ce-o tot bolmojești ? Pentru Dumnezeu, dă-i drumul odată ! Nu te tot învîrți în jurul cozii !

— O mulțime de curse au fost pierdute din cauza unor galopuri de antrenament prea extenuante, făcute cu puțină vreme înainte de cursă.

— Bineînțeles, a spus ea iritată. Toată lumea o știe. Dar George n-ar face-o niciodată.

— Dar, dacă telțiile au fost ticsite cu plumb ? Dar, dacă un cal de trei ani poartă cincizeci de livre în plus și este forțat într-un galop nesăbuit ? Și apoi, câteva zile mai târziu, aleargă sub presiuni foarte puternice în cursa Guineas, iar inima îi este obosită peste măsură ?

— Dumnezeule ! a exclamat ea. Dumnezeule !

— Eu nu afirm că asta sau ceva de acest gen s-a petrecut cu Zingaloo și Gleaner. Nu este decît o vagă supoziție. Dar, dacă s-a întîmplat ceva de această natură, ... probabil că este implicat cineva din grajd.

Ea a început să tremure din nou.

— Trebuie să continui, a spus ea. Te rog, mergi mai departe cu tatonările. Ți-am adus niște bani. Și-a băgat mîna în buzunarul hainei de ploaie și a scos un plic micuț, maro. Sînt bani gheață. Nu-ți pot da un cec.

— N-am făcut nimic ca să-i cîștig, am spus.

— Ba da, ba da. Ia-i. Era insistență și, în cele din urmă, l-am băgat în buzunar fără să-l deschid.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu George, i-am spus.

— Nu. Ar fi furios. Am s-o fac eu... adică am să-l previn în privința galopurilor. El crede că sînt nebună, dar, dacă am să-l pisez destul, va lua aminte. S-a uitat la ceas și agitația i-a sporit. Acum va trebui să plec. Acasă am spus că mă duc să mă plimb pe landă. Nu fac asta niciodată. Trebuie să mă întorc, altfel au să se îngrijoreze.

— Cine ?

— George, bineînțeles.

— El știe unde te găsești în orice clipă din zi ?

Am pornit-o cu o oarecare grabă spre ieșire. Rosemary părea că este pe punctul de a începe să alerge.

— Noi discutăm întotdeauna. Mă întrebă unde am fost. El nu este suspicios... numai că așa ne-am obișnuit. Noi sîntem mereu împreună. Ei bine, tu știi cum este într-o gospodărie din lumea curselor. Proprietarii vin cînd au vreme. Lui George îi place să fiu acasă.

Am ajuns la mașini. Ea a rostit un abia perceptibil „la revedere” și a plecat în mare viteză spre casă. Chico, care aștepta în mașină, a spus :

— E liniște aici, nu-i așa? Chiar și stafiile găesc că e plicticos.

Am urcat în mașină și i-am aruncat în poală plicul lui Rosemary.

— Numără-i, i-am zis pornind motorul. Vezi cum stăm.

L-a deschis și a scos un teanc de bancnote mari, aranjat cu grijă și și-a umezit degetele cu salivă ca să le numere.

— Drace! a exclamat el când a ajuns la ultima. E nebună!

— Ea vrea ca noi să mergem mai departe.

— Atunci știi ce e asta, Sid? a spus el lovind ușor teancul. Bani cu belea, să te împingă de la spate când tu vrei să te oprești.

--- Ei bine, fie.

*

*   *

Am cheltuit o parte din banii dați de Rosemary rămânând peste noapte în Newmarket și colindând prin baruri, Chico pe acolo pe unde se adunau băieții de grajduri, iar eu cu antrenorii. Era seara zilei de marți și peste tot era liniște. Eu n-am auzit nimic care să prezinte vreun interes și am băut cam mult whisky, iar Chico s-a întors sughițând și cam atît.

— Ai auzit vreodată de Inky Poole? m-a întrebat el.

— Ce este, un cîntec?

— Nu, un jocheu de lucru. Ce este un jocheu de lucru? Chico, iubitule, un jocheu de lucru este un băiat de grajd care lucrează caii la galop.

— Ești beat, i-am spus.

— Categoric nu. Ce este un jocheu de lucru?

— Ce-ai spus adineaori. Nu este bun în competiții, dar poate galopa foarte bine acasă.

— Inky Poole, a continuat el, este jocheul de lucru al lui George Caspar. Inky Poole îl călărește din răspuțeri pe Tri-Nitro acasă. Nu mi-ai cerut să aflu cine-l călărește pe Tri-Nitro?

— Ba da, ți-am cerut-o, i-am spus. Dar ești beat.

— Inky Poole, Inky Poole, a repetat el.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Nu l-am întîlnit deloc. Mi-au spus niște flăcăi. Jocheul de lucru al lui George Caspar. Inky Poole.

Înarmat cu un binoclu ce-mi atârna de gît legat cu un şnur, am pornit-o spre dealul Warren la şapte şi jumătate ca să privesc loturile de cai la exerciţiul de dimineaţă. Mi se părea că trecuse o veşnicie de cînd fusesem şi eu unul din oamenii în pulover, cu mîncile suflecate şi cu tocă, cu trei cai de care trebuia să mă ocup şi pe care trebuia să-i plimb. Pe atunci, aveam un pat la un han, în a cărui bucătărie se aflau în permanenţă pantaloni muraţi de ploaie, puşi la uscat. Peste tot nu vedeai decît inşi cu chipuri îngheţate, cu o baie făcută la repezeală, cu urechile pline de înjurături şi n-aveai nici o şansă să rămii doar tu cu tine însuţi.

Cînd aveam şaisprezece ani, viaţa asta îmi plăcuse destul de mult, pentru că iubeam caii. Creaturi frumoase, minunate, ale căror instincte şi reacţii se deosebeau atît de mult de ale oamenilor, ca apa de ulei, neamestecîndu-se nici măcar atunci cînd veneau în contact nemijlocit. Cînd ajungeai să le cunoşti simţămîntele şi gîndurile era ca o poartă deschisă, ca o limbă străină pe jumătate învăţată, o înţelegere deplină nefiind posibilă pentru că îţi lipsea modul lor de a auzi, nu aveai acelaşi simţ al mirosului şi nici o telepatie care să atingă desăvîrşirea.

Senzaţia pe care o încercasem uneori în toiul curselor, contopirea într-o singură fiinţă cu caii, fusese darul lor pentru o creatură inferioară ; şi, pesemne, patima cu care îmi doream să cîştig fusese darul meu pentru ei. Setea nestăvilită de a ajunge în frunte o aveau din naştere ; tot ceea ce le trebuia era doar să le arăţi unde şi cînd să se ducă.

Cînd îi vedeam şi le simţeam mirosul pe landă, pentru mine însemna acelaşi lucru ca briza pentru un marinar. Îmi umpleam plămîinii şi ochii şi mă simţeam mulţumit.

Fiecare lot de cai era însoţit de antrenorul lui, unii sosind cu maşinile, alţii călare, alţii pe jos. Am fost întîmpinat cu o mulţime de „bună dimineaţa, Sid“. Numeroase chipuri zîmbitoare păreau, într-adevăr, încîntate să mă vadă ; iar unii care nu se grăbeau se opreau să-mi vorbească.

— Sid, a exclamat un antrenor pentru care călărisem în cursele de plat în anii dinainte de a fi crescut în lungime şi în greutate. Sid, nu te-am văzut pe aici în ultimul timp.

— Pierderea este de partea mea, am răspuns zîbind.

— De ce nu vii să călăreşti pentru mine ? Data viitoare cînd treci pe aici, sună-mă şi stabilim.

— Chiar vrei ?

— Bineînțeles că vreau. Dacă tu ești de acord, s-a făcut.

— Aș fi încântat.

— E-n ordine. Asta-i grozav. Atunci să nu uiți.

S-a îndepărtat pe bicicletă fluturînd mîna în semn de rămas bun, spre a striga la un băiat de grajd care-și meritase admonestarea pentru că sta lăbărțat în șa ca o meduză.

— Cum drăcu' vrei ca să-ți fie calul atent cînd tu nu ești ?

Băiatul s-a așezat corect pentru ultimele douzeci de secunde. Din gara Newmarket avea să plece departe, mi-am zis.

Me eura fiind o dimineața pentru un eveniment de galop, locul era presărat cu obșinuți spectatori interesați: proprietari, ziariști și turiști de toate felurile. În noaptea țineau ca nășe prelungiri ale ochilor și notițele nu mai conțineau, fiecare folosindu-și propriile prescurtări. Deși dimineața era rece, noul sezon promitea să se încălzească. Te încerca un sentiment general că există un țel bine definit și simțeai agitația în plină desfășurare. O industrie care își încorda mușchii. Bani, profit și impozite, fiecare făcîndu-și propriul circuit sub cerul încăpător din Suffolk.

Și eu îmi aveam locul meu aici, chiar dacă nu ca înainte. Jenny avea dreptate : eu aș muri într-un birou.

— Bună dimineața, Sid.

M-am uitat în jur. George Caspar, călare, își avea privirea ațintită în depărtare spre un lot din grajdul său din Bury Road, care cobora spre landă.

— Bună dimineața, George.

— Stai pe aici ?

— Doar pentru o noapte sau două.

— Ar fi trebuit să ne anunți. Avem întotdeauna un pat de rezervă. Sun-o pe Rosemary.

Ochii îi erau pironiți pe lotul său, invitația nu fusese decît o politețe, nu însemna că trebuia acceptată. Rosemary ar fi leșinat dacă ar fi auzit, am gîndit în sinea mea.

— Tri-Nitro este în grupul acela ? l-am întrebat.

— Da, este. Al șaselea din frunte. A cercetat cu privirea spectatorii. L-ai văzut pe undeva pe Trevor Deansgate ? A zis că vine în dimineața asta aici, că pleacă devreme din Londra.

Am clătinat capul.

— Nu l-am văzut.

— Are doi cai în lotul ăsta. Voia să-i vadă la lucru. A înălțat din umeri. Dacă nu vine curînd n-o să-i mai vadă.

Am zîmbit în sinea mea. Unii antrenori amînau antrenamentul cailor pînă sosea proprietarul, dar George n-o făcea. Proprietarii

se îmbulzeau ca să obțină favoarea ca George să le antreneze caii și prețuiau sfaturile lui, iar Trevor Deansgate, cu toată poziția lui, nu era decât unul din mulțime. Am luat binoclul și am privit lotul de paruzeci de cai pinteri și care s-a-a apropiat și au început să meargă încet, așteodnindu-și să a se deați în galop. Lotul anterior alia și era nase meargă în tula urma a lui George.

Băiatul care-l călărea pe Tri-Nitro purta o eșarfă roșie la gât și o cazacă oliv, presărată cu resturi de paie. Mi-am coborât binoclul și nu mi-am dezlipit ochii de pe el în timp ce se mișca în cerc și-și privea calul cu aceeași curiozitate ca oricare altul. Era un mînz murg, frumos, bine dezvoltat, cu greabăn proeminent, dar nimic din înfățișarea lui nu te făcea să strigi în gura mare: „Iată, acesta este favoritul sezonului, pe care pariază toți cu frenezie pentru Guineas și Derby“. Dacă n-o știai, nu ți-ai fi dat seama.

Te deranjează dacă fac cîteva poze, George? l-am întrebat.

— Cîte vrei, Sid.

— Mulțumesc.

Acum rareori mergeam undeva fără un aparat de fotografiat în buzunar: un automat de șaisprezece milimetri, al cărui obiectiv făcea toți banii. L-am scos și i l-am arătat, iar el a încuviințat din cap.

— Fotografiază ce-ți place.

A dat pîteni calului care aștepta liniștit și s-a îndreptat spre lotul său ca să înceapă antrenamentul de dimineață. Băiatul care aducea calul de la grajd nu era musai să-l și călărească la antrenament și, de obicei, se făceau o mulțime de schimbări ca apprenticei cei mai buni să fie folosiți unde era nevoie de ei. Băiatul cu eșarfă roșie a descălecat de pe Tri-Nitro, i-a ținut friul și imediat un tip mult mai în vîrstă s-a aruncat în șa.

M-am dus mai aproape și am făcut trei sau patru fotografii cu calul minune și două cadre cu călărețul.

— Inky Poole? l-am întrebat la un moment dat cînd se afla la șase picioare depărtare.

— Exact, a răspuns el. Ferește-ți spatele. Îmi stai în cale.

În glas i se simțea o nuanță vădită de ursuzenie. Dacă nu m-ar fi văzut mai înainte stînd de vorbă cu George, ar fi obiectat categoric împotriva prezenței mele acolo. M-am întrebat dacă aversiunea sa față de un comportament civilizat era cauza sau rezultatul faptului de a nu fi reușit să ajungă jocheu și am încercat un sentiment de compătimire față de el, în general.

George a început să-și împartă băieții de grajd în mici grupuri care aveau să galopeze laolaltă și eu m-am retras pe margine ca să privesc.

A sosit o mașină în mare viteză și a oprit cu o smucitură care a speriat câțiva din caii din preajmă, punându-i pe fugă și i-a făcut pe băieții de grajd să-și ridice vocile alarmate și furioase.

Trevor Deansgate a coborât din jaguarul său și, ca o măsură în plus, a trântit portiera. Era îmbrăcat în costum de oraș, contrastând cu toată lumea de acolo și arăta de parcă ar fi fost gata pentru sala de consiliu. Păru-i negru era periat cu meticulozitate, obrazul proaspăt bărbierit, iar pantofii lustruiți — oglindă. Nu era genul de om pe care să cauți să mi-l faci prieten, pentru că, în general, nu-mi plăcea să stau în genunchi în fața celor puternici și să culeg firimituri din protecția lor, acordată cu un rîs nervos, dar cu o forță ce trebuia recunoscută pe scena curselor.

Bookmaker-ii potențați puteau fi și adeseori erau un factor pozitiv, de contrabalans, fiind anume propulsați în această poziție, am gîndit în sinea mea cu cinism. Trevor Deansgate era întruchiparea noului tip : civilizat, om de lume, căutînd compania celor sus-puși, ajuns un nume în City, sicofantul conșilor.

— Bună, a spus el cînd m-a văzut. Te-am întîlnit la Kempton... Știi unde sînt caii lui George ?

— Acolo, i-am spus arătîndu-i cu mîna. Ați sosit chiar la timp.

— Afurisit trafic.

A pornit cu pași mari spre George, cu binoclul balansîndu-i-se în mînă, iar George l-a salutat scurt și, se pare, că i-a spus să urmărească galopul alături de mine, pentru că Trevor a făcut stînga-mprejur și a pornit-o înapoi, călcînd hotărît și sigur pe el, ca, în final, să se oprească lîngă mine.

— George a spus că amîndoi caii mei au să intre în primul grup. Ticălosul zice c-ai să-mi explici tu ce fac, parcă eu n-aș avea ochi, nu ? El se duce pe deal.

Am încuviințat din cap. Antrenorii deseori urcă pînă la jumătatea dealului și privesc de acolo, ca să vadă mai bine mișcările cailor în timp ce trec în galop pe lîngă ei.

Patru cai se învîrteau în cerc la locul de plecare. Trevor Deansgate și-a pus binoclul și l-a reglat. Purta un costum bleumarin, în dungi roșii, abia vizibile. Mîinile îi erau bine îngrijite, avea butoni de aur și inel cu onix.

— Care sînt ai dumitale ? l-am întrebat.

— Cei doi murgi. Cel cu pîteni albi este Pinafore. Celălalt nu contează prea mult.

Cel care nu conta avea gambe scurte și crupa rotundă. Ar putea s-ajungă un cal de steeplechase într-o zi, mi-am zis. Îmi plăcea cum arăta mai mult decît Pinafore, care avea forme de ogar. Au pornit cu toții în glop la semnalul lui George și cei care

aveau sînge de sprinter au dovedit-o tot drumul pînă în vîrf. Pinafore s-a descurcat bine, iar cel care nu conta a confirmat aprecierile proprietarului. Trevor Deansgate și-a coborît binoclul cu un oftat.

— Deci, asta este. Vii la micul dejun la George ?

— Nu, astăzi nu.

Și-a ridicat din nou binoclul și, de data asta, l-a fixat spre o țintă mult mai apropiată, spre caii ce se învîrteau în cerc la linia de plecare, dar urmărea călăreții, nu caii. Cercetarea, în sfîrșit, s-a oprit asupra lui Inky Poole. A coborît apoi binoclul și l-a privit pe Tri-Nitro cu ochiul liber.

— De azi într-o săptămînă e cursa, am spus.

— Arată splendid.

M-am gîndit că, la fel ca toți bookmaker-ii, și el ar fi fericit să-l vadă pe favoritul numărul unu pierzînd cursa Guineas, dar în vocea lui nu se citea nimic altceva decît admirație pentru un cal superb. Tri-Nitro s-a alinat și el, iar la semnul lui George a pornit-o alături de ceilalți doi cai într-un pas rapid, fals. Inky Poole, care mă interesa, stătea în șa liniștit și răbdător și călărea cu o îndemînare ce merita de zece ori banii cu care era plătit. Jocheii de lucru buni erau de neprețuit. Cei nepricepuți puteau să facă un adevărat dezastru din gura unui cal, din temperamentul lui și din întreaga lui carieră. Cred că George Caspar folosea pentru grajdul său doar pe cei mai iscusiți.

Nu mai avea rost ca simbătă dimineața să încerce un galop pe o suprafață lungă și netedă, cum era Limekilns. Un canter rapid pe panta dealului Warren însemna o testare suficientă. Tri-Nitro a abordat totul fără nici cea mai vagă urmă de efort și a atacat vîrfurile de parcă l-ar mai fi putut urca de încă șase ori cu aceeași ușurință.

Impresionant, mi-am zis. Ziariștii, în mod vădit mulțumiți, își luau note de zor în carnețele. Trevor Deansgate părea căzut pe gînduri, ceea ce era foarte posibil, iar George Caspar, care coborîse dealul și-și oprise calul lingă noi, arăta mulțumit, aproape pînă la îngîmfare. Se simțea că avea în buzunar cursa Guineas.

Caii, după ce și-au terminat exercițiul, au coborît dealul spre a se alătura celor care încă mai erau plimbați în cerc, încoace și încolo, urmînd a fi preluați de jocheii de lucru pentru a o porni spre vîrfurile muntelui. Tri-Nitro a ajuns iar la băiatul cu cazacă oliv și eșarfă roșie și, în cele din urmă, lotul a pornit-o spre casă.

— Deci, asta este, a spus George. Totul e-n ordine, Trevor ? Mergem la micul dejun ?

Și-au luat rămas bun de la mine înclinînd din cap și au plecat, unul în mașină, celălalt călare. Totuși, eu aveam ochi mai mult pentru Inky Poole care fusese de patru ori pînă în vîrfurile dealului și acum se îndrepta cu un aer ușor ursuz spre mașină.

— Inky, am spus ajungîndu-l din urmă, galopul lui Trio-Nitro... a fost fantastic.

S-a uitat la mine posac.

— N-am nimic de spus.

— Nu sînt de la presă.

— Știi cine ești. Te-am văzut călărind. Cine nu te-a văzut ? Apoi, pe un ton neprietenos, aproape sarcastic : Ce dorești ?

— Cum ți se pare Tri-Nitro în comparație cu Gleaner anul trecut pe vremea asta ?

A scos cheile dintr-un buzunar cu fermoar de la hanorac și a descuiat mașina. Ceea ce puteam citi pe chipul lui părea a fi o lipsă de solitudine încăpățînată.

— Cu o săptămîină înainte de Guineas, Gleaner ți-a dat aceeași senzație ? l-am întrebat.

— Nu discut cu tine.

— Dar Zingaloo ? am spus. Ori Bethesda ?

A deschis ușa, s-a strecurat în mașină avînd timp să-mi arunce o privire ostilă.

— Du-te dracului, a spus.

A trînit portiera. A introdus cheia în contact și a apăsă cu forță pe pedala de accelerație.

*

*

*

Chico se sculase pentru micul dejun, dar stătea în restaurant cu capul sprijinit în mîini.

— Nu pari prea în formă, a spus el cînd m-am așezat alături.

— Eu am să iau ochiuri cu slănină, i-am spus. Sau poate scrumbii afumate. Și gem de căpșuni.

A oftat.

— Mă întorc la Londra, am continuat eu. Te deranjează dacă mai rămîi aici ? Am scos aparatul de fotografiat din buzunar. Ia filmul din el și dă-l la developat. Dacă se poate, să le facă pînă mîine dimineață. Sînt cîteva poze ale lui Tri-Nitro și Inky Poole. Ar putea să ne fie folositoare, nu se știe niciodată.

— E-n ordine, atunci, a spus el. Dar va trebui să suni la liceu și să le spui că mi-am dat centura de judo la curățătorie.

Am rîs.

— În lotul lui George din dimineața asta au călărit și câteva fete, i-am spus. Așa că vezi ce poți face.

— Asta este în afara îndatoririlor profesionale. Ochii lui au părut să se lumineze brusc. Ce trebuie să întreb ?

— De pildă, cine pune șaua pe Trio-Nitro pentru exercițiile de galop, care sînt practicile de rutină începînd de acum pînă miercurea viitoare și dacă se întîmplă ceva neplăcut.

— Și tu ce-ai să faci ?

— Am să mă întorc vineri noaptea, am răspuns. Să fiu la timp pentru galopurile de sîmbătă. Ei au să-l scoată sîmbătă pe Tri-Nitro pentru galop, un galop puternic ca să-l aducă la vîrf de formă.

— Crezi, într-adevăr, că se pune ceva la cale ? m-a întrebat Chico.

— Cum o fi norocul. Pur și simplu, nu știu. Mai bine aș suna-o pe Rosemary.

M-am recomandat din nou domnul Barnes și Rosemary a venit la telefon părăind la fel de agitată ca întotdeauna.

— Nu pot să vorbesc. Avem oaspeți la micul dejun.

— Atunci doar ascultă, i-am spus. Încearcă să-l convingi pe George ca sîmbătă cînd face galopul cu Tri-Nitro să schimbe practicile obișnuite. Să folosească un alt jocheu, de exemplu. Nu pe Inky Poole.

— Crezi cumva... ?

Vocea-i atinsese un diapazon înalt, apoi i s-a gîtit de tot.

— Nu știu nimic, i-am răspuns. Dar, dacă George schimbă totul, sînt mai puține șanse pentru vreo potlogărie. Rutina este cel mai bun prieten al hoților.

— Poftim ? O, da. E-n ordine. Am să încerc. Tu ce-ai să faci ?

— Am să fiu acolo și am să urmăresc galopul. După aceea am să rămîn prin preajmă pînă se termină cursa Guineas. Dar aș vrea ca să mă lași să discut cu George.

— Nu. Ar fi furios la culme. Acum trebuie să plec.

Receptorul a căzut în furcă cu zgomot, ceea ce vorbea de la sine despre nesiguranța mîinilor ei, iar eu m-am gîdit că s-ar putea ca George să aibă dreptate cînd apune că soția sa este puțin neurastenică.

În ziua următoare eu și Charles ne-am întâlnit, ca de obicei, la Cavendish și am stat în fotolii, în barul de sus.

— Pari fericit, cum nu te-am mai văzut deloc de cînd cu..., mi-a spus el arătînd cu paharul spre brațul meu. Cu spiritul eliberat. Nu cu obișnuitul tău stoicism.

— Am fost în Newmarket, i-am răspuns. Am privit galopurile ieri dimineată.

— Aș fi crezut...

S-a oprit.

— Că sînt ros de gelozie ? am spus. Ei bine, am fost. Dar mi-a plăcut.

— E-n ordine.

— Am să mă duc din nou mîine seară și am să rămîn pînă miercurea viitoare, după Guineas.

— Și joi prînzim împreună ?

— Am să mă întorc pentru asta neapărat.

La timpul potrivit am mîncat moluște în sos de vin, cu brînză, iar el mi-a dat noutăți despre Jenny.

— Oliver Quayle a trimis adresa pe care mi-ai cerut-o, pentru ceara de lustruit. A scos o foaie de hîrtie din buzunarul de la piept și mi-a dat-o. Oliver este îngrijorat. El zice că poliția își continuă cu asiduitate cercetările și este aproape sigur că Jenny va fi dată în judecată.

— Cînd ?

— Habar n-am. Oliver nu știe. Uneori aceste lucruri necesită săptămîni, dar nu întotdeauna. Iar Oliver spune că, atunci cînd va fi acuzată, va trebui să apară în fața curții de magistrați și este sigur că ei vor trimite cazul la Tribunalul Suprem pentru că este vorba de o sumă mare de bani. I se va acorda, bineînțeles, o cauțiune.

— Cauțiune !

— Oliver zice că, din păcate, este foarte posibil ca să fie condamnată, dar, dacă se insistă asupra faptului că ea a acționat sub influența lui Nicholas Ashe, probabil că va găsi o anume înțelegere din partea judecătorului și i se vor acorda circumstanțe atenuante.

— Chiar dacă el nu este găsit ?

— Da. Dar, bineînțeles, dacă el *este* găsit și deferit justiției și apoi aflat vinovat, Jenny cu oarecare noroc, ar scăpa de pedeapsă.

Am respirat adînc, ieșind aproape un oftat.

— Atunci trebuie să-l găsim, nu ? am spus.

— Cum ?

— Ei bine... Am petrecut o bună parte din ziua de luni și toată dimineața de azi cercetînd o cutie cu scrisori. Ele erau de la oamenii care au trimis bani și au comandat ceară. O mie opt sute sau pe aproape.

— Cum au să-ți folosească ?

— Am început să le aranjez în ordine alfabetică și am făcut o listă. S-a încruntat sceptic, dar am continuat. Lucru interesant este că toate numele de familie încep cu literele L, M, N și O. Nimic între A și K și nimic de la P la Z.

— Nu văd...

— Ele ar putea să fie dintr-o listă de adrese poștale, am spus. Ca pentru un catalog. Sau chiar pentru opere de caritate. Probabil că există mii de asemenea liste, dar aceasta, cu siguranță, a produs rezultatele scontate, așa că n-a fost o listă cu posesorii de ciini care trebuie să se prezinte cu ei la controlul medical periodic.

— Pare rezonabil, a spus el sec.

— M-am gîndit să aranjez numele în ordine alfabetică și apoi să văd dacă vreuna din firme, ca de exemplu Christie's sau Sotheby's, să zicem — fiind vorba de ceară de lustruit — are o listă de abonați similară. Este o aventură știu, dar există măcar o șansă.

— Te-aș putea ajuta, a spus.

— E o treabă plicticoasă.

— Este vorba despre fiica mea.

— E-n ordine, atunci. Mi-ar face plăcere.

Am terminat moluștele, m-am lăsat comod pe spătarul scaunului și am băut din vinul alb, rece și bun, vinul preferat al lui Charles.

El a spus că va rămîne peste noapte la clubul său și va veni dimineața la mine acasă, să-mi ajute la sortatul scrisorilor, așa că i-am dat o cheie ca să poată intra înăuntru, dacă cumva eu eram plecat după ziare sau țigări la sosirea lui. Și-a aprins trabucul și m-a privit printre rotocoalele de fum.

— Ce ți-a spus Jenny sîmbătă după prînz, cînd a urcat la tine?

I-am aruncat o privire scurtă.

— Nu prea multe.

— A fost întoarsă toată ziua, după aceea. Chiar l-a luat peste picior pe Toby. A schițat un zîmbet. Toby a protestat și Jenny i-a spus : „Cel puțin Sid nu se vîita“. A făcut o pauză. Am dedus că se purtase deosebit de grosolan cu tine și se simțea vinovată.

— Nu era vinovăție. Din fericire, erau îndoieli în legătură cu Ashe.

Și cam târzii.

De la Cavendish am plecat la sediul Clubului Jocheilor din Portman Square unde, în cursul dimineții, îmi fixasem o întâlnire prin telefon cu Lucas Wainwright. Putea fi neoficială problema pe care trebuia să i-o rezolv, dar el mă putea chema la biroul lui în mod destul de oficial. Am dedus că fostul inspector-șef Eddy Keith plecase la Yorkshire să cerceteze un caz cert de doping nimeni altcineva n-avea să-și pună prea multe întrebări în privința vizitei mele.

— Am toate dosarele de care ai nevoie. Rapoartele lui Eddy asupra asociațiilor și câteva însemnări despre escrocii cărora el le-a dat aviz favorabil.

— Atunci pot să mă apuc de lucru, am spus. Să le iau cu mine sau doriți să le cercetez aici ?

— Aici, dacă n-ai nimic împotriva, a răspuns el. N-aș vrea să atrag atenția secretarei în privința lor scoțindu-le de aici sau xeroxându-le, pentru că ea lucrează și pentru Eddy și știu că-l admiră. Ea îi va spune. Mai bine ai copia ceea ce îți face trebuință.

— Perfect, am spus.

Mi-a dat o masă, un scaun confortabil și o lampă de birou cu lumină bună în celălalt capăt al camerei sale și timp de vreo oră am citit și mi-am scos notițe. El a rămas la biroul lui scriind când și când sau răsfoind niște hîrtii, dar, în cele din urmă, a devenit clar că totul nu era decît un pretext pentru a fi ocupat cu ceva. Am simțit că nu atît faptul că mă aștepta pe mine să termin, dar ceva îl stînjenea.

Mi-am ridicat privirile de pe notițe.

— Care-i necazul ? l-am întrebat.

— Ă-ă... necazul ?

— Ceva vă nemulțumește.

A ezitat.

— Ți-ai notat tot ce-ai dorit ? m-a întrebat făcînd semn cu capul spre hîrțiile mele.

— Cam jumătate, am răspuns. Mi-ați mai putea acorda încă o oră ?

— Da, dar... Ascultă, trebuie să fiu cinstit cu tine. Este ceva care trebuie să știi.

— Ce anume ?

Lucas, care, de obicei, era foarte politicos, chiar și cînd se grăbea, și al cărui mod de a gîndi i-l înțelegeam din îndelunga

mea experiență cu socrul meu, amiralul, dădea semne de stinghereală. Lucrurile care îi puneau pe ofițerii de marină într-o acută stare de jenă erau : coliziunile între navele de război și cheiuri, doamnele care vizitau puntea echipajului când acesta se afla acolo în stare de repaos și comportarea dezonorantă printre gentlemeni. Primele două se excludeau ; deci, unde ne aflăm cu cea de a treia ?

— Probabil că nu ți-am dat toate faptele.

— Atunci, spuneți-le acum.

— Cu câțva timp în urmă, am mai trimis pe cineva să facă verificări asupra celor două asociații. Acum șase luni. Își tot căuta de lucru cu niște clame pentru hirtii, fără să mai privească în direcția mea. Înainte de a se ocupa Eddy de ele.

— Care a fost rezultatul ?

— Ah, da. Și-a dres glasul. Cel pe care l-am trimis se numea Mason. Ei bine, noi n-am primit niciodată raportul lui, pentru că a fost atacat pe stradă înainte de a și-l fi scris.

Atacat pe stradă...

— Ce fel de atac ? am întrebat. Și cine l-a atacat ?

Și-a clătinat capul.

— Nimeni nu știe cine a făcut-o. A fost găsit pe trotuar de un trecător, care a anunțat poliția.

— Ei bine... nu l-ați întrebat pe el, pe Mason ?

Am ghicit ceva din răspuns, dar nu în întregime.

— El, á-ă..., de fapt, nu și-a mai revenit niciodată, a spus Lucas cu regret. Capul, se pare, că i-a fost lovit de nenumărate ori cu picioarele, la fel și trupul. Creierul a fost afectat cel mai mult. Și acum este tot în sanatoriu. Va rămâne acolo pentru totdeauna. Nu mai raționează și este orb.

Mi-am mușcat capătul creionului cu care îmi luasem notițe.

— A fost prădat ? am întrebat.

— I-a lipsit portofelul. Dar nu și ceasul.

Fața îi era îngrijorată.

— Deci, ar fi putut fi o tilhărie cu violență ?

— Da... Afară doar că poliția a tratat-o ca o tentativă de omor cu premeditare din cauza numărului mare de lovituri de bocanc și a locului asupra căruia au fost aplicate.

S-a lăsat pe spătarul scaunului de parcă ar fi scăpat de o povară nedorită. Chestiuni de onoare printre gentlemeni... onoarea fusese satisfăcută.

— Bine, am spus. Care au fost cele două asociații pe care le-a verificat el ?

— Primele două de pe lista pe care o ai acolo.

— Și credeți că vreunii din oamenii care figurează aici — cei nedorți — l-au bătut ca să scape din încurcătură ?

A spus nefericit :

— S-ar putea.

— Iar eu urmează să investighez eventuala corupție a lui Eddy Keith sau crima săvârșită pe jumătate asupra lui Mason ? am întrebat cu prudență.

După o pauză, a răspuns :

— Probabil pe amîndouă.

A urmat o tăcere prelungită. În cele din urmă, am spus :

— Vă dați seama că trimițîndu-mi bilețele la curse și întîlnindu-vă cu mine în camera de ceai sau aducîndu-mă aici, n-ați lăsat prea multe dubii asupra faptului că lucrez pentru dumneavoastră ?

— Dar ai putea lucra la orice. '

Am spus posomorît :

— Nu, din moment ce îmi fac apariția la ușa asociațiilor.

— Aș înțelege perfect, a răspuns el, dacă, avînd în vedere ce ți-am povestit, ai dori să... ă-ă...

Și eu aș înțelege, mi-am zis în sinea mea. Aș înțelege că nu vreau să-mi fie capul făcut zob. Dar asta înseamnă că, ceea ce îi spusese lui Jenny era adevărat : niciodată nu crezi că ți se va întîmpla. Dar întotdeauna te înșeli, îmi răspunsese ea.

Am oftat.

— Mai bine mi-ați vorbi despre Mason. Unde s-a dus și cine l-a văzut. Orice punct de reper care vă vine în minte.

— De fapt, nu e nimic. El a plecat în mod obișnuit, iar lucrul următor care l-am auzit despre el a fost că fusese atacat. Poliția n-a putut să stabilească pe unde trecuse și toți oamenii din asociații au jurat că nu l-au văzut. Cazul, bineînțeles, nu este închis, dar, după șase luni, nu are nici o prioritate.

Am continuat o vreme discuția pe această temă, după care mi-am petrecut încă o oră luîndu-mi notițe. Am plecat de la Clubul Jocheilor la șase fără un sfert, urmînd să mă întorc acasă ; dar n-am mai ajuns.

VII

M-am dus acasă cu un taxi și am plătit la intrarea în bloc, totuși nu chiar în ușă, pentru că exact în dreptul ei era parcată o mașină de culoare închisă pe linia galbenă dublă de la refugiu.

Abia dacă am băgat în seamă mașina, ceea ce a fost o greșală, pentru că, imediat ce am ajuns lîngă ea și m-am îndreptat spre

intrare, portiera s-a deschis și cea mai mare nenorocire s-a abătut asupra mea.

Doi oameni în haine negre m-au înhățat. Unul m-a izbit în cap cu un obiect contondent, care m-a năucit, iar celălalt a aruncat ceva, ceea ce mai apoi mi-am dat seama că era un fel de lasou dintr-o funie groasă, cu care mi-a prins pieptul și brațele și mi le-a legat strâns. Amîndoi mi-au făcut vînt pe bancheta din spate, unde unul din ei, pentru o mai bună siguranță, mi-a legat o cîrpă neagră peste ochi, care îmi erau închiși pe jumătate și uluiți.

— Cheile, a spus o voce. Repede. Nu ne-a văzut nimeni.

I-am simțit cum îmi cotrobăiau în buzunare. S-a auzit un clinchet cînd au găsit ceea ce căutau. Am început să m-adun, ca să zic așa, și să lupt, ceea ce a fost o acțiune reflexă, dar, în orice caz, o altă greșeală.

Cîrpa cu care îmi fuseseră legați ochii au suplimentat-o cu un tampon ce degaja un miros ce-ți producea greață și mi l-au aplicat peste gură și nas. Anestezicul m-a năucit complet și ultimul lucru la care m-am mai putut gîndi a fost că, dacă aveam să urmez drumul lui Mason, ei nu-și pierduseră absolut deloc timpul.

*

*

*

Primul lucru de care mi-am dat seama cînd m-am trezit a fost că zăceam pe paie.

Paie, ca în grajd. Paie, care au foșnit cînd am încercat să mă mișc. Ca de obicei, auzul a fost primul care mi-a revenit.

De-a lungul anilor făcusem cîteva comotii în căderile de la curse. O bucată de vreme am fost convins că, probabil, căzusem de pe cal, deși nu-mi puteam aminti care anume sau unde călărisem.

Ciudat.

Veștile nedorite au revenit brusc. Nu călărisem. Nu mai aveam decît o mînă. Fusesem răpit în plină zi de pe o stradă din Londra. Zăceam pe spate, pe paie, legat la ochi și făcut fedeleș cu o funie ce-mi înfășura pieptul pe deasupra coatelor, lipindu-mi strîns brațele de trup. Simțeam nodul funiei înghiontindu-mi spatele. Nu știam de ce mă aflam aici... iar viitorul nu era deloc roz.

La naiba, la naiba, *la naiba* !

Picioarele îmi erau prionite de un obiect ce nu putea fi urnit din loc. Era întuneric beznă, chiar și la marginile legăturii de

la ochi. M-am ridicat în picioare și am încercat să-mi echilibrez cît de cît trupul ; mult efort, fără nici un rezultat.

După o veșnicie s-a auzit de afară un zgomot de pași călcînd pe pietriș, apoi un scîrțîit de ușă de lemn și, brusc, a apărut o lumină de o parte și alta a nasului meu.

— Nu mai încerca, domnule Halley, a spus o voce. N-ai să desfaci nodurile acelea cu o singură mîină.

M-am oprit. N-avea nici un rost să continui.

— Ți-am administrat cîte puțin din fiecare ca să te facem knock-out, a spus el bucurîndu-se în sinea lui. Funii, și anestezic, și bîită, și legat la ochi. Ei bine, eu le-am spus să fie atenți să nu stea prea aproape de brațul ăla subțire al tău. Un ticălos pe care-l cunosc mi-a povestit lucruri îngrozitoare despre cum l-ai lovit cu ceva la care el nu se aștepta.

Cunoșteam vocea. Accent de Manchester în subteran, iar la suprafață spoiala drumului parcurs spre vîrfurile piramidei sociale. Siguranța de sine pe care ți-o dă puterea.

Trevor Deansgate.

Ultima oară îl văzusem la galopurile din Newmarket căuțîndu-l pe Tri-Nitro în lotul adus la antrenament și identificîndu-l, pentru că îl cunoștea pe jocheul de lucru, pe care majoritatea oamenilor nu-l știu. Deansgate, care se ducea să ia micul dejun acasă la George Caspar. Bookmaker-ul Deansgate fusese pentru mine un semn de întrebare, o posibilitate, o persoană care trebuia evaluată și cercetată. Lucruri pe care le aveam în vedere, dar care nu le făcusem încă.

— Scoate-i legătura de la ochi, a spus el. Vreau să mă vadă.

A fost nevoie de un oarecare timp ca să-mi desfacă bucata de pînză legată cu strășnicie. Cînd mi-au dat-o la o parte, lumina m-a năucit pentru moment ; dar primul lucru pe care l-am văzut au fost cele două țevi ale puștii îndreptate spre mine.

— Și arme, am adăugat eu posomorît.

Era un șopron, nu un grajd. În stînga mea se afla o stivă de cîteva tone de baloturi de paie, iar în dreapta, la cîțiva iarzi¹ mai încolo, un tractor. Picioarele mele fuseseră legate de bara de remorcare a unui tăvălug. Șopronul avea un acoperiș înalt, cu grinzi și un bec electric slab, care-l lumina pe Trevor Deansgate.

— Spre norocul tău ești al dracului de deștept, a zis el. Știi ce se spune ? Dacă Halley se află pe urmele tale, fii atent. Se va năpusti asupra ta cînd nici cu gîndul nu gîndești și te

---

¹ Iard = 0,9144 m. (engl.).

va băga la zdup înainte de a-ți fi pus planurile în aplicare.

N-am răspuns nimic. Ce-aș fi putut spune? Mai ales cînd stăteai cu mîinile legate la spate ca un prost și cu pușca ațîntită asupra ta.

— Ei bine, eu nu te aștept, vezi? Știu cît de aproape ești ca să pui laba pe mine. Îți întindeai capcanele nu? Așteptai ca doar-doar ți-oi pica în mîini, așa cum i-ai mai prins pe mulți alții. S-a oprit și a mai reflectat la cele spuse. de fapt, în mîna și în cangea aia a ta, a continuat el.

Avea un mod de a-mi vorbi care-mi configura originile noastre comune, amîndoi străbătînd o lungă cale de acolo de unde pornisem. Nu era o chestie de accent, ci de comportament. Nu era nevoie de nici o prefăcătorie socială. Mesajul fusese spus cu brutalitate, între egali și avea să fie înțeles.

Era îmbrăcat ca și rîndul trecut în costum de City, bleu-marin, în dungi foarte subțiri, albe de data asta, și cravată Gucci. Mîinile cu o manichiură bine făcută țineau arma cu priceperea celui care-și petrecea multe weekend-uri pe proprietățile de la țară. Ce conta, mi-am zis, dacă degetul care apăsă pe trăgaci era curat și îngrijit? Ce conta că pantofii lui erau lustruiți-lună...? Mă uitam la detalii stupide pentru că nu voiam să mă gîndesc la moarte.

O vreme n-a mai scos nici o vorbă; pur și simplu, privea. Eu stăteam, pe cît se putea, fără să mă mișc și mă gîndeam la o slujbă frumoasă și liniștită în biroul unui agent de bursă.

— Ai nervii de oțel, nu? a spus el. Absolut de oțel.

N-am răspuns.

Ceilalți doi bărbați se aflau în spatele meu, în dreapta și nu-i puteam vedea. Le auzeam picioarele cînd și le mișceau prin paie. Erau mult prea departe de mine.

Eram îmbrăcat în ceea ce fusesem la prînzul cu Charles. Pantaloni gri, șosete, pantofi maro închis; în plus — funia. Cămașă, cravată și un blazer recent cumpărat și destul de scump. Ce conta? Dacă mă omora, Jenny avea să primească restul. Nu-mi schimbasem testamentul.

Trevor Deansgate și-a deplasat atenția spre bărbații din spatele meu.

— Fiți cu băgare de seamă, a spus el, și să nu le încurcați. Luați cele două funii și legați-i cu una brațul stîng și cu cealaltă pe cel drept. Și aveți grijă să nu faceți vreo șmecherie.

A ridicat foarte puțin arma. Dacă împușca de acolo, avea să-și rănească ortacii, am gîndit în sinea mea. de fapt, nu prea arăta a execuție.

— Nu încheietura mîinii sîngi, idiotule, a spus Trevor Deansgate. Aceea iese imediat. Folosește-ți afurisitul ăla de cap. Leag-o sus, deasupra cotului.

Tipul admonestat a făcut precum i-a spus, apoi a legat zdravăn nodurile și, aproape ca din întâmplare, a ridicat o bară metalică solidă, ce semăna cu o rangă și a rămas în picioare ținînd-o strîns în mîini de parcă gîndea că m-aș fi putut elibera cumva, asemeni lui Superman, și-l voi ataca.

Rangă... Brusc, m-au trecut fiorii din creștet pînă-n tălpi. Mai fusese un alt ticălos înainte, care știuse unde să mă rănească cel mai rău, unul care-mi lovise cu un vătrai mîna sîngă, pe care deja n-o mai puteam folosi, transformînd-o dintr-o ruină într-o pierdere totală. De atunci trecusem prin destule regrete și tot felul de agonii, dar pînă în acest moment de groază nu-mi dădusem seama cît prețuia ceea ce mai rămăsese. Mușchii care puneau în mișcare electrozii, cel puțin, îmi dădeau impresia unei mîini care funcționa. Dacă ei erau din nou răniți n-aș mai fi avut-o nici pe asta... Cît privește cotul însuși... dacă voiau să mă scoată din acțiune o bună bucată de vreme, nu aveau decît să folosească ranga aceea.

— Nu-ți place, nu-i așa, domnule Halley? m-a întrebat Trevor Deansgate.

Mi-am întors capul spre el. Vocea și chipul, brusc, i s-au umplut de un amestec de triumf și satisfacție și ceva ce părea ca o ușurare. N-am răspuns nimic.

— Te-au trecut sudorile, mi-a zis.

A dat încă un ordin fîrtaților :

— Dezlegați-i funia din jurul pieptului. Și faceți-o cu grijă. Rămîn doar brațele legate.

Au desfăcut nodul și au îndepărtat funia care-mi strîngea pieptul. Nu era o mare diferență pentru șansele mele de scăpare. Exagerase cumplit abilitatea mea în luptă.

— Lungește-te, mi-a spus el ; și cînd nu m-am învoit pe loc, le-a zis fîrtaților : trîntiți-l la pămînt.

Într-un fel sau altul, am sfîrșit lungit pe spate.

— Nu vreau să te omor, a zis el. Ți-aș putea arunca hoitul pe undeva, trebuie să-ți închid gura, odată și pentru totdeauna. Definitiv.

În afară de a mă ucide, nu vedeam cum ar fi putut-o face, era ceva stupid.

— Trage-i brațele într-o parte, îndepărtează-i-le de trup, a spus el.

Brațul stîng mi-a fost smucit cu forță, o forță ce avea în spate greutatea unui bărbat ce era mai puternic decît mine. Mi-am răsucit capul și am încercat să nu implor, să nu mă vaiet.

— Nu acela, dobitocule, a spus Trevor Deansgate. Celălalt. Dreptul. Trage-i-l încoace.

Tipul din dreapta mea a smucit cu toată puterea funia, sfîrșind prin a-mi întinde brațul exact pe lateral, în unghi drept cu trupul și cu palma în sus.

Trevor Deansgate a pășit spre mine și a coborît pușca pînă ce orificiile negre ale țevii au fost ațintite chiar asupra încheieturii de la mîna mea dreaptă. Apoi a coborît cu grijă țeava încă un țol, făcînd contact direct cu pielea și a apăsât în poadeaua acoperită cu fîn. Simțeam marginile metalice înfigîndu-se în oase, tendoane și nervi. Puntea de sprijin era mîna mea cea sănătoasă.

Am auzit declicul cînd a armat. O împușcătură cu o armă de calibrul doisprezece mi-ar și smuls mai tot brațul.

Un val amețitor de slăbiciune m-a făcut lac de transpirație. Orice s-ar spune, în adîncurile ființei mele știam ce este frica. Nu teama de vreun cal, sau de curse, sau de căderi, sau de durerea fizică obișnuită. Ci teama de umilință, și de refuz, și de neputință, și de eșec... și toate celelalte.

Toată frica pe care am simțit-o în întreaga mea viață a fost nimic în comparație cu acel înspăimîntător moment de dezintegrare ce te lichefia și te scotea din minți. M-a făcut pulbere. M-a doborât la pămînt. M-a adus într-o stare de teroare că-mi plîngea sufletul înăbușit în mine. Și, instinctiv și fără speranță, am încercat să nu las să se vadă nimic din toate acestea.

M-a privit nemișcat și tăcut secunde în șir, ce păreau fără de sfîrșit. Mă lăsa să aștept. Făcea ca totul să fie mai greu de suportat.

În cele din urmă, a respirat adînc și a spus :

— După cum vezi, ți-aș putea zbura mîna. Nimic mai ușor. Dar, probabil, n-am s-o fac. Nu azi. A urmat o pauză. Mă ascuți ?

Am înclinat imperceptibil din cap. Ochii mei nu vedeau decît pușca.

A continuat pe un ton grav, liniștit, dînd greutate fiecărei fraze :

— Îmi dai cuvîntul tău că ai să te lași păgubaș. N-ai să mai faci niciodată nimic care să fie îndreptat împotriva mea. Mîine dimineață ai să pleci în Franța și ai să stai acolo pînă se termină cursa Guineas. Apoi poți să faci ce vrei. Dar, dacă

îți calci promisiunea... ei bine, ești ușor de găsit. Am să dau de tine și am să-ți zbor mîna dreaptă. Asta am să fac și ar fi bine să nu te îndoiești de spusele mele. Mai devreme sau mai târziu, n-ai să-mi scapi. E limpede ?

Am înclinat la fel de vag din cap ca mai înainte. Simțeam pușca de parcă era fierbinte. Doamne, nu-l lăsa, mi-am zis în sinea mea. Doamne, nu-l lăsa.

— Dă-mi cuvîntul tău. Spune-o.

Am înghițit cu greu. Mi-am dres vocea. A ieșit joasă și răgușită.

— Ți-l dau.

— Ai să renunți.

— Da.

— N-o să mă mai urmărești niciodată.

— Nu.

— Ai să te duci în Franța și ai să stai acolo pînă după Guineas.

— Da.

Din nou tăcerea s-a prelungit parcă pentru un veac, vreme în care eu îmi pironisem ochii dincolo de încheietura mîinii mele nevătămate, spre fața întunecată a lunii.

În cele din urmă a îndepărtat pușca. A scos cartușele. Am simțit o greață pe care aproape nu mi-o mai puteam controla.

S-a lăsat în genunchi lingă mine, pe pantalonii cu dungi fine, și mi-a scrutat bruma de apărare pe care mi-o mai puteam așterne pe chipu-mi imobil și în ochii lipsiți de orice expresie. Simțeam transpirația perfidă cum mi se prelinge pe obraji în jos. A dat din cap cu o satisfacție morbidă.

— Știam că la asta n-ai să rezisti. N-ai cum să te lipsești și de cealaltă mîna. Nimeni n-ar putea. Nu era nevoie să te omor.

S-a ridicat din nou și și-a dezmorțit trupul de parcă s-ar fi eliberat de o tensiune care-l măcina din adîncuri. Apoi și-a băgat mîinile în buzunare și a scos niște obiecte.

— Uite-ți cheile. Pașaportul. Carnetul de cecuri. Cărțile de credit. Le-a pus pe un balot de paie. Către firtații lui a spus : Dezlegați-l și duceți-l cu mașina la aeroport. La Heathrow.

VIII

Am ajuns cu avionul la Paris și am rămas exact acolo unde aterizasem, într-un hotel de la aeroport, neavînd nici o tragere de inimă să merg mai departe. Am stat șase zile numai în cameră, petrecîndu-mi mai tot timpul la fereastră, privind avioanele cum vin și cum pleacă.

Mă simţeam buimac. Bolnav. Dezorientat, înfrînt şi cu rădăcimile tăiate. Zdrobit, într-o stare de mizerie mentală abjectă, gîndind că de data asta dădusem, într-adevăr, bir cu fugiţii.

A fost uşor să mă conving pe mine însumi că, din punct de vedere logic, n-avusesem nici o altă şansă decît să-i dau lui Deansgate asigurările pe care îmi le ceruse. Dacă n-o făceam, oricum, m-ar fi omorît. Mi-am spus şi continuam să-mi spun că, pur şi simplu, fusese înţelept să-i respect instrucţiunile; dar rămînea faptul că, după ce indivizii mă lăsaseră la Heathrow, ei plecaseră imediat înapoi cu maşina şi numai din propria mea voinţă îmi cumpărasem biletul, rămăsesem în sala de aşteptare şi ma urcasem în avion.

Nu fusese nimeni acolo care să mă forţeze cu vreo armă. Atîta doar că, aşa cum îmi spusese pe bună dreptate Deansgate, nu aveam curajul să-mi pierd şi cealaltă mînă. N-am avut curajul nici macar să risc. Gîndul acesta, ca un reflex condiţionat, mă făcea lac de transpiraţie.

Pe măsură ce treceau zilele sentimentul de dezintegrare de care eram cuprins părea să nu se diminueze, ci să crească în intensitate.

Partea automată din mine încă funcţiona: mergeam, vorbeam, comandam cafea, mă duceam la baie. Cealaltă parte, cea care conta, era stăpînită de nelinişte, chin şi suferinţă. Aveam senzaţia că întregul meu eu fusese, literalmente, distrus în acele cîteva minute de cataclism de pe paie.

Nenorocirea era că-mi cunoşteam prea bine slăbiciunea. Ştiam că, dacă n-aş fi avut aşa de multă mîndrie, nu m-ar fi distrus într-atît pierderea ei.

Fiind forţat să accept că propria-mi concepţie despre mine însumi fusese o iluzie, în psihicul meu se produsese o răsturnare asemeni unui cutremur, aşa că nu era de mirare că mă simţeam, într-adevăr, făcut pulbere.

Nici n-am ştiut c-am să pot reuşi să-i fac faţă.

Doream să izbutesc să dorm, să-mi găsesc o oarecare pace.

*

*

*

Cînd a sosit ziua de miercuri m-am gîndit la Newmarket şi la toate speranţele legate de cursa Guineas.

Cu ochii minţii l-am văzut pe George Caspar ducîndu-l pe Tri-Nitro la test, fălindu-se cu el pentru că era la vîrf de formă şi jurîndu-şi în sinea lui că de data asta nimic n-o să iasă prost.

M-am gîndit la Rosemary, toată un pachet de nervi, dorind din inimă să-i cîştige calul, dar ştiind că n-avea să se întîmple așa. M-am gîndit la Trevor Deasgate, mişunînd ca o cîrţiţă, nesuspectat de nimeni şi distrugînd cel mai bun mînz din regat.

Aş fi putut să-l opresc dacă aş fi încercat.

Miercuri a fost pentru mine cea mai grea din toate, ziua în care am cunoscut dincolo de orice limită dispararea, deznădejdea şi vinovăţia.

*

*

*

În ziua a şasea, joi dimineaţa, am coborît în hol şi am cumpărat un ziar englezesc.

Cursa Guineas de două mii de metri se ţinuse așa cum fusese programată.

Tri-Nitro pornise ca favoritul zilei la cotă de egalitate şi terminase ultimul.

*

*

*

Mi-am achitat nota de plată şi m-am dus la aeroport. Erau avioane care plecau în toate părţile lumii şi în care îmi puteam găsi scăparea. Dorinţa de a evada era foarte puternică. Dar oriunde ai pleca îţi iei şi propriul eu cu tine. N-ai cum să scapi de tine însuţi. Indiferent unde m-aş duce, în cele din urmă, va trebui să revin la mine însumi.

Dacă mă întorceam, în starea de dezintegrare în care mă aflu, însemna ca tot timpul să trăiesc pe două planuri. Trebuia să mă comport ca altădată, lucru la care se aşteptau toţi. Trebuia să gîndesc, să şofez, să discut, să mă împac cu viaţa. Întoarcerea asta presupunea. Dar mai însemna să fac toate acestea, să-mi dovedesc mie însumi că le pot face, în vreme ce pe dinăuntru eu nu mai eram acelaşi.

M-am gîndit că, de fapt, ceea ce pierdusem reprezenta mult mai mult decît o mîină. Pentru o mîină existau proteze de care te puteai folosi şi care arătau acceptabil. Dar, dacă eul tău interior se făcuse pulbere, cum mai izbuteai să mergi mai departe ?

Dacă mă întorceam, trebuia să încerc.

Dacă nu puteam încerca, la ce bun întoarcerea ?

Mi-a trebuit mult timp de frămîntări cu mine însumi ca să cumpăr un bilet pentru Heathrow.

Am aterizat la prînz și am dat un telefon la Cavendish ca să-i rog să-i transmită amiralului scuzele mele pentru că nu puteam veni la întîlnire, apoi am luat un taxi spre casă.

Totul — în hol, pe scări, pe palier — părea la fel și totuși complet diferit. Dar cel care era altul nu eram decît eu. Am băgat cheia în broască, am răsucit-o și am intrat în apartament.

Nu mă așteptam să fie cineva înăuntru, dar chiar înainte de a închide ușa am auzit un foșnet în salon și apoi vocea lui Chico.

— Dumneata ești, amirale ?

Pur și simplu, n-am răspuns. Peste cîteva clipe s-a ivit capul lui întrebător urmat apoi de întreaga lui persoană.

— Era și timpul, a spus el.

Părea ușurat că mă vede.

— Ți-am trimis o telegramă.

— O, bineînțeles. O am aici, proptită pe un raft. *Plec din Newmarket și mă duc acasă punct voi lipsi cîteva zile voi telefona.* Ce fel de telegramă e asta ? Trimisă din Heathrow, vineri dimineața devreme. Ai fost în vacanță ?

— Mda.

Am trecut pe lîngă el și am intrat în salon. Aici nu mai era nimic cum lăsasem. Peste tot, pe orice suprafață se aflau dosare, hîrtii, peste care zăceau farfurioare și cești cu zaț de cafea.

— Ai plecat fără redresor, a spus Chico. Niciodată nu faci asta, nici măcar cînd lipsești doar o noapte. Toate bateriile de rezervă sînt aici. Tu n-ai putut să-ți miști mîna aceea șase zile.

— Hai să bem niște cafea.

— Nu ți-ai luat nici haine cu tine, nici aparatul de ras!

— Am stat la hotel. Aveau mașini de ras cu o singură întrebuințare, dacă te interesează. Ce e cu toată harababura asta ?

— Scrisori pentru ceară.

— Ce ?

— Știi doar. Scrisori pentru ceară de lustruit. Necazul soției tale.

Am rămas cu privirea ațîntită în gol.

— Ascultă, a spus Chico. Vrei pîine prăjită cu brînză ? Eu mor de foame.

— N-ar fi rău.

Era ireal. Totul era ireal.

S-a dus în bucătărie de unde a început să se audă tot felul de uși trîntite. Am scos bateria descărcată din braț și am pus una bună în loc. Degetele s-au deschis și s-au închis ca pe vremuri. Îmi lipsiseră mai mult decît mi-am imaginat.

Chico a adus sandviciurile din pîine prăjită și brînză. El le-a mîncat pe ale lui, eu m-am uitat la ale mele. Mai bine aș mîncea, mi-am zis, dar n-aveam energia necesară. S-a auzit cheia învîrtindu-se în ușa de la intrare, după care și vocea so-crului meu, din hol.

— Nu și-a făcut apariția la Cavendish, dar, cel puțin, a lăsat un mesaj.

A intrat în cameră, unde eu stăteam cu spatele spre ușă și l-am văzut pe Chico arătînd cu capul în direcția mea.

— S-a întors, a spus Chico. Băiatul, în persoană.

— Bună, Charles, i-am spus.

M-a privit lung și pe îndelete. Foarte civilizat și contro-lîndu-și orice reacție.

— Știi, am fost îngrijorați.

Era un reproș.

— Îmi pare rău.

— Unde ai fost ? m-a întrebat el.

Mi-am dat seama că nu-i puteam spune. Dacă îi spuneam unde, trebuia să-i spun și de ce, așa că am bătut în retragere. Pur și simplu, n-am răspuns absolut nimic.

Chico i-a aruncat un zîmbet amuzat :

— Lui Sid i-a venit așa dintr-o dată să se izbească cu capul de pereți. S-a uitat la ceas. Amirale, dat fiind că acum ești aici, eu m-aș duce la liceu ca să-mi învăț micii paraziți cum să-și arunce bunicile peste cap. Și, Sid, înainte de a pleca, să știi că ai vreo cînzeci de mesaje pe carnetul de lingă telefon. Au mai apărut două investigații de făcut la asigurări și un serviciu de pază. Lucas Wainwright vrea să te vadă, a sunat de patru ori. Iar Rosemary Caspar a avut o criză de țipete, mai-mai să-mi spargă timpanele. Este scris totul acolo. Atunci, la revedere. Am să mă întorc mai tîrziu.

Am dat să-i spun să nu mai vină, dar plecase.

— Ai slăbit, a spus Charles.

Nu mă surprindea. M-am uitat din nou la sandviciurile cu brînză și mi-am spus că întoarcere însemna și includerea unor lucruri precum mîncatul.

— Mănînci ceva ? l-am întrebat.

A privit sandviciul care se răcise.

— Nu, mulțumesc.

Nici eu nu-l voiam. L-am împins într-o parte. M-am așezat și am rămas cu privirea ațintită în gol.

— Ce ți s-a întâmplat ? m-a întrebat.

— Nimic.

— Săptămîna trecută cînd ai venit la Cavendish arătai ca un adolescent. Clocotea viața în tine. Ochi, realmente, îți străluceau. Și acum, privește-te !

— Ei bine, am spus, nu te uita la mine. ce faci cu scrisorile acelea ?

— Sid...

— Amirale. M-am ridicat în picioare neliniștit ca să scap de privirea lui scormonitoare. Dă-mi pace.

A făcut o pauză reflectînd, apoi a spus :

— În ultimul timp ai făcut speculații la bursă. Ți-ai pierdut banii, așa-i ?

Eram surprins, ba chiar aproape amuzat.

— Nu, am răspuns.

A spus :

— Ai mai fost în starea asta cataleptică atunci cînd ți-ai pierdut cariera de jocheu și pe fiica mea. Deci, ce-ai pierdut de data asta, dacă de bani nu este vorba ? Ce-ar putea fi tot pe-atît de grav... sau chiar mai grav ?

Răspunsul îl știam. Îl aflasem la Paris, în chinuri și-n rușine. Mintea mi-a formulat cuvîntul *curaj* cu o intensitate atît de violentă că mi-a fost teamă că va țîșni din creierul meu direct într-al lui.

El n-a dat nici un semn că l-ar fi receptat. Încă mai aștepta un răspuns.

Am înghițit în sec.

— Șase zile, am spus pe un ton neutru. Am pierdut șase zile. Hai să mergem mai departe cu urmărirea lui Nicholas Ashe.

Și-a clătinat capul în semn de dezaprobare și frustrare, dar a început să-mi explice ce făcuse.

— Teancul ăsta voluminos este de la oameni al căror nume începe cu M. Le-am pus strict în ordine alfabetică și am bătut lista la mașină. M-am gîndit că am putea obține rezultate numai de la o singură literă... mă urmărești ?

Da.

— Am dus lista la firmele Christie's și Sotheby's, așa cum mi-ai sugerat, și i-am convins să mă ajute. Dar secțiunea M din catalogul lor de abonați nu corespunde cu aceasta. Și mi-am dat seama că am putea avea dificultăți, dat fiind faptul că, în zilele noastre, foarte multe scrisori sînt trimise prin computere.

— Ai lucrat mult, i-am spus.

— Eu și Chico am stat aici cu rîndul, răspunzînd la telefon și încercînd să aflăm unde te-ai dus. Mașina ta era tot aici, în garaj, iar Chico a spus că tu n-ai pleca nicăieri de bunăvoie fără să-ți ei cu tine redresorul.

— Ei bine... am plecat.

— Sid...

— Nu, am răspuns. Ceea ce ne trebuie acum este o listă cu periodicele și revistele care se ocupă cu mobilă veche. Le vom încerca mai întîi pe acelea, cu oamenii care încep cu litera M.

— Este un proiect îngrozitor de vast, a spus Charles plin de îndoieli. Și, chiar dacă găsim lista, ce facem apoi? Adică așa cum a spus și omul de la Christie's, chiar dacă aflăm a cui listă a fost utilizată, unde ajungem cu asta? Firma sau revista n-o să poată să ne spună cine dintre toți acei oameni care au avut acces la listă este Nicholas Ashe, mai ales că e aproape sigur că el n-a folosit acest nume, în cazul în care a făcut vreo afacere cu ei.

— Mda, am spus. Dar există șansa ca el să înceapă să opereze din nou în adevăr, prin alia pare și să folosească aceeași listă. Ashe a luat-o cu el cînd a plecat. Dacă aflăm a cui este lista, ne-am putea duce la acei oameni care figurează în ea și al căror nume începe cu literele de la A la K și de la P la Z și să vedem dacă în ultimul timp au primit vreo scrisoare similară. Pentru că, dacă într-adevăr au primit, scrisorile vor avea pe ele adresa la care să fie trimiși banii. Și acolo, la acea adresă, l-am putea găsi pe domnul Ashe.

Charles și-a ținut buzele în intenția de a scoate un fluierat, dar a ieșit mai mult un oftat.

— În orice caz, te-ai întors cu mintea intactă, a spus el.

O, Doamne, mi-am zis, îmi pun creierul să lucreze ca să scap din abisul în care mă prăbușesc. Sînt făcut pulbere... N-o să-mi revin niciodată. Raționamentul meu analitic putea să fie corect și să funcționeze mai departe, dar ceea ce se chema suflet era bolnav și pe moarte.

— Mai există și ceara, am spus. Încă mai aveam în buzunar hîrtia pe care el mi-o dăduse săptămîna trecută. Am scos-o și am pus-o pe masă. Dacă ceara specială are legătură cu lista abonaților, atunci ceara va fi din nou necesară. Nu pot fi multe persoane particulare care să comande o cantitate atît de mare de ceară în cutii metalice, fără etichetă, apoi puse în cutii albe, de carton. Am putea ruga firma să ne spună dacă a fost comandat un alt lot. Este foarte puțin probabil ca Ashe

să apeleze din nou la aceeași firmă, chiar dacă nu imediat. Ar trebui să-și dea seama de pericol... dar s-ar putea să fie tâmpit.

Mi-am întors capul obosit. M-am gândit la un pahar de whisky. M-am dus și mi-am turnat unul dublu.

— Bei zdravăn, nu ? a spus Charles în spațele meu pe tonul lui târăgănat și cel mai jignitor.

Am strâns tare din dinți și am spus :

— Nu.

În afară de cafea și apă, era prima băutură pe care o puneam în gură de o săptămână.

— În aceste ultime zile ai făcut pentru întâia oară o comă alcoolică, nu-i așa ?

Am lăsat paharul neatins pe tavă și m-am răsucit pe călcâie. Ochii îi erau de gheață, la fel de neprietenosi ca atunci când ne-am cunoscut.

— Nu fi așa de tâmpit, i-am spus.

Și-a ridicat bărbia o fracțiune.

— O scînteie, a spus el sarcastic. Văd că mîndria încă o mai ai.

Mi-am strîns buzele, i-am întors spatele și am băut un scotch zdravăn. Apoi mi-am relaxat cu bună știință cîțiva mușchi încordați la maximum și i-am spus :

— N-ai să afli în felul ăsta. Te cunosc prea bine. Folosești insultele ca pe un levier, să-i determini pe oameni să se descarce. Mi-ai făcut-o și mie în trecut. Dar de data asta nu-ți merge.

— Dacă am să găsesc punctul nevralgic, am să-l folosesc, a spus el.

— Bei ceva ?

— De vreme ce mă întrebi, da.

Ne-am așezat în fotolii, unul în fața celuilalt într-o camaraderie neschimbată și gîndurile mi-au rătăcit vag de la una la alta, ținîndu-mă departe de cele care m-ar fi răstignit pe cruce.

— Știi, i-am spus, nu trebuie să căutăm încoace și încolo lista aceea de abonați ca să vedem a cui este. Nu avem decît să-i întrebăm chiar pe oameni. Pe cei de acolo... Am făcut semn cu capul spre teancul cu litera M. Îi întrebăm pe cîțiva în ce cataloage figurează. Nu trebuie să-i întrebăm decît pe cîțiva... și vom afla cu siguranță numitorul comun.

După ce Charles a plecat acasă, la Aynsford, m-am plimbat fără nici o țință prin apartament, în cămașă și fără cravată, încercînd să judec lucrurile la rece. Mi-am spus că nu se întîmplase cine știe ce, atîta doar că Trevor Deansgate folosise o mulțime de amenințări oribile ca să mă determine să nu fac ceva ce, de fapt, nici nu începusem. Dar nu puteam să scap de sentimentul de vinovăție. Din momentul în care Deansgate se dăduse singur în vileag, din clipa în care am știut că pusese la cale *ceva*, eu trebuia să-l fi oprit și n-am făcut-o.

Dacă nu m-ar fi scos cu atîta eficacitate din Newmarket, este foarte probabil că eu aș fi întreprins unele investigații fără nici un rezultat și fără ca măcar să fiu sigur că era ceva de descoperit pînă exact în momentul în care Tri-Nitro, în cursa Guineas, a ajuns ultimul locuitor al pistei și s-a pierdut. Acum aș putea să spun că aș fi găsit și înțeles că nu s-a împlinit ceva și aș face ceea ce mi-a dat din gaza amenințat-o lui Deansgate în era a.

Puteam să numesc absența mea prudență, înțelepciune, singura cale posibilă în împrejurările date. Puteam să fac tot felul de raționamente și să găsesc scuze. Puteam spune că n-aș fi întreprins nimic care deja să nu se fi făcut de către Clubul Jocheilor. Dar tot timpul reveneam la adevărul cutremurător că acum nu mă aflu acolo pentru că îmi era teamă.

Chico s-a întors de la ora de judo și a încercat din nou să afle unde am fost ; și pentru aceleași motive nu i-am spus, deși știam că el nu m-ar fi disprețuit, așa cum mă disprețuiam eu însumi.

— Bine, a zis el în cele din urmă. Înșurubează-te în tine și vezi unde ai să ajungi. Indiferent unde ai fost, a fost rău. E suficient să se uite omul la mutra ta. N-o să-ți fie deloc bine dacă ții totul închis în tine.

Să țin totul închis în mine era, totuși, un obicei de o viață, un mijloc de apărare pe care-l învățasem din copilărie, un zid împotriva lumii și era cu neputință să mă schimb.

Am schițat totuși un surîs.

— Tu ai crescut în Harley Street.

— Așa-i mai bine, a spus el. Ai pierdut mult, știi ? Pînă la urmă tot l-au lucrat pe Tri-Nitro la cursa Guineas de ieri. Și a fost un du-te-vino în ograda lui George Caspar ! Găsești totul aici, pe undeva, în *The Sporting Life*. Amiralul l-a adus. L-ai citit ?

Am clătinat din cap.

— Rosemary a noastră, pînă la urmă, n-a fost nebună, nu ?
Cum crezi c-au reușit ticăloșii ?

— Ei ? am întrebat.

— Indiferent cine a făcut-o.

— Nu știu.

— M-am dus să văd galopul sîmbătă dimineața, a continuat el. Da, da, știu c-ai trimis telegrama că pleci, dar îmi aranjasem o susță cu o puicuță pentru vineri noaptea, așa că am rămas. O noapte în plus nu conta și, în afară de asta, ea era dactilografa lui George Caspar.

— Era...

— Bate la mașină. Uneori călărește caii. E bună la toate și vorbăreată, pe deasupra.

Recent - speriatul Sid Halley nici măcar nu voia să asculte.

— Toată ziua de miercuri a fost un adevărat vacarm în casa lui George Caspar, a continuat Chico. A început la micul dejun, cînd și-a făcut apariția acel Inky Poole și a spus că Sid Halley i-a pus întrebări care lui, lui Inky Poole, nu i-au plăcut.

A făcut o pauză spre a vedea efectul spuselor sale. Eu, pur și simplu, priveam în gol.

— Mă ascuți ? m-a întrebat el.

— Da.

— Iar ți-ai arborat chipul de stană de piatră.

— Iartă-mă.

— Apoi a venit veterinarul și l-a auzit pe Inky Poole descărcîndu-se și a spus că Sid Halley trecuse și pe la el și-i pusese întrebări. Despre inimi bolnave, a zis el. În legătură cu aceiași cai despre care vorbea și Inky Poole : Bethesda, Gleaner și Zingaloo. Și despre inima lui Tri-Nitro, ca măsură de precauție. Scumpa mea păpușică, dactilografa, a spus că ar fi trebuit să-l auzi pe George Caspar cum a tunat și a fulgerat tot drumul spre Cambridge. El, într-adevăr, este foarte afectat în legătură cu acei cai.

Trevor Deansgate, am gîndit în sinea mea cu sînge rece, fusese la George Caspar la micul dejun și auzise fiecare cuvînt.

— Bineînțeles, a continuat Chico, ceva mai tîrziu au verificat grajdurile lui Garvey și Thrace și au aflat că tu fuseși și acolo. Păpușica mea zice că te bălăcăreau toți.

Mi-am frecat fața cu mîna.

— Știe puicuța ta că tu lucrezi pentru mine ?

— Slăbește-mă. Bineînțeles că nu.

— Altceva ți-a mai spus ?

De ce naiba întreb ? mi-am zis în sinea mea.

— Da. Ei bine, a zis că Rosemary s-a ținut scai de George Caspar să schimbe rutina pentru galopul de sîmbătă dimineața, l-a bătut la cap toată ziua de joi și toată ziua de vineri, iar lui George îi venea să se urce pe pereți. În curte fuseseră instalate atîtea măsuri de securitate încît călcau pe propriile sonerii de alarmă. Chico a făcut o pauză ca să-și tragă respirația. După asta, ea n-a mai spus prea multe, pentru că luase la bord trei martini și venise timpul să ne și distrăm.

M-am așezat pe brațul canapelei și am rămas cu privirea pironită în covor.

— Dimineața următoare, a continuat Chico, am fost să văd galopul, așa cum ți-am zis. Fotografiile tale mi-au fost foarte de folos. Erau sute de cai roșcovani... Cineva mi-a spus care era al lui Caspar și acolo se afla și Inky Poole încrunțat ca în poze, așa că m-am îndreptat spre el și am rămas prin preajmă. A fost o mare tevdatură cînd i-a venit rîndul lui Tri-Nitro. I-au scos șaua și i-au pus una mai mică, iar Inky Poole a călărit pe aceea.

— Deci a călărit tot Inky Poole pe Tri-Nitro, ca de obicei ?

— Arătau exact ca în pozele tale, a spus Chico.

Mi-am ținut și mai mult privirile în covor.

— Deci, ce facem în continuare ? m-a întrebat el.

— Nimic. Îi dăm lui Rosemary banii înapoi și tragem linie.

— Hei, a protestat Chico. Cineva a ajuns la cal. Știi bine că i-au făcut ceva.

— Asta nu mai este treaba noastră.

Doream să nu se mai holbeze și el la mine. Simțeam o nevoie imperioasă de a mă ascunde într-o gaură de șarpe.

Soneria de la intrare a sunat puternic și insistent trădînd o mină foarte hotărîtă.

— Nu sîntem acasă, am spus, dar Chico s-a dus și a deschis.

Rosemary Caspar a țișnit pe lîngă el, a traversat holul și a intrat în salon, îmbrăcată în vechea ei haină de ploaie cafenie și furioasă la culme. N-avea nici eșarfă, nici perucă și nici cea mai vagă amabilitate.

— Deci, aici îmi ești, a spus ea cu o voce forte. Știam eu că stai ascuns. De cîte ori am telefonat, prietenul tău mi-a spus că ești plecat, dar eram sigură că minte.

— N-am fost aici, i-am spus, dar n-a dat nici o atenție vorbelor mele.

— N-ai fost acolo unde te-am plătit să fii, adică la Newmarket. Și ți-am spus de la început că George nu trebuie să afle de

investigațiile tale, însă el a aflat și de atunci o ținem într-o ceartă cumplită, iar Tri-Nitro ne-a făcut de rîs într-un mod insuportabil și totul e din vina ta.

Chico și-a înălțat sprîncenele în chip comic.

— Nu l-a călărit Sid... și nici nu l-a antrenat el.

L-a măsurat lung din ochi concentrîndu-și ura asupra lui.

— Dar nici nu l-a păzit.

— A-ă, nu, a spus Coco. Recunosc.

— Cît despre tine, a spus ea întorcîndu-se intempestiv spre mine, ești un escroc, un ticălos și nu faci nici două parale. Toată chestia asta cu munca ta de detectiv nu e decît o aiureală. De ce nu-ți bagi mințile în cap și să încetezi asemenea jocuri ? N-ai făcut altceva decît să stîrnești necazuri și-mi vreau banii înapoi.

— Un cec e bun ? am întreb-o.

— Deci nu protestezi ?

— Nu, am răspuns.

— Adică recunoști că n-ai reușit ?

După o mică pauză, am spus :

— Da.

— O !

A părut ca și cum aș fi frustrat-o, în chip neașteptat, de o mulțime de lucruri pe care venise să mi le spună, dar, în timp ce-i completam cecul, a continuat să se plîngă destul de vehement.

— Toate sugestiile tale despre schimbarea rutinei au fost nefolositoare. Eu l-am tot bătut la cap pe George în privința măsurilor de securitate și i-am zis să aibă grijă, dar el a spus că mai mult de atît nu se poate face, nimeni n-ar fi putut și el este absolut disperat — iar eu am sperat, o, ce ironie, că, într-un fel, tu ai să faci o minune și că Tri-Nitro o să cîștige, pentru că eram atît de sigură, atît de singură... și am avut dreptate.

Am terminat de completat cecul.

— De ce ai fost atît de sigură tot timpul ? am întreb-o.

— Habar n-am. Pur și simplu *știam*. Mi-a fost teamă de asta săptămîni în șir... astfel n-aș fi fost atît de disperată încît să fac tot posibilul să vin la tine în primul rînd. Dar puteam foarte bine să nu mă deranjez... au ieșit așa multe necazuri și nu mai pot să suport. Ieri a fost îngrozitor. El ar fi trebuit să cîștige... dar eu știam că n-o să fie așa. Am fost bolnavă. Încă mi-e rău.

Tremura din nou. Chipul îi era răvășit de durere. Se depusese atîta muncă, se puseseră atîtea speranțe în Tri-Nitro, atîta neliniște și atîta îngrijorare. Cîștigarea curselor însemna pentru

un antrenor ceea ce însemna un film pentru un regizor. Dacă-l făceai bun erai aplaudat, dacă-o dădeai în bară erai huiduit. Și în ambele variante tu îți puneai în el sufletul, gândurile, priceperea și săptămîni de neliniști. Înțelegeam ce însemna o cursă pierdută pentru George, la fel și pentru Rosemary, pentru că și ea era tot atît de îngrijorată.

— Rosemary,... am spus cu o compătimire ce nu-i era cu nimic de folos.

— E o tîmpenie ce spune Brothersmith că el trebuie să fi avut vreo infecție, a continuat ea. Întotdeauna spune lucruri de felul ăsta. Nu-l pot suferi, e așa de transpirat și totdeauna își aruncă privirea în spate, peste umăr. Niciodată nu l-am plăcut. Și, în orice caz, era meseria lui să-l verifice pe Tri-Nitro și a făcut-o de nenumărate ori, dar n-a găsit nimic, absolut nimic. Cînd s-a dus la start arăta superb și, înainte de asta, în padocul de prezentație nu l-a nimeni absolut nimeni. Și apoi, în cursa a mers din prim în urmă și a terminat pe ultimul loc. O viziune și stors ca o cită.

Pentru o clipă lacrimile i-au strălucit în ochi, dar le-a oprit cu un efort vizibil străduindu-se să n-o cotopească plînsul.

— Presupun că i-au făcut teste de doping, a spus Chico. Asta a mîniat-o din nou.

— Teste de doping! Bineînțeles că i-au făcut. La ce te așteptai? Teste de sînge, de urină, de salivă, zeci de teste afurisite! I-au dat lui George mostre identice, de asta ne și aflăm aici, el încercă să aranjeze cu un laborator particular... dar n-au să fie pozitive. O să fie ca înainte... n-o să găsească absolut nimic.

Am rupt cecul și i l-am dat, iar ea s-a uitat la el absentă.

— Aș vrea să nu fi venit niciodată aici. Doamne, era bine dacă n-o făceam. Tu nu ești decît un jocheu. Ar fi trebuit s-o știu. Nu mai am ce discuta cu tine. La curse să nu-mi mai vorbești, m-ai înțeles?

Am dat din cap în semn de aprobare. Înțelegeam și încă cum. S-a întors brusc ca să plece.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai vorbești nici cu George!

A ieșit ca o vijelie din salon, apoi din apartament și a trîntit ușa.

Chico a plescăit din limbă și a ridicat din umeri.

— N-ai cum să câștigi în toate, a spus el. Ce-ai fi putut tu să faci acolo unde soțul ei n-a izbutit, fără a mai ține cont de forțele de poliție particulare și o duzină de cîini de pază?

încerca să mă scuze și amîndoi o știam.

Nu i-am răspuns.

— Sid ?

— Nu cred că am să merg mai departe cu acest gen de slujbă, am spus.

— N-ai vrut să dai nici o atenție la ce ți-a spus ea, a protestat Chico. Nu poți să renunți. Ești prea bun în munca asta. Uită-te la cîte încurcături îngrozitoare le-ai venit de hac. Și numai pentru că una a ieșit prost...

Am rămas cu privirea ațintită în gol, spre o mulțime de lucruri nevăzute.

— Acum ești băiat mare, a zis Chico. El era cu șapte ani mai tînăr decît mine, ceea ce însemna destul. Vrei să plîngi pe umărul lui tăticu ? A făcut o pauză. Ascultă, Sid, amice, trebuie să faci un efort să ieși din starea asta cît mai repede. Indiferent ce s-a întîmplat nu poate fi la fel de rău ca atunci cînd calul acela ți-a făcut mîna zob, nimic n-ar putea fi. Acum nu e momentul să mori pe dinăuntru, avem încă alte cinci probleme care ne așteaptă. Asigurarea, serviciul de pază, asociațiile lui Lucas Wainwright.

— Nu, am spus. Mă simțeam ca de plumb și nefolositor. Acum nu, pe cînstite, Chico.

M-am ridicat și am intrat în dormitor. Am închis ușa. M-am dus anume la fereastră și am privit peisajul cu acoperișuri și coșuri care străluceau în ploaia ce începuse. Capacele de fum încă se mai aflau acolo, deși coșurile de dedesupt fuseseră blocate, iar focul murise demult. M-am simțit aidoma capacelor de la coșurile de fum. Cînd focul s-a dus, ele au înghețat.

Ușa s-a deschis.

— Sid, a zis Chico.

I-am spus resemnat :

— Amintește-mi să fac o încuietoare și la ușa asta.

— Ai un alt oaspete.

— Spune-i să plece.

— E o fată. Louise și nu mai știu cum.

Mi-am frecat fața cu mîna, apoi ceafa și gîtul. Mi-am relaxat mușchii. M-am întors de la fereastră.

— Louise McInnes ?

— Exact.

— Stă în apartament cu Jenny, i-am spus.

— O, aceea. Ei bine, Sid, dacă asta e tot pentru azi, am să plec. Și... ă-ă... am să trec miine pe aici, da ?

— Mda.

A dat din cap. N-am mai rostit nici unul nici un cuvînt. Gluma, luarea în răspăr, prietenia și neliniștea înăbușită, toate erau adunate pe chipul și în vocea lui... Probabil că și el citea același lucru pe fața mea. În orice caz, cînd a plecat, mi-a aruncat un zîmbet larg, iar eu m-am dus în salon gîndindu-mă la faptul că unele datorii nu puteau fi plătite niciodată.

Louise stătea în picioare, în mijlocul lucrurilor împrăștiate peste tot și privea în jurul ei așa cum făcusem și eu în apartamentul lui Jenny. Mi-am revăzut propria-mi cameră prin ochii ei : forma neregulată, tavanul înalt, deloc modernă; sofaua de piele maro, masa cu băuturi lîngă fereastră, rafturile de cărți, fotografiile înrămate, atîrnate în cuie, iar pe ușa larg deschisă o pictură mare, cu cai de curse, pe care nu mă învrednicisem niciodată s-o pun pe perete. Peste tot, pe masa de cafea și în orice alt loc zăceau cești și pahare, scrumiere pline și mormane de scrisori.

Louise însăși părea cu totul altă persoană : deplina întruchipare a eleganței, nu fata ciufulită, abia coborîtă din pat într-o dimineață de duminică. Purta o jachetă de catifea cafenie, un pulover de un alb strălucitor, o fustă pepit, maro și o curea lată de piele ce-i cădea pe șolduri. Păru-i blond era proaspăt spălat și strălucea, iar tenu-i trandafiriu avea un machiaj discret. Detașarea din priviri spunea că toată această splendoare nu avea menirea, în principal, de a atrage albinele.

— Domnule Halley.

— Ai putea să-ncerci să-mi zici Sid, i-am spus. Mă cunoști destul de bine, indirect.

A schițat un zîmbet.

— Sid.

— Louise.

— Jenny zice că Sid este un nume de ajutor de instalator.

— Sînt oameni foarte buni ajutoarii de instalatori.

— Știi, a spus ea fără să mă privească și continuîndu-și turul de orizont, că în arabă „Sid“ înseamnă „lord“ ?

— Nu, n-am știut.

— Ei bine, așa este.

— Ai putea să i-o spui lui Jenny, i-am zis.

Privirea i s-a întors rapid spre mine.

— Părerea ei încă mai contează pentru tine, nu ?

Am zîmbit.

— Vrei puțină cafea ? Sau ceva de băut ?

— Ceai ?

— Bineînțeles.

A venit cu mine în bucătărie și m-a privit cum îl pregăteam, fără să facă nici o remarcă amuzantă despre mîinile bionice, ceea ce era o schimbare în bine față de mai toate noile mele cunoștințe care erau tentate să se extazieze, ba chiar s-o și spună cu lux de amănunte. În schimb, ea a privit în jur cu o curiozitate inofensivă și, în cele din urmă, și-a concentrat atenția asupra calendarului care atîrna pe ușa bufetului de pin. Erau fotografiile cu cai, un dar de Crăciun, făcut de o firmă care se ocupa cu pariuri hipice. A răsfoit paginile uitîndu-se la pozele din lunile următoare și s-a oprit la decembrie, unde un cal și un jocheu în zbor peste un obstacol la Aintree, se profilau în mod spectaculos pe cer.

— Asta e frumoasă, a spus ea și apoi, citind explicațiile, a continuat surprinsă : Acesta ești *tu*.

— A fost un fotograf foarte bun.

— Ai cîștigat cursa aceea ?

— Da, am răspuns. Vrei zahăr ?

— Nu, mulțumesc. A lăsat paginile să cadă. Ce ciudat, să te găsești pe tine însuși pe filele unui calendar.

Pentru mine nu era ciudat. Ciudat era, mi-am zis, să-ți vezi poza tipărită atît de des încît abia dacă o mai bagi în seamă.

Am dus tava în salon și am pus-o deasupra teancului de scrisori de pe masa de cafea.

— Ia loc, i-am zis și ne-am așezat. Toate astea, am continuat eu făcînd semn cu capul spre ele, sînt scrisori care au venit însoțite de cecuri pentru ceară.

M-a privit plină de îndoieli.

— Îți sînt de vreun folos ?

— Sper că da, i-am răspuns și i-am explicat despre lista de abonați.

— Dumnezeuule ! A ezitat. Ei bine, poate că n-o să-ți trebuiască ce ți-am adus. Și-a luat poșeta de piele maro și a deschis-o. N-am făcut tot acest drum special pentru asta, a spus ea. Am o mătușă în apropiere, la care merg din cînd în cînd. În orice caz, m-am gîndit că ai dori s-o ai, mai cu seamă că veneam aici, lîngă casa ta.

A scos o carte broșată. Ar fi putut s-o expedieze prin poștă, mi-am zis, dar eram destul de fericit că n-o făcuse.

— Am încercat să fac puțină ordine în harababura de la mine din cameră, a spus ea. Am o mulțime de cărți. O să ajungă pînă la tavan.

Nu i-am spus că le văzusem.

— Așa se întîmplă cu cărțile, i-am spus.

— Ei bine, asta a fost printre ele. Era a lui Nicky.

Mi-a dat cartea, o ediție ieftină. Mi-am aruncat privirea pe copertă și am pus-o jos ca să torn ceaiul. *Navigație pentru începători*. I-am dat ceașca și farfurioara.

— Îl interesa navigația ?

— Habar n-am. Dar pe mine mă interesa. Am împrumutat-o din camera lui. Nu cred că a știut măcar că am luat-o. Avea o cutie cu câteva lucruri în ea — cum e cutia cu prăjituri pe care o au băieții din școlile publice — și, într-o zi, cînd m-am dus în camera lui, toate lucrurile zăceau pe scrin, de parcă ar fi făcut ordine. În orice caz, el nu era în cameră și eu am împrumutat cartea... Nu s-ar fi supărat, lua totul cu o ușurință teribilă... și cred că am pus-o jos, în camera mea, apoi am trîntit altceva deasupra și, pur și simplu, am uitat de existența ei.

— Ai citit-o ? am întrebat-o.

— Nu, n-am mai dat peste ea. Treaba s-a întîmplat cu săptămîni în urmă.

Am luat cartea și am deschis-o. Pe prima pagină cineva scrisese cu cariocă neagră, foarte lizibil și cu o mîină sigură : „John Viking“.

— Habar n-am, a spus Louise anticipînd întrebarea mea, dacă acesta este scrisul lui Nicki sau nu.

— Jenny știe ?

— Ea n-a văzut cartea. Este cu Toby în Yorkshire.

Jenny cu Toby. Jenny cu Ashe. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am zis, la ce te aștepți ? Ea a plecat, s-a dus, nu mai este a ta, ați divorțat. Și nici eu nu fusesem întru totul singur.

— Pari foarte obosit, a spus Louise șovăind.

Eram încurcat.

— Nu sînt.

Am răsfoit paginile, lăsîndu-le să zboare de sub degetul meu cel mare. Era, așa cum promitea și titlul, o carte despre navigație, în aer și pe mare, cu desene și diagrame. Calcularea nautică a distanțelor parcurse, sextanți, magnetism și derivație. Nici o notiță, în afară de un singur rînd de cifre și litere, scrise cu aceeași cariocă neagră pe partea interioară a copertii din spate.

$$\text{Port.} = 22,024 \times v \times p \times (1/T_1 - 1/T_2)$$

I l-am arătat lui Louise.

— Îți spune asta ceva ? Charles a zis că ai absolvit Matematicile.

Și-a aruncat ochii peste el încruntîndu-se ușor.

— Nicky avea nevoie de calculator ca să vadă cît fac doi plus doi.

Dar se descurca perfect la doi plus zece mii, mi-am zis în sinea mea.

— Hm, a spus ea. Portanță egal cu 22,024, înmulțit cu volumul, înmulțit cu presiunea, înmulțit cu... aș crede că e ceva legat de schimbarea temperaturii. De fapt, nu este specialitatea mea. Este o formulă de fizică.

— Are vreo legătură cu navigația ? am întrebat-o.

A căzut pe gânduri. Am urmărit cum i se încorda fața în timp ce mintea îi scotocea. Un creier rapid, sub un păr frumos, mi-am zis în gând.

— E nostim, a spus ea în cele din urmă, dar cred că ar putea fi ceva referitor la cât te poți înălța cu un balon de gaz.

— Un dirijabil ? am întrebat reflectînd.

— Depinde de ce este 22,024. Aceasta este o constantă. Ceea ce înseamnă, a adăugat ea, că este ceva special pentru acel ceva la care se referă toată ecuația.

— Eu mă pricep mai bine la cine ar putea câștiga cursa de la trei și jumătate.

S-a uitat la ceas.

Ești în urmă cu trei ore.

— Va fi alta mîine.

S-a așezat mai comod în fotoliu înapoiindu-mi cartea.

— Nu cred că o să-ți ajute, a spus ea, dar mi-a făcut impresia că voiai orice i-a aparținut lui Nicky.

— S-ar putea să-mi fie foarte de folos. Nu se știe niciodată.

— Dar cum ?

— Este cartea lui John Viking. S-ar putea ca John Viking să-l cunoască pe Nicky Ashe.

— Dar... tu nu-l știi pe John Viking.

— Da, am răspuns, dar el se pricepe la dirijabile. Și pariez că aceasta este o lume mică, așa cum este lumea curselor.

A privit spre teancul de scrisori și apoi spre carte, după care a spus tărăgănat :

— Cred că, într-un fel sau altul, ai să-l găsești.

Mi-am întors privirea de la ea fără a zăbovi pe ceva anume.

— Jenny zice că nu renunți niciodată.

Am zîmbit vag.

— Sînt exact cuvintele ei ?

— Nu. I-am simțit amuzamentul din voce. Încăpățînat, egoist și hotărît să-și urmeze propriul drum.

— Care nu duce prea departe. Am lovit ușor cartea. Pot s-o păstrez ?

— Bineînțeles.

— Mulțumesc.

Ne-am uitat unul la celălalt așa cum se uită oamenii, în special, dacă sînt tineri și sînt bărbat și femeie, și stau într-un apartament liniștit, la sfîrșitul unei zile de aprilie.

Ea mi-a citit expresia de pe chip și a răspuns gîndului nerostit.

— Altădată, a spus ea sec.

— Cît ai să mai stai cu Jenny ?

— Pentru tine asta ar conta ? m-a întrebat.

— Mda.

— Ea zice că ești tare ca piatra și că oțelul este un mizilic pe lîngă tine.

M-am gîndit la groază, la mizeria umană și la disprețul față de tine însuși.

Am clătinat din cap.

— Ceea ce văd eu, a spus ea rar, este un bărbat care pare bolnav și încearcă să fie politicos cu un musafir nedorit.

— Ești dorită, i-am spus. Și mă simt bine.

Totuși s-a ridicat, la fel și eu, în urma ei.

— Sper că ții mult la mătușa ta, i-am spus.

— Îi sînt devotată trup și suflet.

Mi-a aruncat un zîmbet glacial, pe jumătate ironic, în care se citea și surpriză.

— La revedere... Sid.

— La revedere, Louise.

*

*

*

După ce ea a plecat am aprins lumina pentru că amurgul se lăsa încet, mi-am turnat whisky și m-am uitat la crenvuștii din frigider, dar nu i-am pregătit.

N-o să mai vină nimeni, mi-am zis în sinea mea. Cu toții, fiecare în felul lui și în mod special Louise, ținuseră fantomele departe de mine. Nimeni altcineva n-avea să mai vină, dar el avea să fie cu mine, așa cum fusese la Paris... Trevor Deansgate. Era cu neputință să scap de prezența lui, care-mi amintea inexorabil ceea ce aș fi preferat să uit.

După o vreme m-am dezbrăcat de pantaloni și cămașă, mi-am pus un halat de baie albastru, scurt și mi-am scos proteza. De data asta brațul m-a durut într-adevăr. Dar, după toate celelalte, asta părea un mizilic.

M-am reîntors în salon să văd ce pot face cu harababura de acolo, dar, pur și simplu, era prea mare ca să mă mai deranjez, așa că am rămas în picioare uitîndu-mă la ea și mi-am sprijinit

antebrațul stîng, care era mai slab, cu brațul drept, care era întreg, puternic și sprinten, așa cum am mai făcut-o adeseori și m-am întrebat ce te mutila mai rău, o amputare exterioară sau una pe dinăuntru sufletului.

Umilință, respingere, neputință și eșec.

După toți acești ani, mi-am zis în sine mea amărît, *n-am să fiu* doborît, să mă ia naiba dacă am să mă las înfrînt de frică.

IX

Lucas Wainwright mi-a telefonat dimineața următoare pe cînd adunam ceștile în chiuvetă.

— Ai făcut vreun progres? m-a întrebat el pe un ton ce suna foarte autoritar.

— Mă tem că am pierdut notițele acelea, i-am spus cu regret. Va trebui să le scot din nou.

— Pentru Dumnezeu! Nu era deloc încîntat. Nu i-am spus că mă descotorosisem de ele ca să nu-mi fie capul făcut zob și că plicul mare, maro, în care se aflau îl aruncasem la canal. Atunci, vino imediat. Eddy nu va fi aici pînă după-amiază.

Încet și absent am terminat cu dereticatul, vreme în care m-am gîndit la Lucas Wainwright și la ce ar putea face pentru mine, dacă ar vrea. Apoi m-am așezat la masă și am scris ce doream. M-am uitat la ce scrisesem și la degetele mele care țineau pixul și m-am curtemurat. Apoi am împăturit hîrtia, am pus-o în buzunar și m-am dus în Portam Square hotărînd în final să nu i-o dau lui Lucas.

El avea dosarele pregătite în biroul său, iar eu m-am așezat la aceeași masă ca mai înainte și am copiat din nou tot ce aveam nevoie.

— N-ai s-o trăgănezi prea mult, Sid, nu?

— Am să-i dau toată atenția, i-am răspuns. Voi începe de mîine. Mîine după-amiază mă duc în Kent.

— Bun.

S-a ridicat în picioare în timp ce eu am pus notițe în plic și aștepta ca să plec, nu pentru că era nerăbdător cu mine în mod special, ci pentru că acesta era felul lui. Rapid. O problemă odată încheiată, treci la următoarea, nu pierde timpul aiurea.

Am șovăit lipsit de curaj și m-am trezit vorbind înainte ca, în mod conștient, să mă fi hotărît dacă era cazul sau nu.

— Domnule căpitan-comandor, vă amintiți că mi-ați spus că pentru această treabă m-ați putea plăti nu cu bani, ci dîndu-mi o mîină de ajutor, dacă aș avea nevoie?

Mi-a acordat un zîmbet înțelegător și și-a amînat luarea de rămas bun.

— Bineînțeles că-mi amintesc. Dar tu încă nu ți-ai făcut datoria. Ce ajutor ?

— A-ă... nu cine știe ce. O nimica toată.

Am scos hîrtia și i-am dat-o. Am așteptat pînă a citit cele cîteva rînduri. Mă simțeam de parcă aș fi plasat o mină și acum trebuie să trec peste ea.

— Nu văd de ce nu, a spus el. Dacă asta este ceea ce dorești. Dar lucrezi la un caz despre care ar trebui să știm și noi ?

Am făcut un gest spre hîrtie.

— O să aflați imediat ce aflu și eu, dacă-mi faceți acest serviciu. Nu era un răspuns mulțumitor, dar n-a insistat. Singurul lucru care vă rog, totuși, este ca să nu menționați numele meu absolut deloc. Să nu spuneți nimănui că a fost ideea mea. A-ă... Aș putea fi omorît, domnule căpitan-comandor și nu mă amuză.

Și-a plimbat ochii de la mine la hîrtie și din nou la mine și s-a încruntat.

— Asta nu arată ca o problemă pentru care să fii omorît, Sid.

— Nu știi niciodată ce este pînă nu dai ortul popii.

A zîmbit.

— E-n ordine. Am să trimit scrisoarea ca din partea Clubului Jocheilor și am să te iau în serios în ceea ce privește riscul moral. Asta te mulțumește ?

— Da, într-adevăr.

Ne-am strîns mîinile și am plecat din biroul său luînd cu mine plicul maro și, cînd ieșeam pe poarta din Portman Square, m-am întîlnit cu Eddy Keith, care intra. Ne-am oprit amîndoi, cum era și firesc. Speram că n-o să citească consternarea de pe chipul meu, dată fiind întoarcerea sa neașteptată și nici n-o să ghicească faptul că se aflau asupra mea semînțele căderii sale.

— Eddy, am spus eu zîbind și simțindu-mă un trădător.

— Bună, Sid, a spus el vesel, clipind spre mine pe deasupra obrazilor bucălați. Ce faci pe-aici ?

O întrebare amabilă, firească. Nici o suspiciune. Nici un tremur al vocii.

— Caut firimituri, am răspuns.

A rîs copios.

— Din cîte aud, noi adunăm firimituri de la tine. Ai să ne lași în curînd pe toți fără pîine.

— Nici o șansă.

— Nu ne călca pe bătăture, Sid.

Zîmbetul încă mai rămăsese la locul lui, vocea îi era lipsită de orice amenințare. Părul zbîrlit, mustața bogată, fața lată, rotofeie încă mai emanau bunăvoință, dar în ochii lui apăruse și dispăruse brusc o strălucire de gheață, iar eu nu mai aveam nici o îndoială că promisem o avertizare serioasă.

— Niciodată, Eddy, i-am spus fără sinceritate.

— La revedere, amice, a zis el pregătindu-se să intre înăuntru, înclinînd din cap, zîbind larg și bătîndu-mă, ca de obicei, prietenos pe umăr. Ai grijă.

— Și tu, Eddy, i-am spus în timp ce se îndepărta ; și am repetat iar, abia șoptit, cu un fel de tristețe : Și tu.

*

*

*

Am ajuns cu notițele în siguranță acasă, am reflectat puțin și am telefonat unei cunoștințe de la aeronave.

El mi-a spus că era încîntat să mă audă, m-a întrebat dacă nu m-ar amuza o trepidație în aer cîndva, dar a zis că nu auzise niciodată despre cineva cu numele de John Viking. I-am citit ecuația și l-am întrebat dacă însemna ceva pentru el, iar el a rîs și a spus că suna ca o formulă pentru a duce un balon cu aer fierbinte în lună.

— Mulțumesc foarte mult, i-am spus sarcastic.

— Nu, serios, Sid. Este un calcul pentru înălțime maximă. Interesează-te la cineva de la dirijabile. Ei întotdeauna se dau în vînt după recorduri... cît mai sus, cît mai departe, lucruri de felul ăsta.

L-am întrebat dacă știa pe cineva la dirijabile și a spus că-i părea rău, dar nu cunoștea pe nimeni, el lucra doar în domeniul aeronavelor. Așa că am închis cu promisiunea vagă de a ne vedea undeva, cîndva, într-una din aceste zile. Am răsfoit leneș și convins că fără folos cartea de telefoane, dar acolo, spre surprinderea mea, era scris cu litere mari și clare : Compania de baloane cu aer fierbinte, birouri din Londra și numărul de telefon.

Am sunat. Mi-a răspuns o voce plăcută de bărbat care a spus, bineînțeles că-l cunoștea pe John Viking, toată lumea de la dirijabile îl știe pe John Viking, care este un nebun de primă clasă.

— Nebun ?

John Viking, mi-a explicat vocea, își asuma riscuri la care nici un aeronaut zdravăn la minte nu s-ar fi gîndit nici măcar în

vis. Dacă voiam să vorbesc cu el, a continuat vocea, puteam să-l găesc fără îndoială la întrecerea de baloane de luni după-amiază.

— Unde este întrecerea de baloane de luni după-amiază.

— Echitație, întreceri de baloane, călușei, balansoare și toate celelalte pe care n-ai decît să le numești singur au loc în cadrul serbărilor de 1 Mai din parcul Highalane din Wiltshire.

I-am mulțumit vocii pentru ajutor și am închis telefonul reflectînd la faptul că uitasem de festivitățile de la 1 Mai. Sărbătorile naționale fuseseră întotdeauna pentru mine zile de lucru, ca pentru toți din lumea curselor; noi furnizam distracții pentru timpul liber al publicului. Nici nu ne mai dădeam seama cînd veneau și treceau.

Chico a sosit cu cartofi prăjiți și pește pentru amîndoi, puși în pungi speciale prin care nu trecea grăsimea și se păstra căldura înăuntru, dar se umezeau cartofii.

— Știi că luni este sărbătoare, ziua de 1 Mai?

— Am o competiție de judo cu micii paraziți.

A răsturnat pungile în două farfurii și am mîncat totul mai mult cu mîna.

— Văd că ți-ai revenit iar la viață, a spus el.

— E temporar.

— Atunci mai bine ne-am apuca de lucru, atîta vreme cît încă nu te faci nevăzut.

— Să vedem ce e cu asociațiile, i-am spus.

I-am povestit despre ghinionistul Mason care a fost trimis cu aceeași misiune și s-a ales cu lovituri de bocanc în cap, care l-au nenorocit.

Chico și-a pus sare pe cartofi.

— Atunci trebuie să fim atenți, nu?

— Începem în după-amiaza asta?

— Cu siguranță. A făcut o pauză căzut pe gînduri și lingîndu-și degetele. Pentru asta n-o să fim plătiți, așa ai spus, nu?

— Nu direct.

— Atunci de ce nu facem investigațiile pentru asigurări? Întrebări frumoase, liniștite, cu o taxă garantată.

— I-am promis lui Lucas Wainwright că am să mă ocup mai întîi de asociații.

A înălțat din umeri.

— Tu ești șeful. Dar asta înseamnă trei cazuri în șir, dacă o punem la socoteală pe soția ta și pe Rosemary, care și-a primit banii înapoi, la care am lucrat pe degeaba.

— O să fim compensați mai tîrziu.

— Atunci ai de gînd să continui?

N-am răspuns imediat. În afară de faptul că nu știam dacă voiam s-o fac, nu eram sigur dacă puteam. În ultimele luni eu și Chico le cam încasasem zdravăn de la bătaușii care încercau să ne oprească să ne vedem de cercetări. Nefăcînd parte nici din serviciul de securitate al curselor, nici din poliție eram lipsiți de orice protecție. Nu ne apăra nimeni în afară de noi înșine. Consideram contuziile ca făcînd parte din meserie, așa cum fuseseră pentru mine cele din căderile de pe cal la curse, iar pentru Chico cele de la judo. Ce conta că Trevor Deansgate schimbase toate astea... nu doar pentru o săptămînă cumplită, ci pentru mult mai mult, pentru totdeauna ?

— Sid, a spus Chico tăios. Unde ți-au zburat gîndurile ? Am înghițit în sec.

— Ei bine... ă-ă... o să ne ocupăm de asociații. După aceea vom vedea.

Apoi am să știu, mi-am zis în gînd. În sinea mea voi ști dacă o voi apuca pe un drum sau pe celălalt. Dacă nu mai puteam ca să intru în cușca cu lei, eram terminați. Unul nu era de-ajuns : trebuia să fim amîndoi.

Dacă nu izbuteam, mai bine mort.

*

*

*

Prima asociație de pe lista lui Lucas era formată din opt oameni, dintre care trei proprietari înregistrați, în frunte cu Philip Friarly. Proprietarii înregistrați erau cei acceptați de autoritățile din lumea curselor, ei își plăteau taxele, respectau regulile, nu constituiau nici o problemă pentru nimeni și reprezentau sursa și izvorul principal al întregii industrii hipice.

Asociațiile însemnau un mod de a implica direct mai multă lume în domeniul curselor, ceea ce era bine pentru sport, iar cheltuielile de antrenament se împărțeau în fracțiuni mai mici, ceea ce era un avantaj pentru proprietari. Din asociații făceau parte milionari, mineri, grupuri de chitariști rock și clientela cîrciumilor. Oricine, începînd cu tanti Frusina pînă la antrenorul de pompe funebre putea să intre într-o asociație și ceea ce ar fi trebuit să facă Eddy Keith era să verifice dacă toți de pe listă corespund cu ce spusese ei că sînt.

— Proprietarii înregistrați nu ne interesează, am spus. Doar ceilalți.

În drum spre Tunbridge Wells am trecut prin Kent. Tunbridge Wells era un loc ultra respectabil, o stațiune cu colonei în re-

zervă și doamne care jucau bridge. Avea un procentaj de criminalitate scăzut. În orice caz, aici locuia un anume Peter Rammileese, care, după informațiile primite de Lucas Wainwright, fusese, de fapt, fondatorul celor patru asociații dubioase, deși numele lui nu apărea nicăieri.

— Mason, am spus eu dornic de conversație, a fost atacat și lăsat să moară pe străzile din Tunbridge Wells.

— Acum mi-o spui !

— Chico, vrei să te întorci ? l-am întrebat.

— Ai vreo premoniție sau ceva de felul ăsta ?

După o pauză, am spus : „Nu“ și am accelerat cam mult, luînd prea brusc un viraj.

— Ascultă, Sid, a spus el. Nu e musai să ne ducem la Tunbridge Wells. Umblăm după potcoave de cai morți.

— Atunci, tu ce crezi ?

A rămas tăcut.

— Trebuie neapărat să mergem, am spus eu.

— Mda.

— Așa că trebuie să aflăm ce a întrebat și ce n-a întrebat Mason.

— Acest Rammileese cum arată ? s-a interesat Chico.

— Eu nu l-am cunoscut personal, dar am auzit de el. Este un fermier care a făcut avere din escrocherii cu cai. Clubul Jocheilor nu vrea să-l aibă pe lista proprietarilor înregistrați și majoritatea hipodromurilor nu-l lasă să le treacă pragul. Așa că el încearcă să mituiască pe oricine, începînd cu arbitrul-șef pînă la femeile de serviciu, iar acolo unde nu izbutește cu șperțul, amenință.

— O, colosal !

— Nu cu mult timp în urmă doi jochei și un antrenor și-au pierdut licențele pentru că au primit mită de la el. Unul din jochei a fost dat afară de la grajdul său și este atît de ruinat că umblă cerșind pe la porțile hipodromurilor.

— Este cel cu care te-am văzut vorbind cu puțin timp în urmă ?

— Exact.

— Și cît i-ai dat ?

— N-are importanță.

— Ușor mai poți fi dus de nas, Sid.

— „A fost un caz de genul : „dar — pentru — binele — Domnului“, am spus.

— O, bineînțeles. Te și văd luînd mită de la un escorc ! Cel mai probabil lucru de pe acest pămînt.

— În orice caz, am răspuns eu, ceea ce urmează să aflăm nu este dacă Peter Rammileese jonglează cu patru cai de curse, ceea ce, de altfel, face, ci dacă Eddy Keith știe și n-o spune.

— Perfect. Am pătruns și mai adînc în ținutul rural Kent apăsînd și mai tare pe pedala de accelerație și mai apoi Chico a spus : Știi de ce avem rezultate atît de bune, în general, de cînd am început să lucrăm împreună în această slujbă ?

— De ce ?

— Pentru că toți ticăloșii te cunosc. Adică, te știu din vedere mai toți. Așa că atunci cînd te zăresc dînd tircoale prin preajma lor îi apucă turbarea și încep să facă lucruri prostești, de exemplu, își trimit bătaușii asupra noastră, iar noi îi vedem cine sînt și știm că pun la cale ceva, ceea ce nu ni s-ar fi întîmplat dacă ar fi stat cuminți în banca lor.

Am oftat și am spus :

— Cred că da.

Gîndul mi-a zburat spre Trevor Deansgate ; am încercat să-l opresc și n-am izbutit. Fără ambele mîini nu mai puteam să sofez... Nu te mai gîndi la asta, mi-am zis în sinea mea : Ține-ți mintea cît mai departe. Dacă ajungi un om de nimic, nu mai există cale de întoarcere.

Am luat un alt viraj mult prea rapid și Chico m-a privit cu coada ochiului, dar n-a zis nimic.

— Uită-te pe hartă, i-am spus. Fă ceva folositor.

Am găsit casa lui Peter Rammileese fără multă greutate și am tras în curtea unei ferme mici, care arăta de parcă suburbiile din Tunbridge Wells o învăluiau ca o mare, lăsînd-o izolată și pîrînd complet nepotrivită locului. Gospodăria era formată dintr-o casă de țară, mare, albă, cu trei etaje, un grajd modern, de lemn și un șopron lung și foarte lat. Locul nu era deosebit de prosper, dar nici bălării nu se zăreau.

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Am oprit și am coborît din mașină.

— Intrăm pe ușa din față ? m-a întrebat Chico.

— La ferme se intră pe ușa din spate.

N-apucasem, totuși, să facem decît vreo cinci sau șase pași în, direcția aceea cînd din șopron a țîșnit un băiețel, care a venit spre noi abia respirînd.

— Ați adus ambulanța ?

Privirea i-a alunecat pe lîngă mine spre mașină, iar pe față i s-a așternut neliniștea și dezamăgirea. Să fi avut vreo șapte ani — era îmbrăcat în pantaloni lungi, de călărie și tricou și plîngea.

- Ce s-a întâmplat ? l-am întrebat.
- Am chemat salvarea... De mult timp.
- Te-am putea ajuta, i-am spus.
- Mama, a zis el. Zace acolo și nu se trezește.
- Haide, du-ne la ea.

Era un copil robust, cu păr castaniu, ochi căprui și foarte speriat. A alergat spre șopron și noi l-am urmat fără să pierdem vremea. O dată ce am trecut pragul ne-am dat seama că nu era un șopron obișnuit, ci un maneaj, o suprafață complet închisă, lat de vreo douăzeci de metri și lung de treizeci și cinci, luminat prin ferestre plasate în acoperiș. Podeaua, din perete în perete, era acoperită cu un strat gros, maroniu din talaș, pe care caii puteau să lucreze bine și fără zgomot.

Prin preajmă se mișcau un ponei și un cal ; și, în pericol de a fi călcată sub copitele lor, zăcea făcută ghem o femeie.

Eu și Chico ne-am dus rapid spre ea... Era tinărară, stătea pe o parte și cu fața în jos ; își pierduse cunoștința, dar cred că nu total. Respirația îi era slabă, pe piele, sub machiaj îi apăruseră pete albe, dar avea pulsul puternic și regulat.

- Du-te și sună din nou, i-am spus lui Chico.
- N-ar trebui s-o mutăm ?

— Nu... s-ar putea să aibă ceva fracturi. Este foarte periculos să miști oamenii când sînt inconștienți.

- Tu trebuie să știi.

S-a răsucit pe călcîie și a alergat spre casă.

— O să se facă bine ? a întrebat băiatul neliniștit. Bingo a început să se ridice în două picioare, iar ea a căzut și cred că s-a lovit la cap.

- Bingo este calul ?
- I-a alunecat șaua, a spus el.

Bingo, cu șaua sub burtă, încă se ridica în două picioare și da din copite ca un cal sălbatic.

- Cum te cheamă ? l-am întrebat.
- Mark.

— Ei bine, Mark, din cîte îmi pot da seama, mama ta o să fie bine, iar tu ești un băiat viteaz.

— Am șase ani, a spus el, de parcă asta însemna foarte mult.

Frica, în mare parte, i-a dispărut din ochi acum că aflase că fusese de ajutor. Am îngenuncheat lîngă mama lui și i-am netezit părul de pe frunte. A scos un geamăt ușor și i-au clipit pleoapele. Ea-și revenise vizibil chiar în puținul timp scurs de la sosirea noastră.

— Am crezut că are să moară, a spus băiatul. Noi am avut un iepure de casă nu demult... el a găfîit, a închis ochii, apoi nu l-am mai putut trezi și a murit.

— Mama ta se va trezi.

— Sînteți sigur ?

— Da, Mark, sînt sigur.

A părut pe deplin convins și mi-a spus imediat că poneiul era al lui și-l chema Sooty și că tatăl său lipsea pînă mîine dimineață, că acasă nu era decît el și mama, iar ea îl antrena pe Bingo pentru că urma să-l vîndă unei fete pentru demonstrația de echitație.

Chico s-a întors și a spus că ambulanța plecase deja. Băiatul, bucurîndu-se enorm, a zis că trebuia să prindem caii, pentru că ei galopau cu dîrlogii atîrnînd și, dacă șaua sau căpestrele se rupeau, tatăl lui avea să fie teribil de furios.

Atît eu cît și Chico am rîs auzind vorbele de adult, rostite cu seriozitate. În timp ce Chico și Mark au stat lîngă bolnavă, eu am prins caii unul cîte unul cu ajutorul unor ghinde pe care Mark le-a scos din buzunare și le-am legat dîrlogii de inelele din perețe. Bingo, o dată ce chingile zornăitoare i-au fost desfăcute și șaua scoasă, a rămas destul de liniștit, iar Mark a țîșnit de lîngă mama lui să-i dea poneiului cîteva ghinde și l-a bătut ușor cu mîna, în semn de încurajare.

Chico mi-a spus că serviciul de urgență primise un telefon de la un copil în urmă cu cinsprezece minute, dar el închisese înainte de a le fi dat adresa.

— Să nu-i spui și lui, i-am zis.

— Ești un sentimental.

— E un copil curajos.

— Nu e rău pentru un mic parazit. În timp ce tu prindeai calul sălbatic ce sărea în două picioare, el mi-a spus că taică-său se înfurie al dracului de tare și destul de des. Și-a coborît privirile spre fata care era tot inconștientă. Știi sigur că ea nu este în pericol ?

— O să-și revină. Trebuie avut răbdare.

Ambulanța a venit, dar neliniștea lui Mark a reapărut cu putere atunci cînd brancardierii au dus-o pe mama lui în mașină și se pregăteau să plece. Dorea să meargă cu ea, dar bărbații nu voiau să-l ia de unul singur. Mama lui se mișca și bolborosea ceva și asta îl întrista.

I-am spus lui Chico :

— Ia mașina și du-l la spital... Ține-te după ambulanță. El vrea s-o vadă trează de-a binelea și că-i vorbește. Eu am să-mi arunc o privire prin casă. Tatăl lui este plecat pînă mîine.

— Îți convine de minune, a spus el sarcastic.

L-a luat pe Mark și au ieșit în șosea, iar eu le-am văzut capetele prin parbrizul din spate, cum discutau unul cu celălalt.

Am intrat în casă prin ușa din dos, care era deschisă, sigur pe mine, de parcă aș fi fost invitat. Nimic mai ușor ca să pătrunzi în cușca unui leu cînd leul se află afară.

Era o casă veche, încărcată pînă la exces cu o mobilă nouă, care te copleșea. Covoare foarte scumpe, echipament stereo în cantități enorme, un lampadar în formă de nimfă, aurit, fotolii adînci, cu huse în zig-zaguri maro și kaki. Salonul și sufrageria străluceau și erau într-o ordine impecabilă, fără a trăda cu ceva existența unui copil în casă. Nimic răvășit în bucătărie, totul era curat și lustruit. Biroul...

Ordinea agresivă a biroului m-a făcut să mă opresc și să meditez. Nici un om de afaceri din lumea hipică pe care l-am cunoscut nu-și ținea registrele și hîrțiile în grămezi rectangulare atît deordonate; chiar și registrele de contabilitate, cînd le-am deschis, conțineau toate întrările cu o precizie matematică.

M-am uitat prin sertare și prin clasoarele cu acte, fiind extrem de atent ca să las totul exact cum a fost, dar n-am găsit nimic acolo decît o etalare ostentativă de onestitate. Nici un sertar, nici un bufet nu era încuiat. M-am gîndit cu cinism că aproape totul fusese regizat și orchestrat spre a deruta orice avalanșă de agenți fiscali. Adevăratele date, dacă erau înregistrate vreunele, se aflau probabil afară, într-o cutie de biscuiți, într-o groapă, în pămînt.

M-am dus sus. Camera lui Mark nu putea fi confundată, dar toate jucăriile se aflau în cutii și hainele în scrin. Mai erau trei dormitoare neocupate, sub cuverturi întrezărindu-se contururile pledurilor împăturite și un apartament format din dormitor, cameră de zi și baie, mobilat în aceeași ordine desăvîrșită și în același lux excesiv ca parterul.

O cadă de baie ovală, de un roșu închis, cu robinete aurite, ca niște delfini. Un pat uriaș, cu o cuvertură de brocart strălucitor, care distona cu tonurile vii ale mochetei de pe jos. Nici o dezordine pe masa de toaletă crem, cu incrustații aurii, nici o perie la suprafață, pe nicăieri.

Garderoba mamei lui Mark consta din blănuri, rochii de gală, pantaloni și jachete. Garderoba tatălui era formată din sacouri de

tweed, palton de lama, o duzină de costume, sau poate mai multe, nici unul făcut la croitor, toate părăind cumpărate din magazine de lux. Bani primiți pe căi ilicite, mi-am zis și nu avea prea multe de făcut cu ei. Părea că Peter Rammileese era escroc din fire și nu din necesitate.

Aceeași ordine incredibilă se extindea asupra fiecărui sertar, fiecărui raft, pînă chiar și asupra coșului cu rufe murdare, în care se afla o pijama împăturită cu grijă.

I-am cercetat buzunarele costumelor, dar nu era absolut nimic în ele. În camera de toaletă nu se vedea nici o bucățiță de hîrtie de nici un fel.

Frustrat, am urcat la etajul al treilea, unde erau șase camere, una cu diverse geamantane goale, iar în celelalte nu se afla absolut nimic.

Nimeni n-ar trăi cu o grijă atît de excesivă dacă n-ar avea nimic de ascuns, mi-am zis în timp ce coboram spre parter ; dar asta nu prea era o probă de adus în fața tribunalului. Viața prezentă a familiei Rammileese era un vacuum extrem de scump, iar în ceea ce privește trecutul lipseau cu desăvîrșire orice indicii. Nu vedeai suveniruri, nu cărți vechi, nici măcar vreo fotografie, cu excepția uneia a lui Mark cu poneiul său, făcută în curte.

Cînd s-a întors Chico, eu făceam o inspecție a clădirilor exterioare. Alte animale nu erau, în afară de șapte cai în grajd și doi în manejul bine mascat. Nici un semn care să trădeze munca în plină desfășurare de la o fermă. Nici o rozetă în camera unde se țineau hamurile și șeile, ci doar o și mai mare ordine și miros de seu pentru șa. Am ieșit afară ca să-l întîmpin pe Chico și să-l întreb ce făcuse cu Mark.

— Surorile îl îndoapă cu pîine cu unt și gem și încearcă să-l sune pe tatăl lui. Mama s-a trezit și vorbește. Cum te-ai descurcat pe aici ? Vrei să treci la volan ?

— Nu, șofezi tu. M-am așezat lîngă el. Casa asta este cazul cel mai suspect de inexistență a oricărui trecut pe care l-am întîlnit vreodată.

— Îți place, nu ?

— Mde. Și nu e nici o șansă de a stabili vreo legătură cu Eddy Keith.

— Deci, o călătorie ratată, a spus el.

— Norocul lui Mark.

— Da. E băiat bun, micul pezevenchi. Mi-a spus că vrea să se facă hamal pentru căratul mobilei cînd o să fie mare. Se pare că au schimbat trei locuințe de cînd își aduce el aminte.

Eu și Chico am petrecut cea mai mare parte din ziua de sîmbătă colindînd separat pe la adresele londoneze de pe lista solicitanților de ceară de lustruit al căror nume începea cu litera M și ne-am întîlnit la ora șase, însetați și cu dureri de picioare, la o cîrciumă de amîndoi știută în Fulham.

— Nu trebuia să facem asta sîmbătă sau în weekend, a spus Chico.

— Nu, am încuviințat eu.

Chico a privit berea cum alunecă în pahar simțind cum îi lasă gura apă.

— Mai mult de jumătate din ei erau plecați.

— Și ai mei la fel. Aproape toți.

— Iar cei care erau acasă urmăreau cursele la televizor sau se hîrjoneau cu iubitele și nici n-au vrut să deschidă.

El și-a luat berea iar eu whisky-ul și ne-am așezat la o masă, am băut cu sete și ne-am comparat notițele. Chico, pînă la urmă, izbutise să stea de vorbă cu patru persoane, iar eu doar cu două, dar oricum rezultatele se aflau pe hîrtie.

Toți șase, indiferent de pe ce alte liste de abonați mărturisiseră că mai figurează, primiseră cu regularitate *Antichități pentru toți*.

— Deci asta e, a spus Chico. E concludent. S-a rezemat de perete relaxîndu-se din plin. Pînă marți nu mai putem face nimic. Totul este închis.

— Mîine ești ocupat ?

— Te rog, ai milă de mine. M-așteaptă fata din Wembley. S-a uitat la ceas și a înghițit restul de bere. Așa că, Sid băiete, la revedere, altfel am să-ntîrzii. Ei nu-i place să mă vadă transpirat.

A zîmbit larg și a plecat, iar eu mi-am terminat pe îndelete paharul de whisky și m-am dus acasă.

M-am învărtit înapoi și ncolo prin casă, am schimbat bateriile am mîncat fulgi de porumb, am scos anualele hipice și am cercetat rezultatele cailor deținuți de asociații. Erau de o varietate extremă : curse pierdute la cote mici de pariuri și cîștigate la cote mari. Totul indica aranjamente sigure, făcute de inițiați. Am căscat și am ținut-o așa o bucată de vreme fără să mă pot opri.

M-am mai plimbat aiurea prin casă negăsindu-mi odihna și resimțind dureros lipsa păcii care mă cuprindea de obicei cînd mă aflam aici singur. M-am dezbrăcat, mi-am pus un halat de baie și mi-am scos proteza. Am încercat să mă uit la televizor, dar nu m-am putut concentra și l-am închis.

De obicei, îmi scoteam proteza după ce-mi puneam halatul pentru că în acest fel nu mai trebuia să mă uit la ciotul ce-mi mai rămăsese din brațul stîng. Mă obișnuisem cu faptul în sine, dar încă nu puteam să privesc cicatricea cu care se termina cotul, care, totuși, era destul de netedă și nu arăta atît de oribil pe cît arătase brațul făcut zob după căderea de pe cal. Îndrăznesc să spun că n-ar fi trebuit să-mi provoace repulsie, dar îmi provoca. Nu-mi plăcea să-l arăt nimănui, în afară de medicul ortoped ; nici chiar lui Chico. Mă rușinam de ciotul meu și asta, de asemenea, era illogic. Oamenii care n-au infirmități nu pot să înțeleagă acest sentiment de jenă și nici eu nu l-am înțeles pînă la foarte scurtă vreme după schilodirea inițială, cînd m-am făcut roșu ca purpura că a trebuit să rog pe cineva să-mi taie carnea în farfurie. După aceea de foarte multe ori preferasem să mor de foame decît să mai cer ajutor. Iar de cînd aveam mîna electronică n-a mai trebuit să rog pe nimeni niciodată, ceea ce fusese o eliberare psihologică teribilă pentru mine.

Noua mînă însemnase, de asemenea, revenirea la statutul uman pe deplin normal. Nimeni nu mă mai trata ca pe un idiot sau cu mila cu care în trecut mă umiliseră. Nimeni nu se mai scuza sau nu-și mai punea lacăt la gură încercînd să nu facă vreo gafă. Privind în urmă, zilele cu acea infirmitate nefolositoare îmi păreau ca un coșmar de nesuportat. Deseori eram destul de recunoscător ticălosului care mă eliberase.

Cu o singură mînă eram un om care mă puteam bizui pe propriile mele forțe.

Fără nici una...

O. Doamne, mi-am zis, să nu mă mai gîndesc la asta. *Nu există nimic care să fie bun sau rău, ci numai gîndul le face să pară astfel.* Hamlet, totuși, n-a avut aceleași probleme.

Cam așa mi-am petrecut noaptea, dimineța următoare și după-amiaza, dar pe la ora șase am renunțat, m-am urcat în mașină și am plecat spre Aynsford.

Dacă Jenny era acolo, mi-am zis în timp ce încetineam și m-am oprit în curtea de lîngă bucătărie, n-aveam decît să întorc și să o pornesc înapoi spre Londra, iar șofatul măcar îmi ocupase o parte din timp. Dar nimeni nu părea să fie prin preajmă și am intrat în casă prin ușa laterală, care dădea într-un coridor lung.

Charles stătea singur în salonașul pe care îl numea popotă sortîndu-și mult iubita sa colecție de muște de pescuit.

Și-a ridicat privirile. Nici o surpriză pe chipul lui. Nici o întîmpinare plină de efuziune. N-a făcut deloc caz de sosirea mea. Pînă acum nu venisem niciodată aici fără să fiu invitat.

— Bună, a spus el.

— Bună.

Am rămas în picioare și el m-a privit așteptînd.

— Simțeam nevoia unei companii, i-am spus.

A tras cu coada ochiului spre musca artificială.

— Ți-ai adus sacoșă cu lucruri de dormit ?

Am dat afirmativ din cap.

A arătat spre tava cu băuturi.

— Servește-te. Și vrei să-mi pui și mie un gin ? Cuburi de gheață găsești în bucătărie.

I-am adus băutura, mi-am turnat și mie și m-am așezat în fotoliu.

— Ai venit să-mi povestești ? m-a întrebat.

— Nu.

A zîmbit.

— Atunci luăm cina și apoi jucăm șah.

Am mîncat și am făcut două partide. A cîștigat-o pe prima cu ușurință și mi-a spus să fiu atent. A doua, după o oră și jumătate, era incertă.

— Așa e mai bine, a spus el.

Pacea pe care nu mi-o putusem găsi de unul singur s-a reîntors încet în compania lui Charles, chiar dacă știam că nu era legată de luarea vreunei hotărîri privind eul meu interior, ci mai degrabă de sentimentul de ușurare pe care îl simțeam alături de el și de senzația de atemporalitate pe care mi-o crea imensa și vechea lui casă. În orice caz, pentru prima oară în aceste zece zile am dormit profund ceasuri în șir.

La micul dejun am discutat despre proiectele zilei de azi. El avea să se ducă la cursele de steeplechase de la Towcester, la patruzeci și cinci de minute spre nord, unde era arbitru, o slujbă onorifică pe care o îndeplinea cu plăcere. I-am povestit despre John Viking și despre întrecerea de dirijabile și, de asemenea, despre vizitele făcute oamenilor cu litera M și despre *Antichități pentru toți*, iar el a zîmbit cu amestecul său obișnuit de mulțumire și amuzament, de parcă eu aș fi fost creația lui, care nu-i înșelasem așteptările. Inițial, el mă împinsese de la spate ca să ajung detectiv. Ori de cîte ori înregistram un succes considera că-și avea și el meritul său.

— Ți-a spus doamna Cross despre telefon ? m-a întrebat în timp ce puneau unt pe felia de pâine prăjită.

Doamna Cross era menajera lui, liniștită, amabilă și foarte harnică.

— Ce telefon ?

— A sunat cineva în dimineața asta, cam pe la șapte și a întrebat dacă ești aici. Doamna Cross a spus că dormi și s-a oferit să preia mesajul, dar respectivul a spus că va reveni mai târziu.

— A fost Chico ? El ar fi putut bănuî că mă aflu aici de vreme ce nu m-a găsit acasă.

— Doamna Cross a zis că nu și-a lăsat numele.

Am ridicat din umeri și m-am întins să iau ibricul de cafea.

— Nu poate fi ceva urgent, altfel i-ar fi spus să mă trezească.

Charles a zîmbit.

— Doamna Cross doarme cu bigudiuri și cu cremă pe față. Nu s-ar fi lăsat văzută așa la șapte dimineața, doar dacă ar fi fost un cutremur de pământ. Ea te consideră un tânăr drăguț. Așa-mi spune de fiecare dată cînd vii aici.

— Pentru Dumnezeu !

— Ai să revii aici diseară ? m-a întrebat el.

— Nu știu încă.

Și-a împăturit șervetul de pînză coborîndu-și privirile spre el.

— Mă bucur că ai venit ieri.

L-am privit.

— Mda, am spus. Ei bine, tu ai vrut-o, așa că am să ți-o spun. Și să știi că asta e adevărul. Am făcut o scurtă pauză căutînd cele mai simple cuvinte pentru a-i spune ce simțeam pentru el. Am găsit ceva. I-am zis : Aceasta este casa mea.

Și-a ridicat rapid privirile, iar eu am zîmbit contorsionat, luîndu-mă în zeflema, luîndu-l și pe el și întreaga lume afurisită.

*

*

*

Parcul Highalane era o proprietate de stat care nu prea se potrivea deloc cu epoca materialelor plastice. Casa în sine era deschisă pentru public doar de cîteva ori pe an, dar parcul se închiria mereu pentru bîlciuri, circuri și petreceri, cum era cea din ziua de 1 Mai.

Se făcuse foarte puțină reclamă pe șosea pentru a atrage trecătorii. Nu steaguri, nu publicitate zgomotoasă, nu poster-uri cu litere suficient de mari ca să poată fi citite de la distanță ; totul era făcut cu o oarecare timiditate, parcă cerîndu-și scuze. Avînd în vedere toate acestea, numărul mare de oameni care se scurgea spre locurile de amuzament era impresionant. Am plătit la intrare cînd mi-a venit rîndul și am călcat peste iarbă ca să-mi parchez

mașina alături de celelalte într-un loc împrejmuit cu funii. Au urmat și alte mașini care au tras cumini, una lângă alta.

Cîțiva oameni treceau în trap ușor și preocupați încoace și încolo, dar în preajma terenului pentru tîrg era liniște și puțină mișcare, iar de baloane nici vorbă.

Am coborît din mașină, am încuiat ușa și m-am gîndit că ora unu și jumătate era probabil prea devreme pentru ceea ce urma să se desfășoare aici.

Dar oricine se poate înșela.

Am auzit o voce în spatele meu :

— Acesta e individul ?

M-am întors și am văzut două persoane care înaintau spre mine în micul interval dintre mașina mea și cea de alături : un bărbat pe care nu-l cunoșteam și un băiețel pe care l-am recunoscut.

— Da, a spus băiatul încîntat. Bună.

— Bună. Mark, i-am răspuns. Ce face mama ta ?

— I-am povestit tatei cum ai sosit la noi.

Și-a înălțat privirile spre bărbatul de lângă el.

— Acum i-ai spus ?

M-am gîndit că prezența lui la Highalane era doar o coincidență extraordinară, dar m-am înșelat.

— El mi te-a descris, a spus bărbatul. Mîna aceea și felul cum ai potolit caii... Mi-am dat seama despre cine era vorba destul de repede. Chipul și vocea îi erau dure și prudente, cu o notă aparte, pe care ajunseseam s-o recunosc imediat, fiind comună conștiințelor vinovate, cînd simt că lațul se strînge. N-am să tolerez faptul că ți-ai băgat nasul prin gospodăria mea.

— Erați plecat, am răspuns cu blîndețe.

— Da, eram plecat. Și copilul ăsta, aici de față, te-a lăsat acolo singur, de capul tău.

Era un bărbat vînjos, cam patruzeci de ani, ale cărui gînduri viclene își puseseră vizibil amprenta asupra întregii lui ființe.

— Ți-am recunoscut și mașina, a spus Mark cu mîndrie. Tata zice că sînt deștept.

— Copiii au spirit de observație, a spus tatăl său cu o plăcere răutăcioasă.

— Te-am așteptat ca să ieși din casa aceea mare, a spus Mark. Și apoi te-am urmat tot drumul pînă aici. Radia de fericire invîtîndu-mă să intru în joc. Aceasta este mașina noastră, lângă a ta.

A mîngîiat ușor cu mîna daimler-ul cafeniu.

Telefonul de dimineață, am reflectat în treacăt. N-a fost Chico. Peter Rammileese făcea verificări prin apropiere.

— Tatăl meu zice, a continuat să sporovăiască Mark fericit, că o să mă ducă să văd bîlciul, iar prietenii lui au să te invite la o plimbare cu mașina noastră.

Tatăl l-a privit cu asprime, neașteptîndu-se ca el să repete ce auzise, dar ochii lui Mark erau ațintiți undeva în spatele meu.

Mi-am întors capul. Între scimitar și daimler mai erau doi bărbați spătoși, încruntați, din tagma celor cu bicepsii dezvoltati, cu plăcuțe metalice pe articulațiile degetelor și cu bombeuri tari la pantofi.

— Urcă, a spus Rammileese făcînd semn spre mașina lui, nu spre a mea.

O, bineînțeles, mi-am zis. Crede că-s nebun ? M-am înclinat ușor ca și cum aș fi dat ascultare și apoi, în loc să deschid ușa l-am săltat pe Mark cu brațul drept și am fugit.

Rammileese s-a întors și a scos un strigăt. Mark, cu fața lipită de a mea, era uluit, dar rîdea. Am alergat vreo douăzeci de pași cu el. apoi l-am pus jos în calea tatălui său care fugea furios și mi-am văzut mai departe de drum printre mașini, către mulțimea din centrul terenului de distracții.

Afurisită treabă, mi-am zis. Chico a avut dreptate. În zilele acestea noi abia dacă i-am atins cu o floare, iar ei au pus în mișcarea artileria grea. Era prea de tot.

Fusese genul de a nouseca la care n-ar fi tatăl greș, dară Mark n-ar fi fost acolo ; o lovitură la rinichi și m-ar fi aruncat în mașină cît ai clipi din ochi. Dar au avut nevoie de Mark ca să mă identifice, presupun, pentru că ei, deși mă știau după nume, nu mă cunoșteau din vedere. N-aveau să mă înhațe în teren deschis, asta era cert și cînd o să mă întorc la mașină voi fi cu o mulțime de protectori. Poate, mi-am zis plin de speranță, aveau să-și dea seama că este fără sens și vor pleca pur și simplu.

Am ajuns la marginea terenului de echitație și am privit înapoi peste capul unei fete care-și savura înghețata dintr-un cornet. Artileria grea nu fusese rechemată la bază. Ei încă mă urmăreau cu încăpăținare. Am hotărît să nu încerc să văd ce s-ar întîmpla dacă aș rămîne pe loc și aș cere familiilor din jur să mă salveze, ca să nu fiu tîrît de mîini și de picioare și să mă trezesc cu capul făcut zob pe străzile din Tunbridge Wells. Cei prezenți, cu cîini, cu bunici, cărucioare și coșuri pentru picnicuri probabil că aveau să rămînă cu gurile căscate și să se întrebe unii pe alții despre ce era vorba și, între timp, totul va fi terminat.

Mi-am continuat drumul afundîndu-mă și mai mult în mulțime, dînd peste copii în timp ce aruncam cîte o privire peste umăr și-i vedeam mereu pe cei doi în urma mea.

Arena, cu demonstrația de echitație în plină desfășurare, se afla în stînga mea, fiind înconjurată de un cerc de mașini. În spatele mașinilor era aleea largă, cu iarbă, de-a lungul căreia mergeam eu, iar în dreapta mea boxele care înconjurau de obicei orice teren de echitație. Sub corturi se improvizaseră prăvălii care vindeau tot felul de curelării, haine de călărie, șei, poze, jucării, hot dogs, fructe, feronerie, tweed-uri, papuci îmblăniți... un cerc al micilor comercianți căruiua nu-i mai dădeai de capăt.

Printre corturi se aflau caravane : cu înghețată, cu obiecte de artizanat, un prezicător, o prăvălie cu tot leul de lucruri ce se vindeau în scopuri caritabile, un cinematograf mobil, unde se derula un film cu cîini ciobănești, o furgonetă cu un oblon lăsat jos și în care erau împrăștiate ustensile de bucătărie, galbene, portocalii și verzi. În fața caravelor se afla o mulțime de oameni, iar înăuntru nu găseai nici un loc unde să te ascunzi.

— Știți unde sînt baloanele ? am întreat pe cineva care mi-a făcut semn spre o tarabă cu baloane viu colorate, pe care copiii le cumpărau și le legau de încheietura mîinii.

Nu din acelea, mi-am zis în sinea mea. Categoric nu erau acelea. Nu m-am oprit ca să-i explic, dar am mers mai departe și am întreat din nou.

— Întrecerea de baloane ? Cred că pe terenul următor, dar bănuiesc că este prea devreme.

— Mulțumesc, i-am spus.

Pe afișe era anunțată ora trei, dar eu trebuia să vorbesc cu John Viking cu mult înainte, dacă voia să mă asculte.

Ce era o întrecere de baloane ? m-am întreat. Cu siguranță toate mergeau cu aceeași viteză, viteza vîntului.

Următorii mei nu voiau cu nici un preț să se lase păgubași. Ei n-alergau, și nici eu. Mă urmăreau doar cu încăpălinare, ca și cum ar fi fost cuplați cu o țintă prin antenă radio; era clar că primiseră ordin să se țină pe urmele mele. Trebuie să scap de ei, mi-am zis, și să-l găsesc pe John Viking și, poate, după aceea să-mi caut oameni care să mă apere, cum ar fi secretarii de la spectacole, doamnele care se ocupau cu acordarea primului ajutor și singurul polițist care se afla în stradă dirijînd circulația.

Ajunsesem deja în extremitatea arenei, după ce traversasem cercul unde se adunau copiii ca să urce pe ponei, zumzînd încoace și încolo ca albinele, arătînd încordați cînd intrau să sară și cu lacrimi în ochi sau triumfători cînd ieșeau afară.

Am trecut de ei, am trecut și de boxa comentatorului... „Jane Smith a făcut o săritură frumoasă, următorul este Robin Daly pe Traddles“... am trecut pe lângă mica tribună centrală a organizatorilor și oficialităților — șiruri de locuri goale — pe lângă cortul cu răcoritoare, care era ticsit și am luat-o iar înapoi spre prăvălioare.

Am căutat să scap intrînd și ieșind sau ocolindu-le, strecurîndu-mă pe sub frînghii și pe după grămezi de cutii de carton. Dintr-o prăvălie în fața căreia atîrnau înghesuite tunici de călărie i-am văzut pe cei doi cum treceau grăbiți, uitîndu-se în jur, vădit neliniștiți.

Aceștia nu semănau cu ceilalți doi, pe care-i trimisese Trevor Deansgate, mi-am zis în sinea mea. Ai lui fuseseră mai mici, mai greoi, mai puțin profesioniști. Aceștia arătau de parcă asta era munca lor cea de toate zilele și din ea trăiau; Cît privește siguranța pe care mi-o oferea arena însăși, unde, în ultimă instanță, aș fi putut intra ca să cer ajutor, era totuși ceva care mă speria la cei doi și mă făcea să ezit. Închirierea de gangsteri, de obicei, era foarte costisitoare. Aceștia doi păreau angajați cu salarii în regulă, dacă nu cumva, de fapt, chiar făceau parte din conducere.

Am părăsit tunicile de călărie și m-am furișat la filmul cu ciini ciobănești, care cred că m-ar fi ținut locului numai dacă păstorii ar fi plecat și m-ar fi luat și pe mine ca oaia în turma lor.

M-am uitat la ceas. Era trecut de două. Pierdusem prea mult timp. Trebuia să caut altă ieșire și să-mi găsesc drumul spre baloane.

Nu-i mai vedeam. M-am strecurat în mulțime întrebînd încotro să mă îndrept.

— E tocmai la capăt, amice, mi-a spus un bărbat sigur pe el, arătîndu-mi cu mîna. Treci pe lângă hot dogs, faci apoi la dreapta și e o poartă în gard, N-ai cum să n-o vezi.

Am înclinat din cap mulțumindu-i, am dat să mă întorc spre a o porni în direcția aceea cînd l-am văzut pe unul din urmăritorii mei îndreptîndu-se spre mine, cercetînd prăvăliile din priviri și părăind îngrijorat.

Într-o secundă avea să mă vadă... mi-am făcut ochii roată și am constatat că mă aflu în fața caravanei prezicătorului. În ușă atîrnau în chip de perdeă fîșii înguste de material plastic, albe și negre, iar dincolo de ele se întrezărea o figură neclară. Am făcut patru pași mari și repezi, am dat la o parte panglicile de nylon și am intrat în caravană.

Înăuntru era liniște și oarecare obscuritate,, lumina zilei filtrându-se slab prin perdelele de dantelă ce atârnavă la ferestre. Semăna cu un decor victorian; imitații de lămpi cu gaz și fețe de masă din macrame. Urmăritorul meu a trecut prin dreptul caravanei, abia aruncînd o privire fugară înăuntru, atenția lui fiind concentrată în față. Nu mă văzuse cînd intrasem aici.

Totuși prezicătoarea pe mine mă văzuse și eu reprezentam pentru ea un ban de cîștigat.

— Drăguțule, vrei să-ți cunoști întreaga viață, trecutul și toate celelalte sau numai viitorul ?

— A-ă... am îngăinat eu. De fapt, nu știu. Cît durează ?

— Un sfert de oră, drăguțule, pentru tot.

Atunci doar viitorul.

M-am uitat pe fereastră. O parte din viitorul meu mă căuta printre mașinile așezate în cerc, punînd întrebări și obținînd o mulțime de clătinări din cap.

— Așază-te pe sofa, lîngă mine, drăguțule și dă-mi mîna stîngă.

— Va trebui să fie dreapta, am răspuns absent.

— Nu, drăguță. Vocea îi era destul de tăioasă. Totdeauna este stînga.

Amuzat, m-am așezat și i-am întins mîna stîngă. Éa a simțit-o, a privit-o lung și și-a ridicat ochii spre mine. Era o femeie de vîrstă mijlocie, scundă și rotofeie, cu părul negru și nu se remarcă prin nimic.

— Bine, drăguțule, a spus ea după o pauză, va trebui să fie dreapta, deși nu sînt obișnuită cu ea și s-ar putea să nu avem rezultate prea bune.

— Am să risc, am spus.

Așa că am schimbat locurile pe canapea și ea mi-a ținut mîna dreaptă cu fermitate în palmele ei calde, iar eu l-am privit pe urmăritorul meu cum se mișca de-a lungul șirului de mașini.

— Ai suferit mult, a spus ea.

Cum îmi văzuse mîna stîngă, n-am considerat că a ghicit cine știe ce și ea a părut că mi-a citit gîndul. A tușit, scuzîndu-se parcă.

— Te deranjează dacă folosesc cristalul ? m-a întrebat ea.

— Deloc.

Am avut senzația că și-a oprit ochii pe o sferă mare de pe masă, dar ea a luat una mică, de mărimea unei mingi de tenis și mi-a pus-o în palmă.

— Ești un băiat bun, a spus ea. Blînd. Oamenii te plac, îți zîmbesc oriunde te duci.

Afară, la douăzeci de iarzi cei doi zdrahoni se întâlneau ca să se consulte. Nici un zîmbet, de nici un fel pe chipul lor.

— Ești respectat de toată lumea.

Erau lucruri obișnuite, destinate să facă plăcere clienților.

Chico ar fi trebuit s-o audă, mi-am zis în sinea mea.

Bun, blînd, respectat... ar fi rîs cu gura pînă la urechi.

A spus căzută pe gînduri :

— Văd o mare de oameni veselindu-se și bătînd din palme.

Strigă tare, te aplaudă... înseamnă asta ceva pentru tine, draguțule ?

Mi-am întors ușor capul. Ochii ei negri mă priveau calm.

— Acesta-i trecutul, am spus.

— Nu e demult, a răspuns ea. Încă mai există.

Nu-mi venea să cred. Nu aveam încredere în ghicitori.

Mă întrebam dacă nu cumva mă văzuse la curse sau vorbind la televizor. Probabil că da.

Și-a plecat iar capul deasupra cristalului pe care-l mișca ușor în palma mea.

— Ai o sănătate bună. Ești viguros. Ai mare curaj... ai multe de îndurat.

Vocea i s-a stins brusc, și-a ridicat ușor capul și s-a încruntat. Am avut clar impresia că, ceea ce spusese o suprinsese și pe ea.

După o pauză a zis :

— Nu-ți pot spune mai mult.

— De ce ?

— Nu sînt obișnuită să ghicesc la mîna dreaptă.

— Spuneți-mi ceea ce vedeți.

Și-a clătinat vag capul și și-a ridicat ochii negri și calmi.

— Ai să trăiești mult.

Mi-am aruncat privirea prin perdeaua din fișii de material plastic. Următorii nu se mai vedeau.

— Cît vă datorez ? am întrebat-o.

Ea mi-a spus, i-am plătit și m-am îndreptat încet spre ușă.

— Ai grijă, draguțule, a spus ea. Fii atent.

M-am uitat înapoi. Fața îi părea tot liniștită, dar vocea îi era stăruitoare. N-am vrut să dau crezare convingerii ce i-o citeam în ochi. Probabil că simțise neliniștea ce mi-o creau problemele mele actuale, legate de urmăritori, dar nu mai mult de atît. Am dat ușor perdeaua la o parte și am pășit din lumea întunecată a ororilor ce planau la orizont în lumina strălucitoare a zilei de mai, unde, într-adevăr, ele puteau să stea la pîndă și să mă înhațe.

N-a mai fost nevoie să întreb unde sînt baloanele. N-aveai cum să nu le vezi. Începuseră să se înalțe ca niște ciuperci uriașe, în culori țipătoare, săltînd pe pămînt, răspîndite în tot locul pe o suprafață imensă, acoperită cu iarbă, dincolo de terenul de distracții. Crezusem că aveau să fie două, trei baloane sau cel mult șase, dar trebuie să fi fost vreo douăzeci.

M-am îndreptat spre poartă o dată cu valul de oameni ce mergea în aceeași direcție, am depășit-o ajungînd în cîmpul deschis și mi-am dat seama că, în mod categoric, subapreciasem încercarea de a-l găsi pe John Viking.

Mai întîi am dat de o frînghie și de oameni de ordine care spuneau mulțimii să rămînă dincolo de ea. În cele din urmă am depășit acele obstacole, dar m-am trezit într-o pădure de baloane pe jumătate umflate, care tălăzuiau peste tot și care-ți tăiau orice perspectivă.

Primul grup de oameni la care am ajuns era ocupat cu un monstru roz-purpuriu în a cărui gură pompau aer cu ajutorul unui ventilator uriaș. De balon era atașată, prin patru funii de nylon, o nacelă în care se afla un tînăr cu o cască de pilot roșie și care îi cerceta neliniștit interiorul.

— Scuzați-mă, i-am spus unei fete care stătea pe marginea grupului. Știți unde l-aș putea găsi pe John Viking?

— Îmi pare rău, nu.

Casca de pilot roșie s-a ridicat, dînd la iveală o pereche de ochi foarte albaștri.

— Este pe aici, pe undeva, a spus el politicos. Zboară cu un balon ca un nor de furtună. Acum vreți să vă dați la o parte, sîntem ocupați.

Am înaintat pe lîngă ei, încercînd să nu le stau în cale. Se pare că întrecerea de baloane era o afacere serioasă, nu un prilej pentru amuzament și conversație. Chipuri concentrate se aplecau peste frînghii și echipamente, testînd, verificînd, încruntîndu-se pline de îngrijorare. Nici un balon nu arăta ca un nor de furtună. Așa că am riscat o altă întrebare.

— John Viking? Idiotul ăla? Da, este aici. Zboară cu un nor de furtună.

Și-a întors capul ocupat și neliniștit.

— Ce culoare are? l-am întrebat.

— Galben și verde. Ascultă, dă-te la o parte, te rog.

Erau baloane care meargă pe apă și pe whisky, și gem de portocale, la brașe eniar și la o companie de asigurări. Baloane

în culori strălucitoare și în pasteluri, combinație de alb și roz, baloane care se ridicau din iarba verde la lumina soarelui, într-o mulțime de curcubeie impresionante. Într-o zi obișnuită, priveliștea ar fi fost o încântare, dar pentru mine, care încercam să le ocolesc spre a întreba fără succes grupul următor adunat neliniștit pe lângă năceală, era un labirint de mătase care mă priva de orice bucurie.

Am înconjurat un monstru alb cu negru care sălta ușor de la pământ și am mers mai spre centru. Ca la un semnal, s-au ridicat în cor din toate părțile niște răcnete guturale provocate de flăcările care au țîșnit brusc de la arzătoarele fixate pe cadre deasupra nacelelor. Flăcările au tălăuzit spre gurile deschise ale baloanelor pe jumătate umflate, încălzind și trimițând deja aerul acolo, forțându-l înăuntru. Baloane strălucitoare se dilatau și săltau trezite la viață, crescînd din ce în ce mai mult și ridicîndu-se încet și superb spre cerul albastru, ușor încetoșat.

— John Viking ? E pe undeva pe acolo. O fată a făcut un semn vag cu brațul. Dar și el va fi la fel de ocupat ca noi.

Pe măsură ce baloanele se umflau începeau să se desprindă de pământ, transformîndu-se în mari mase plutitoare, lovindu-se unul de celălalt, nefiind încă suficient de pline ca să-și ia zborul aidoma păsărilor în înaltul cerului. S-au auzit fiecare balon flăcările vijiiu stacojii și mistuitoare, iar micile grupuri de oameni veniți să ajute se agațau de nacele spre a le opri să nu plece prea curînd.

Odată desprinse de pământ, am putut să vad cu destulă ușurință un balon galben cu verde, ca o portocală, cu o bandă lată, verde la bază. În nacelă deja se afla un bărbat, cu vreo trei oameni în preajmă care o țineau sa nu plece, iar el, spre deosebire de toți ceilalți, nu purta o cască de pilot ci o șapcă de doc, albastră.

Am alergat spre el și chiar în timp ce fugeam s-a auzit pistolul care a dat startul. Toate nacelele din jurul meu au fost eliberate și au început să se tîrască, apoi sa le salte de la pământ; s-au auzit ovații puternice țîșnite din piepturile mulțimii care privea.

Am ajuns la grupul de oameni spre care alergasem și am prins nacela cu mina.

— John Viking ?

Nimeni nu mi-a dat nici o atenție. Eram în plina ceartă. O fată cu casca de pilot, o scurta de ski, blugi și ghete stătea lângă nacelă alături de cele doua ajutoare cu chipuri posomorite și neliniștite.

— Nu vin. Tu ești scrîntit de-a binelea.

- Urea, urea: dracului odată. Întrecerea a început.
- El era foarte înalt, foarte subțire și foarte agitat.
- Nu vin.
- Trebuie.

S-a repezit spre ea și a apucat-o zdravăn de încheietura mîinii. Părea că avea de gînd s-o tragă cu forța în nacelă și ea, cu siguranță, a crezut același lucru. S-a smucit cu putere și, printre gîfîituri, i-a strigat :

- Du-te John. Du-te. Eu nu vin.
- Ești John Viking ? I-am întrebat.

Și-a întors capul fără să dea drumul fetei.

- Da, eu sînt, ce dorești ? Plec în această întrecere imediat ce urea pasagerul meu.

- Eu *nu merg*, a țipat ea.

M-am uitat în jur. Mai toate nacelele erau deja în aer, plutind lin la unul sau două picioare deasupra pămîntului și înălțindu-se temerar în vazduh. Am văzut că în fiecare nacelă se aflau doi oameni.

- Dacă aveți nevoie de un pasager, vin eu, am spus.

I-a dat drumul fetei și m-a măsurat din cap pînă în picioare.

- Cît cîntărești ? Și apoi neliniștit, văzînd că celelalte baloane sînt în avans, a spus : Bine, urcă-te. Haide.

M-am prins de un stîlp, am sărit, m-am făcut ghem și, în cele din urma, am ramas în picioare într-un fel de coș destul de mic, sub un balon ce arata ca un nor imens.

— Dați-i drumul, a comandat căpitanul acestei nave și ajutoarele s-au supus oarecum neavînd încotro.

Pentru moment nacela a rămas exact unde se afla. Apoi John Viking a ridicat mîna deasupra capului și a tras de un levier care a pus în funcțiune arzatoarele și foarte aproape, chiar deasupra capetelor noastre, au aparut flacăra și vîjiitul care îți înfunda urechile.

Fața fetei era încă la același nivel cu a mea.

- E nebun, a țipat ea. Și tu ești țicnit.

Nacela s-a pus în mișcare, s-a izbit de pămînt, apoi s-a ridicat destul de brusc la o înălțime de șase picioare. Fata a alergat după ea și mi-a dat o încurajare de despărțire :

- Și nici macar n-ai cască de pilot.

Totuși, ceea ce aveam era o minunată cale de a scăpa de cei doi urmăritori care-și cunoșteau foarte bine țelul, iar o cască de protecție în acel moment părea ceva de prisos, mai cu seamă că tovarășul meu n-avea nici el.

John Viking rămăsese cu privirea încremenită consumându-și ultimele rămășițe ale furiei bomboanind în surdină și acționând aproape non-stop asupra arzătorului. Balonul lui plecase ultimul. Mi-am coborât ochii spre mulțimea care urmărea aplaudind puzderia de baloane în zbor când deodată un băiețel a țîșnit brusc pe sub funia de împrejmuire și a alergat în zona de decolare, care acum era goală și striga făcând semne cu mîna. Arăta spre balonul lui John Viking și făcea emoțional semne spre mine.

Prietenul meu Mark, cu ochisorii lui strălucitori și a cărui limbă grăia adevărul. Prietenul meu Mark, pe care l-aș fi strîns de gît.

John Viking a început să înjure. Mi-am deplasat atenția de pe pămînt în aer și am văzut că motivul obscenităților răsunătoare și pline de fantezie care pluteau spre cer era o perdea de copaci care ne apăruse în cale și care ar fi putut să ne împiedice zborul. Un balon deja se încurcase, iar altul era pe punctul de a intra în coliziune.

John Viking a țîpat la mine acoperind vîjiitul continuu al arzătorului.

— Ține-te dracului de lumea, cu amîndouă mîinile. Dacă nacela lovește vîrfurile pomilor nu vreau să fim asvîrliți imediat jos.

Copacii, înalți cam de vreo șaizeci de picioare, păreau un obstacol redutabil, dar mai toate baloanele îi ocoliseră cu ușurință și se îndreptau spre cer, fantezii în formă de pară, strălucitoare, purtate de vînt.

Nacela lui John Viking s-a apropiat de vîrfurile copacilor cu foșnet și cu arzătorul vîjind deasupra noastră ca un dragon dement. Forța ascensională care ar fi trebuit să ne ridice părea că lipsește cu desăvîrșire.

— Am intrat într-un vârtej de aer rece, a urlat John Viking. Ține-te bine. E cale lungă pînă jos.

Perspectiva era încîntătoare : să fii azvîrlit dintr-un coș de la șaizeci de picioare deasupra pămîntului, fără cască de protecție. L-am zîmbit, el mi-a prins expresia și a părut uimit.

Nacela a atins vîrfurile pomilor, s-a înclinat într-o parte, proiectîndu-mă fără nici o greutate de pe verticală la orizontală. M-am agățat cu mîna dreaptă de ce am putut, ca să nu mă rostogolesc jos, apoi am simțit, dar am și văzut, cum balonul care se umbla maiestuos deasupra noastră își continua nepăsător călătoria. Își tira nacela după el izbînd-o de vîrfurile copacilor, aruncîndu-mă încoace și încolo ca pe o păpușă de cîrpe, iar uneori, o bună parte din trupul meu atîrna în afară. Gazda mea, cu o

constituție mai robustă, avea un braț încheștat ca o menghină pe un suport de metal pe care se afla arzătorul, iar celălalt era încolăcit pe o curea de cauciuc neagră. Își desfăcuse larg picioarele, proptindu-le în marginile nacelei și-și schimba centrul de greutate după cum era necesar, uneori plantându-și un picior cu fermitate în stomacul meu.

Cu o ultimă hurducătură ce-ți întorcea mâțele pe dos și cu o smucitură, nacela s-a eliberat, iar noi ne-am balansat într-o parte și alta ca o pendulă sub balonul care se clătina. Pînă la această manevră stătusem făcut ghem pe fundul nacelei, dar John Viking rămăsese destul de temerar tot în picioare.

De fapt, nu era prea mult loc, mi-am zis în sinea mea în timp ce căutam să mă ridic. Nacela, care încă se balansa, avea o suprafață de patru picioare pe patru și ca înălțime îți ajungea pînă la brîu. Pe două laturi opuse se găseau opt cilindri cu gaz, cîte patru pe fiecare parte, fixați de împletitura nacelei prin curele de cauciuc. Spațiul dreptunghiular din stînga era suficient de mare ca să încapă în el doi bărbați la verticală, dar nu mai mult, cam două picioare pe două pentru fiecare.

John Viking a dat, în sfîrșit, arzătorului o pauză și în tăcerea bruscă a spus cu un glas răsunător :

— De ce naiba nu te-ai ținut cum am zis ? Nu știi că ai fost gata-gata să cazi și mă băgai în bucluc ?

— Iartă-mă, am spus amuzat. E normal să ții arzătorul în funcțiune cînd balonul s-a agățat de pomi ?

— Ne-a scos bine, nu ? a întrebat el.

— Absolut.

— Deci, n-ai de ce te plînge. Nu eu te-am rugat să vii.

Era cam de vîrsta mea, poate mai tînăr cu un an sau doi. Fața-i sub șapca sinilie de doc era colțuroasă, cu o structură osoasă care, într-o zi, poate, avea să-i dea dinstincție, iar ochii albaștrii îi sticleau cu o strălucire de fanatic. John Viking, nebunul, am gîndit în sinea mea și l-am îndrăgit.

— Verifică exteriorul, te rog, a spus el. Vezi dacă am pierdut ceva.

Se pare că se referea la exteriorul nacelei, pentru că el însuși privea afară, peste parapet. Am descoperit că și pe partea mea se aflau pachete legate strîns de nacelă sau balansîndu-se la capătul unor funii.

O frînghie scurtă nu avea nimic la capătul ei. Am tras-o în sus și i-am arătat-o.

— La dracu ! a tunat el. Cred că l-am pierdut în copaci. Bidonul cu apă. Sper că n-o să-ți fie sete.

Și-a întins mîna și a mai trimis un jet lung și fierbinte în balon, iar eu am ascultat cu mintea ecoul vorbelor sale tărgănite, care-i trădau studiile la Eton și am înțeles întru totul de ce el era ceea ce era.

— Ca să cîștigi întrecerea trebuie să termini primul ? l-am întrebat.

A părut surprins.

— De data asta nu. Aceasta este o competiție de două ore și jumătate. Cel care ajunge cel mai departe în timpul respectiv este cîștigător. S-a încruntat. Pînă acum n-ai mai fost niciodată într-un balon ?

— Nu.

— Dumnezeule ! a exclamat el. Ce șanse am ?

— Nici una dacă n-aș fi venit eu, am răspuns calm.

— Asta-i adevărat. Și-a coborît privirile spre mine. Cum te cheamă ?

— Sid, am răspuns.

Se pare că Sid nu era exact genul de nume al prietenilor săi, dar a înfruntat faptul cu bărbăție.

— De ce fata ta n-a vrut să vină cu tine ? l-am întrebat.

— Cine ? O, adică Popsy. Nu este prietena mea. De fapt, n-o cunosc. Ea trebuia să vină pentru că pasagerul meu obișnuit și-a fracturat un picior, idiotul, cînd am făcut o aterizare ceva mai dură săptămîna trecută. Popsy a ținut să ia cu ea o afurisită de geantă mare. N-a vrut în ruptul capului să vină fără ea. Spune și tu ! Unde este loc pentru o sacoșă ? Și mai era și grea pe deasupra. Fiecare livră contează. Dacă ai o livră mai puțin, poți să mergi cu o milă mai departe.

— Unde crezi că ai să aterizezi ? l-am întrebat.

— Depinde de vînt. S-a uitat la cer. Acum mergem spre nord-est, dar am de gînd să urc mai sus. Se prognozează un front din vest și cred că va fi o activitate îrumoasă și folositoare acolo sus. Am putea ajunge la Brighton.

— *Brighton !*

Mă gîndisem eventual la douăzeci de mile nu la o sută. Dar s-ar putea înșela, mi-am zis. E imposibil să parcurgă o sută de mile cu balonul în două ore și jumătate.

— Dacă vîntul vine mai mult din nord-vest am putea ajunge în Isle of Wight. Sau în Franța. Depinde de gazul care-l mai avem. Nu vreau să aterizăm pe mare. Știi să înoți ?

Am încuvințat printr-o înclinare a capului. Presupun că încă mai puteam, nu încercasem cu o singură mînă.

— Aș prefera să nu fie cazul, am spus.

A râs.

— Nu te speria. Balonul este al dracului de scump pentru mine ca să vreau să-l scufund.

După ce-am scăpat de copaci ne înălțasem foarte repede, iar acum pluteam deasupra ținutului la o înălțime de la care mașinile de pe șosea păreau ca niște jucării, totuși încă le recunoșteai mărimea și culoarea.

Zgomotele se auzeau clar: motoarele mașinilor, lătratul ciinilor și unori strigătele umane. Oamenii se uitau în sus și ne făceau semne cu mâna. Ma așlam într-o altă lume, mi-am zis. Eram într-o lume a copiilor, plutind idilic pe aripile vîntului, desprins de plicticoasele necazuri pămîntene, eliberat și cu sufletul plin de o imensă încîntare.

John Viking a lovit ușor levierul și flacăra a vîjîit țîșnind spre balonul galben cu verde, ca niște limbi de foc stacojii, de balaur. Arderea a durat vreo douăzeci de secunde, iar noi ne-am înălțat considerabil în brusca tăcere care a urmat.

— Ce gaz folosești? l-am întrebat.

— Propan.

Și-a aruncat privirile peste terenurile de sub noi de parcă ar fi vrut să localizeze poziția în care ne aflam.

— Te rog, scoate harta. Este pe partea ta, într-un săculeț. Și, pentru Dumnezeu, să nu ți-o zboare vîntul.

Am cercetat exteriorul nacelei și am găsit ceea ce voia. Era un fel de tașcă, legată de împletitura nacelei cu o curea, iar capacul exterior îi era închis printr-o cataramă. Am desfăcut catarama, m-am uitat înăuntru, am apucat cu grija o hartă mare, împăturită și i-am dat-o căpitanului.

Privea fix la mîna mea stîngă pe care o folosisem ca un fel de contragreutate pe marginea nacelei cînd mă aplecasem în afară. Mi-am tras-o lîngă mine, iar ochii lui s-au oprit pe chipul meu.

— Îți lipsește o mîină, a spus el fără să-i vină a crede.

— Așa-i.

Și-a ridicat ambele brațe într-un gest furios de neputință.

— Cum dracu-o să cîștig eu această întrecere?

Am râs.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Nu e deloc amuzant.

— O, ba da, este. În plus, îmi place să cîștig întrecerile... și n-ai să pierzi din cauza mea.

S-a încruntat dezamăgit.

— Cred că n-ai să-mi fii de folos nici eîl Popsy, a spus el. Dar, cel puțin, ei ziceau că ea știe să citească o hartă. A desfăcut hîrtia pe care i-o dădusem, care s-a dovedit a fi o hartă de navigație aeriană, a cărei suprafața era acoperită cu un material plastic, pe care se putea scrie. Uite, a spus el. Noi am plecat de aici. Mi-a aratat cu degetul. Ne îndreptam rapid spre nord-est. Ia harta și află unde ne găsim. A făcut o pauză. Știi lucrurile elementare despre cum îți folosești ceasul drept compas sau cum estimezi distanțele nautice parcurse?

În buzunarul hanoracului de bumbac pe care-l aveam pe mine, era o carte despre calcularea distanțelor nautice, dar n-o citisem; de asemenea, într-un alt buzunar cu fermoar aveam o baterie de rezervă, încărcată.

— Da-mi harta, i-am spus. Și-am să încerc.

Mi-a dat-o fără nici o încredere și a mai pornit din nou arzătorul. Am calculat cu înfrigurare unde am fi putut să ne găsim și m-am uitat în jos, dar am constatat imediat că terenul nu arata ca pe hartă. Dacă pe harta erau marcate clar sate și drumuri, în realitate parea un covor cu un amalgam de verde și maro, aidoma unor petice de camuflaj pe care lumina soarelui le împestrița cu umbre sau le dizolva contururile. Vasta panoramă ce se desfășura sub mine îmi parea pretutindeni aceeași, nu izbuteam să recunosc ceva în mod special, dovedindu-mă, fără putință de tăgadă, mult mai ne folositor decît Popsy.

La naiba, mi-am zis. S-o iau de la început.

Plecasem la ora trei, un minut sau două mai tîrziu. Desprinderea de sol durase douăsprezece minute. Atunci vîntul fusese blind și bătuse din sud, dar acum ne deplasam ceva mai repede și spre nord-est. să zicem... cu cînsprezece noduri. Douăsprezece minute cu o viteză de cînsprezece noduri... însemna cam trei mîle marine. Eu privisem mult prea în fața. Acolo ar trebui să fie un rîu de traversat, mi-am spus; și, deși ma uitam foarte atent în jos, aproape ca-l scăpasem, pentru că pe harta era o linie albastră, bine conturată, iar în realitate, un fir subțire, cu reflexe argintii, care șerpuia în meandre discrete printre o pajiște și o pădure. În dreapta lui, pe jumătate ascuns de un deal, se vedea un sat, iar dincolo de el, o cale ferată.

— Ne aflăm aici, am spus arătînd locul pe harta.

S-a uitat cu coada ochiului pe harta și a cercetat cu atenție terenul de sub noi.

— Destul de corect, a spus el. Deci, ne găsim aici. Perfect. Ține harta la tine. Am putea foarte bine să știm unde ne aflăm tot drumul.

A atins ușor levierul și a trimis un nou jet de aer fierbinte. Celelalte baloane se găseau mai jos decât noi. În timpul următorului interval de tăcere el a consultat două instrumente care erau legate de marginea nacelei, pe partea lui și a mormăit.

— Ce sînt acelea? l-am întrebat arătînd spre cadrane.

— Altimetru și un aparat de măsurat viteza ascensională. Acum sîntem la o înălțime de cinci mii de picioare și urcăm cu optsute de picioare pe minut.

— Urcăm?

— Mda. Brusc, mi-a aruncat un zîmbet parșiv, în care am citit, fără a mă înșela, bucuria enormă a copilului pus pe rele. De-asta a refuzat Popsy să vină. Cineva i-a spus că am să merg foarte sus și ea n-a vrut.

— Cît de sus? l-am întrebat.

— Nu-mi fac probleme cu asta, a răspuns el. Cînd concurez vreau să cîștig. Ei știu cu toții că am să cîștig și nu le place. Ei gîndesc că nu trebuie să-ți asumi niciodată riscuri. În zilele noastre toți își i-au cu bună-știință măsuri de siguranță și caută soluțiile cele mai ușoare. Ha! Disprețul lui era absolut. În trecut, la începutul secolului, cînd se țineau competițiile Gordon Bennet, zburau două zile și făceau o mie de mile sau mai mult. Dar acum... afurisita de securitate pe primul loc. Mi-a aruncat în treacăt o privire. Și, dacă n-ar fi fost obligatoriu ca să am un pasager, n-aș fi luat pe nimeni cu mine. Pasagerii întotdeauna discută în contradictoriu și se plîng.

A scos din buzunar un pachet cu țigări și a aprins una cu o brichetă. Eram înconjurați de cilindrii cu gaz lichid. M-am gîndit la toate restricțiile în privința focului pe lingă orice fel de combustibil depozitat, dar n-am scos o vorbă.

Mulțimea de baloane de sub noi părea că o virează spre stînga; dar apoi mi-am dat seama că noi eram cei care ne îndreptam spre dreapta. John Viking a urmărit schimbarea de direcție cu o mare satisfacție și a trimis un nou jet lung și fierbinte în balon. Urcam în mod vizibil mai repede, iar soarele, în loc să strălucească direct în spatele nostru, a apărut în dreapta.

Deși era soare, se făcea tot mai îrig. Mi-am aruncat ochii în jos și pămîntul se vedea undeva foarte departe, iar privirea putea cuprinde un spațiu foarte larg în toate direcțiile. Am verificat harta și am rămas cu ochii pironiți asupra locului unde ne aflam.

— În ce ești îmbrăcat? m-a întrebat el.

— În ceea ce se vede, mai mult sau mai puțin.

— Mde.

În timpul arderilor, flacăra de deasupra capului era aproape prea fierbinte și întotdeauna o cantitate de aer foarte cald scăpa din partea de jos a balonului. Nu ne era frig din pricina vântului, dat fiind că balonul mergea, bineînțeles, dus de vînt, cu viteza vîntului. Pur și simplu, ne era frig din cauza altitudinii.

— La ce înălțime sîntem acum ? am întrebat.

S-a uitat la aparatele sale.

— Unsprezece mii de picioare.

— Și tot mai urcăm ?

A aprobat din cap. Celelalte baloane, cu mult sub noi și spre stînga arătau ca un ciorchine de bobite strălucitoare proiectate pe pămîntul verde.

— Toată mulțimea aceea, a spus el, va rămîne la cinci mii de picioare pentru că trebuie să stea sub rutele aeriene. M-a privit cu coada ochiului. ai să vezi pe hartă. Rutele pe care le folosesc avioanele sînt marcate, la fel ca și înălțimile pe care nu ai voie să le atingi pentru că ai intra în coliziune cu ele.

— Deci n-ai voie să zbori într-un balon la unsprezece mii de picioare pe o rută aeriană ?

A atins ușor levierul și arzătorul a vîjiit întrerupînd discuția. Am verificat terenul, comparîndu-l cu harta și aproape pierdusem total poziția noastră pentru că, se pare, că dintr-o dată am început să mergem mult mai repede și categoric spre sud-est. Cînd m-am uitat din nou celelalte baloane nu se mai vedeau.

În pauza următoare John Viking mi-a spus că ajutoarele de la celelalte baloane îi urmau cu mașinile, gata să-i recupereze cînd reveneau la sol.

— Dar tu ? l-am întrebat. Te urmează cineva ?

Se ținea oare Peter Rammileese după noi, însoțit de gangsteri, gata să se năpustească la capătul cursei ? Dacă da, eram chit, mi-am spus în treacăt, pentru că-i făceam o favoare, dat fiind că direcția noastră de deplasare îl ducea spre sud-est, spre casa din Kent.

John Viking mi-a aruncat zîmbetul lui parșiv și a spus :

— Nici o mașină de pe lume nu poate să țină astăzi pasul cu noi.

— Într-adevăr ? am exclamat.

S-a uitat la altimetru.

— Cincisprezece mii de picioare, a spus el. Rămînem la înălțimea asta. Am luat prognoza meteo de la băieții de la aviație. Mi-au spus că vîntul are o viteză de cincizeci de noduri

la înălțimea cuprinsă între două sute nouăzeci și cincisprezece mii de picioare. Așa că ține-te tare, Sid, amice, și o să ajungem la Brighton.

M-am gândit la noi amîndoi cum stăteam în picioare într-un coș împletit, strîmt, care ne ajungea pînă în talie și pluteam, ajutați de terilen și aer fierbinte, la cincisprezece mii de picioare deasupra pămîntului, fără a simți că avem o viteză de cincizeci și șapte de mile pe oră. Eram nebuni, mi-am zis.

Pentru cei de pe pămînt, noi nu apăream decît ca un punct negru. La sol nici o mașină nu se putea ține de noi. I-am zîmbit, la rîndul meu, lui John Viking cu o satisfacție tot atît de mare ca a lui și el a rîs cu voce tare.

— Ai să crezi? mi-a zis el. În sfîrșit, am pe cineva cu mine aici, sus, care nu vomită de frică.

A aprins o altă țigară și apoi a schimbat linia de aprovizionare de la un cilindru la următorul. Aceasta a implicat întreruperea rezervorului gol, deșurubarea mufei de legătură, urmată de înșurubarea la un alt cilindru și punerea lui în funcțiune. Erau două linii pentru arzătorul dublu, cîte una pentru fiecare set de patru cilindrii. Tot timpul a ținut țigara în gură și a privit cu ochii întredeschiși prin rotocoalele de fum.

Văzusem de pe harta că ne îndreptăm direct spre ruta aeriană care ducea la Gatwick, unde avioane mari aterizau și decolau într-un zgomot asurzitor, fără a se aștepta ca să întînlească baloane în calea lor.

Setea lui de a risca mă depășea cu mult. M-a făcut să simt că a sta pe un cal într-o cursă cu obstacole pare mai degrabă o bagatelă. Atîta doar, mi-am zis cu o tresarire, că acum eu nu mai călăream, în schimb, rătăceam prosteste prin preajma hipodromurilor, cu oameni care mă amenințau să-mi zboare mîinile... fiind mai în siguranță aici, sus cu John Viking, nebunul, cu țigări și propan, cu coliziuni în aer și toate celelalte.

— Perfect, a spus el. Rămînem așa preț de o ora și jumătate și lăsăm să ne ducă vîntul. Dacă te simți ciudat, este lipsa de oxigen. A scos o pereche de mănuși de lînă din buzunar și și le-a pus. Ți-e frig?

— Da, puțin.

A zîmbit.

— Eu am hamleți sub blugi și două pulovere sub hanorac. Nu-ți rămîne decît să îngheți.

— Mulțam fain.

Mi-am lăsat proteza să zacă pe hartă și mina cea ade-vărată mi-am înfundat-o adânc în buzunarul hanoracului de pot să înghețe.

A moșmondit ceva la arzător, s-a uitat la altimetru, la teren și la ceasul său și a părut încântat de felul cum stăteau lucrurile. Apoi și-a aruncat ochii spre mine ușor nedumerit și am știut că acum, pentru că avea timp, se întreba cum am ajuns în nacela lui.

— Am venit la parcul Highalane ca să te văd, i-am spus. Adică pe tine, John Viking, în mod special.

A părut uimit.

— Ghicești gândurile ?

— Tot timpul. Mi-am scos mina din buzunar și am căutat în altul aducînd la vedere o carte despre navigație, ediție ieftină. Am venit să te întreb în legătură cu asta. Numele tău se afla pe prima pagină.

S-a încruntat și a deschis cartea.

— Doamne Dumnezeule. M-am întrebat unde a dispărut. Cum de-a ajuns la tine ?

— Ai împrumutat-o cuiva ?

— Nu cred.

— Hm, am zis. Dacă îți descriu pe cineva, vrei să-mi spui dacă-l cunoști ?

— Dă-i drumul.

— Un bărbat cam de douăzeci și opt de ani, am spus. are par negru, arată bine, e simpatie, aruncă glume la tot pasul, nu se cramponează de nimic, îi plac fetele, are obiceiul de a purta un cuțit la picior, sub șosetă și este foarte probabil să fie un escroc.

— A, da, a spus înclinînd din cap. Este vărul meu.

XII

Vărul lui, Norris Abbott. Ce mai făcuse de data asta, m-a întrebat el, iar eu l-am întrebat ce făcuse înainte.

— O'grămadă de cecuri fără acoperire pe care le-a plătit mama lui.

L-am întrebat unde locuia. John Viking nu știa. Îl vedea din cînd în cînd, doar atunci cînd Norris își făcea apariția la ușa lui, de obicei lefter și hămesit de foame. Trăgea cite o porție de rîs o zi sau două apoi dispărea.

— Unde locuiește mama lui ?

— A murit. El este acum singur. N-are părinți, nici frați, nici surori. N-are nici o rudă, în afară de mine. M-a privit lung, încruntîndu-se. De ce întrebi toate astea ?

O fată pe care o cunosc vrea să-l găsească. Am înălțat din umeri. Nimic mai mult.

Interesul lui a dispărut brusc și a apăsat ușor levierul pentru o nouă aprindere.

— La înălțimea asta se consumă de două ori mai mult combustibil decât dacă am zbura mai aproape de pământ, a spus el în continuare. De aceea am adus atât de mult. Și așa, vreun paznic mai slobod la gură i-a povestit lui Popsy că aveam de gând să mă înalț sus, printre culoarele aeriene.

Din câte îmi dădeam seama linia aeriană nu era prea departe.

— N-o să ai neplăceri? l-am întrebat.

Zimbetul parșiv a apărut pentru o fracțiune de secundă și a dispărut.

— Mai întâi trebuie să ne vadă. Noi nu apărem pe radar. Sîntem prea mici pentru echipamentul pe care-l folosesc. Cu puțin noroc o să ne strecurăm și i-am păcălit.

Am luat harta și am cercetat-o atent. La înălțimea de cincisprezece mii de picioare zborul nostru a fost ilegal din momentul în care am intrat în zona supusă controlului traficului aerian și va rămîne ilegal pînă la aterizare, exceptînd ultimele două sute de picioare deasupra nivelului mării, iar dealurile din nord aveau o înălțime de opt sute de picioare. Știa John Viking toate acestea? Da, bineînțeles.

După ce am făcut o oră și cincizeci de minute de zbor, el a schimbat din nou linia de aprovizionare cu combustibil de la un cilindru la altul și atunci un jet subțire de gaz lichid a țîșnit de la manșonul de legătură precum apa dintr-o conductă prost conectată. Jetul a improșcat împletitura nacelei cam la șase țoli sub balustrada de sus.

În acel moment John Viking fuma.

Propanul lichid a început să se prelingă în jos, pe peretele interior al nacelei. John Viking a tras o înjurătură și s-a apucat să pună la punct legătura prost făcută aplecîndu-se deasupra ei, iar gazul s-a aprins de la țigara lui.

Pînă la urmă n-a fost nici o explozie. Dîra de propan a ars firesc dirijîndu-și flacăra în mod organizat spre bucata de nacela pe care o atinsese, în vreme ce eu am reușit să opresc jetul închizînd întrerupătorul de la cilindru.

Cînd flăcările, fumul și înjurăturile au încetat aveam o gaură cu un diametru de șase țoli în nacelă, dar nici o altă pagubă.

— Nacelele nu ard cu una cu două, a spus el calm, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Nu-mi amintesc să fi ars vreodată mai mult de-atît. Și-a examinat șapca arsă, ce ajunsese un fel

de dantelă cu marginile negre și preț de patru secunde și-a pironit ochii albaștri sticloși asupra mea. Nu poți să stingi focul cu o cască de protecție, a spus el.

Am izbucnit în râs.

Cred că altitudinea mă făcea să mă hlizesc.

— Vrei niște ciocolată ? m-a întrebat el.

Nu erau marcaje pe cer care să ne spună când am traversat o rută aeriană. Am văzut un avion sau două în depărtare, dar nimic pe lângă noi. N-am auzit nici o voce prin radio care să ne dirijeze coborîrea. Pur și simplu navigam drept înainte, străbătînd cerul cu viteza unui tren.

La cinci și zece el a zis că, dacă nu ateriza exact la cinci și treizeci, avea să fie descalificat și nu asta era intenția lui; el voia să cîștige. Victoria era tot ce conta.

— Cum vor ști exact când am aterizat ? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire compătimitoare și și-a îndreptat ușor vîrfurile încălțării spre o cutie mică, fixată pe dușumea, lângă unul din cilindri din colț.

— Aici, înăuntru, este un barograf, totul e sigilat cu peceti impozante, roșii. Juriul o sigilează înainte de start. Sînt înregistrate variațiile de presiune ale aerului. Este un aparat foarte sensibil. Toată excursia noastră arată ca o înșiruire de piscuri. Când ajungem pe pămînt diagrama este gata și de necontestat. Ea le spune celor din juriu când am decolat și când am aterizat. E clar ?

— Da.

— OK. Atunci coborîm.

Și-a întins mîna și a dezlegat o funie subțire, care era prinsă de cadrul arzătorului și a tras-o.

— Aceasta deschide un panou ce se află în partea de sus a balonului și lasă aerul fierbinte să iasă afară, a spus el.

El făcea coborîrea dintr-o dată. Altimetrul a început să se deruleze precum un ceas stricat arătînd că făceam o coborîre cu o mie de picioare pe minut. Simțeam că-mi vine să vărs, tîmplele mă dureau, dar el părea că nu are nimic. Am înghițit în sec de mai multe ori, ceea ce a făcut să mă simt puțin mai bine, dar nu cine știe ce. Ca un antidot, am încercat să mă concentrez asupra hărții, să văd încotro mergeam.

Canalul Mîneicii se întindea în dreapta noastră ca un covor lat, de culoare gri și, deși nu-mi credeam ochilor, totuși, din orice parte mă uitam la el, aveam impresia că vom intra în coliziune cu Beachy Head.

— Da, a confirmat John Viking nepăsător. Cred că o să încercăm să nu ne izbim de stîncile acelea. Ar fi mai bine să

aterizăm ceva mai departe, pe plajă... Și-a verificat ceasul. Mai avem zece minute. Sîntem încă la șase mii de picioare... asta e bine... s-ar putea să ajungem la marginea mării.

— Nu în mare, am spus categoric.

— De ce nu? E posibil să n-avem altă soluție.

— Ei bine, am spus, acesta-i motivul. Mi-am ridicat brațul stîng. Înăuntrul acestei mîini din plastic există, de fapt, o grămadă de instalații cu o tehnică sofisticată. Cîte un clește puternic înăuntrul degetului mare și a următoarelor două. O mulțime de mecanisme fine și de precizie, tranzistori, circuite integrate. Scufundarea ei în mare ar fi identică cu scufundarea unui radio, ruină totală. Și m-ar costa două mii de lire ca să-mi cumpăr alta.

Era uluit.

— Glumești.

— Nu.

— Atunci e mai bine să nu se ude. Și, în orice caz, acum ne aflăm aici și nu cred că o să ajungem atît de departe spre sud, pînă la Beachy Head. Probabil că ceva mai spre est. A făcut o pauză și s-a uitat la mîna mea stîngă nehotărît. O să fie o aterizare dură. Combustibilul s-a răcit din cauza înălțimii... arzătorul nu funcționează bine cu combustibil rece. Ne ia timp ca aerul să se încălzească suficient pentru a avea o aterizare domoală.

O aterizare mai domoală ar cere timp... mult prea mult timp.

— Cîștigă înțrecerea, i-am spus.

Fața i s-a luminat de o fericire fără margini.

— Bine, a zis el hotărît. Ce oraș este acela din față?

Am cercetat harta.

— Eastbourne.

S-a uitat la ceas.

— Mai sînt cinci minute. Și-a aruncat ochii spre altimetru și spre Eastbourne, deasupra căruia coboram cu repeziciune. Două mii de picioare. Ar fi cam jalnic să lovim acoperișurile. Aici, jos, nu prea este vînt... Dar dacă pun în funcție arzătorul s-ar putea să nu coborîm la timp. Nu, nici un arzător.

O mie de picioare pe minut însemnau unsprezece sau douăsprezece mile la oră. De ani de zile fusesem obișnuit să ating pămîntul la o viteză de două ori mai mare decît asta... deși nu într-o nacelă și nu pe un teren care să fie complet acoperit cu olane.

Veneam pieziș spre oraș, casele veneau spre noi. Coborîrea era foarte rapidă.

— Mai sînt trei minute, a spus el.

Marea se vedea din nou în fața noastră, la marginea orașului și pentru o clipă mi s-a părut că, în cele din urmă, acolo o să aterizăm. Totuși, John Viking știa mai bine.

— Ține-te zdravăn, a spus el. Asta este.

A apucat cu forță de funia roșie care ducea în partea de sus a balonului. Undeva, deasupra, deschizătura pentru aerul fierbinte s-a lărgit considerabil, forța de ascensiune a balonului a slăbit și clădirile din Eastbourne și-au făcut năvalnic apariția.

Am trecut razant pe lângă cornișele unor acoperișuri de ardezie cenușii coborînd în diagonală peste o șosea și un petec de iarbă și ne-am izbit cu putere de o alee largă de beton, la douăzeci de iarzi de valuri.

— Nu ieși afară. Nu ieși afară, a strigat el. Nacela se răsturnase pe o parte și începuse să se tirască pe beton trasă de masa de matase încă pe jumătate umilată. Fără greutatea noastră ar putea încă să mai zboare.

Cum eu mă aflam din nou învălmășit printre cilindri, sfatul lui era de prisos. Nacela s-a mai balăngănit și s-a mai dat de-a dura de cîteva ori, și eu o dată cu ea, iar John Viking înjura și tragea cu putere de sfoara roșie, dar pînă la urmă a dat drumul la suficient aer ca sa rămînem pe loc.

S-a uitat la ceas și ochii albaștri au strălucit triumfatori.

— Am izbutit. Cinci și douăzeci și nouă. Asta a fost o întrecere al dracului de bună. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Ce faci simbăta viitoare ?

*

*

*

M-am întors la Aynsford cu trenul, ceea ce a durat o veșnicie, iar Charles m-a luat din gară, de la Oxford nu cu mult înainte de miezul nopții.

— Ai fost la întrecerea de baloane ? a repetat el fără să-i vină a crede. Ți-a plăcut ?

— Foarte mult.

— Și mașina ta este la parcul Highalane ?

— Poate să rămîna acolo pînă mîine dimineață. Am căscat. Apropo, Nicholas Ashe are acum un nume. Îl cheamă Norris Abbott. Și-a păstrat inițialele, idiotul.

— Ai să anunți poliția ?

— Mai întîi să vedem dacă îl putem găsi.

M-a privit cu coada ochiului.

— Jenny s-a întors în seara asta, după ce-ai telefonat tu.

— O, nu !

— N-am știut că are să vină.

Îl credeam. Am sperat că nu ne-a așteptat și s-a dus la culcare, dar n-a fost așa. Stătea pe canapeaua de brocart auriu din salon, arătînd destul de belicoasă.

— Nu-mi place că vii atît de des pe aici, mi-a spus ea.

Un cuțit răsucit în rană din partea scumpei mele soții.

Charles a spus blînd :

— Sid este întodeuna bine venit aici.

— Soții părăsiți ar trebui să aibă mai multă mîndrie și să nu se tot gudure pe lîngă socrii lor, care-i tolerează pentru că le e milă de ei.

— Ești geloasă, i-am spus uimit.

S-a ridicat în picioare furioasă cum n-o văzusem niciodată.

— Cum îndrăznești ! a exclamat ea. El întodeuna este de partea ta. Crede că ești al dracului de minunat. El nu te cunoaște cum te cunosc eu, cu toată încăpățînarea și meschinăria ta și cu convingerea ta că întodeuna *ai dreptate*.

— Mă duc să mă culc, am spus.

— Mai ești și laș pe deasupra, a spus ea furioasă. Dai bir cu fugiții cînd e vorba de cîteva adevăruri spuse verde în față.

— Noapte bună, Charles, am spus. Noapte bună Jenny. Somn ușor, iubito și vise placute.

— Tu... a spus ea. Tu... te urăsc, Sid.

Am plecat din salon fără tevatură și m-am dus în dormitorul pe care-l considerasem al meu; acela în care dormeam întodeuna cînd veneam la Aynsford.

Și nu este nevoie să mă urăști, Jenny, mi-am zis în sinea mea amărît; mă urăsc eu însumi destul.

Dimineța Charles m-a dus cu rolls-ul lui la Wiltshire ca să-mi iau mașina, care stătea unde o lăsasem, deși acum în jurul ei nu se mai aflau decît acri întregi de iarbă. Nu mai era nici un Peter Rammileese și nici gangsterii așteptînd în ambuscadă. Totul era în ordine pentru o întoarcere fără evenimente la Londra.

— Sid, a spus Charles cînd descuiam mașina. Nu-i da nici o atenție lui Jenny.

— Nu.

— Vino la Aynsford oricînd dorești.

Am dat din cap.

— Crede-mă, Sid.

— Mda.

— La naiba cu Jenny, a spus el explodînd.

— O, nu. E nefericită. Ea... Am făcut o pauză. Cred că simte nevoia să fie consolată. Îi trebuie un umăr pe care să plîngă. Asta-i tot.

A spus sever :

— Nu mă impresionează lacrimile.

— Știu.

Am oftat și am urcat în mașină fluturînd mîna în semn de rămas bun, după care m-am îndreptat spre poartă traversînd iarba presărată cu denivelări. Ajutorul de care avea nevoie Jenny n-o să-l primească de la mine; iar tatăl ei nu se pricepea cum să i-l dea. Nu era decît una din afurisitele de încurcături ale vieții, încă o ironie în harababura generală.

Am ajuns în oraș și, după ce m-am învîrtit încoace și încolo, m-am oprit la redacție, la *Antiques for All*, care s-a dovedit a fi una din numeroasele reviste de specialitate scoase de o companie de presă. I-am explicat redactorului șef de la *Antiques*, un tînăr grav, cu păr blond și ochelari cu rame grele, cine eram și ce doream.

— Catalogul nostru de abonați ? a spus el căzut pe gînduri, Știți, listele de adrese sînt strict secrete.

I-am explicat totul din nou cu mult patos. Soția mea va fi după gratii dacă nu-l găseam pe cel care a fraierit-o, lucruri de felul acesta.

— Bine, a spus el. Dar se află într-un computer. Va trebui să așteptați ca să fie tipărită.

Am așteptat răbdător și, în cele din urmă, am primit o grămadă de foi pe care erau trecute cincizeci și trei de mii de nume și adrese.

— Vrem listele înapoi, a spus el cu severitate. Complete și fără nici un semn pe ele.

— Cum a reușit Norris Abbott să intre în posesia lor ? I-am întrebat.

Nu știa și nici descrierea lui Abbott/Ashe nu i-a sugerat nimic.

— Ce-ar fi să luați și o revistă pentru o mai mare siguranță ?

Am luat-o și pe aceea și am dispărut înainte ca el să-și regrete generozitatea. Întors în mașină, i-am telefonat lui Chico și i-am spus să mă aștepte la mine acasă.

— Ne întîlnim în fața casei, i-am spus. Îmi duci bagajele sus și ți-ai cîștigat salariul.

Cînd m-am oprit la un automat din parcare, el se afla acolo și am plecat împreună sus. În apartament era pace și liniște, nu se afla nimeni înăuntru.

— Ai mult de alergat cu piciorul, iubitule, i-am spus scoțînd listele de abonați din pachetul în care le transportasem și punîndu-le pe masă. Toate sînt ale tale.

Ochii lui nu exprimau nici un entuziasm.

— Iar tu ce-ai să faci ?

— Merg la cursele de la Chester. Unul din caii asociației aleargă acolo mîine. Ne întîlnim aici joi dimineața, la zece. E bine?

— Da. A reflectat. Să presupunem că Nicky al nostru nu s-a organizat încă și-și trimite scrisorile săptămîna viitoare și acum n-o să găsim nimic.

— Mda. Mai bine ia cîteva etichete cu adresa mea pe ele și roagă-i să trimită scrisorile aici dacă primesc ceva de la el.

— Am fi norocoși.

— Nu se știe niciodată. Nimănui nu-i place să fie tras pe sfoară.

— Atunci, la treabă.

A ridicat pachetul în care se găseau revista și listele de abonați și părea gata de plecare.

— Chico,... Rămii pînă îmi fac și eu bagajul. Cred că pornesc spre nord chiar acum. Stai pînă plec.

Era nedumerit.

— Dacă vrei. Dar pentru ce ?

— A-ă...

— Haide, Sid. Dă-i drumul.

— Peter Rammileese și doi tipi m-au căutat ieri la parcul Highalane. Așa că, pur și simplu, te vreau în preajmă cît mai sînt aici.

— Ce fel de tipi ? a întrebato el suspicios.

Am dat din cap.

— Cunoști genul : ochi duri și bocanci.

— Indivizi care calcă oamenii în picioare și-i lasă pe jumătate morți în Tunbridge Wells ?

— Poate, am spus.

— I-ai dus de nas, văd.

— Într-un balon.

I-am povestit despre întrecere în timp ce-mi puneam cîteva lucruri în valiză. A rîs auzind povestea, dar după aceea s-a întors destul de serios la afacerile noastre.

— Tipii ăia ai tăi nu par criminali de duzină, a spus el. Lasă-mă să-ți împachetez eu jacheta aceea, altfel o să ajungi cu ea la Chester făcută mototol. Mi-a luat lucrurile din mîină și le-a împachetat rapid și ordonat. Ai luat toate bateriile de rezervă ? Mai este una în baie.

M-am dus și am adus-o.

— Ascultă, Sid, nu-mi plac asociațiile astea. Mi-a închis valiza și a dus-o în hol. Hai să-i spunem lui Lucas Wainwright că nu ne ocupăm de ele.

— Și cine-l anunță pe Peter Rammileese ?

— Noi. Îl sunăm și-i spunem.

— O faci tu, am zis. Chiar acum.

Stăteam amîndoi în picioare și ne-am uitat unul la celalalt. Apoi el a înălțat din umeri și a ridicat valiza.

— Ai luat totul ? m-a întrebat. Haina de ploaie ? Am coborît la mașină și am pus valiza în portbagaj. Ascultă, Sid, ai grijă, da ? Nu-mi place să fac vizite la spital, știi asta.

— Să nu pierzi lista de abonați, i-am spus, pentru că redactorul șef de la *Antiques* va fi furios.

*

*

*

Am închiriat o cameră într-un motel și am petrecut seara uitîndu-mă la televizor, iar după-amiaza următoare am sosit la cursele de la Chester fără incidente.

Se aflau aici obișnuiții curselor, iar conversația era cea dintotdeauna. De la săptămîna îngrozitoare din Paris mă găseam pentru prima oară pe un hipodrom și cînd am intrat pe poartă mi s-a părut că schimbarea din mine trebuie să fi fost vizibilă pentru toți. Dar nimeni, bineînțeles, n-a observat senzația acută de rușine pe care am încercat-o cînd l-am văzut pe George Caspar în fața camerei cîntarului și nici n-am fost tratat altfel decît ca de obicei. Numai eu singur știam că nu meritam zîmbetele și buna primire. Eram un impostor. M-am închis în mine. Nu-mi imaginasem că aveam să mă simt așa de mizerabil.

Antrenorul din Newmarket care mă invitase să călăresc lotul său se afla acolo și și-a repetat oferta.

— Sid, te rog, vino. Vino vinerea asta, rămii peste noapte la noi și lucrezi sîmbătă dimineața.

Nu prea sînt multe oferte care să mi se poată face și eu să le accept, am reflectat în sinea mea ; în plus, așa vor avea de lucru Peter Rammileese și băieții lui veseli, trebuind să-mi dea de urmă.

— Martin... da, mi-ar face plăcere.

— Grozav. Părea încîntat. Vino de vineri seara și ne ocupăm împreună de grajduri.

A intrat în camera cântarului, iar eu m-am întrebat dacă mi-ar fi mai rugat în cazul în care ar fi știut cum mi-am petrecut ziua când a avut loc cursa Guineas.

Bobby Unwin m-a prins de nasturi, cu ochii întrebători :

— Unde ai fost ? a zis el. Nu te-am văzut la Guineas.

— N-am venit.

— Am crezut c-ai să fii prin preajmă, după tot interesul care l-ai manifestat pentru Tri-Nitro.

— N-am fost.

— Recunosc c-ai mirosit că se pune ceva la cale, Sid. Tot interesul tău pentru caii lui Caspar, pentru Gleaner și Zingaloo. Haide, dă cărțile pe față, ce știi ?

— Nimic, Bobby.

— Nu te cred.

Mi-a aruncat o privire lungă, dură și neiertătoare și și-a îndreptat nasul coroiat spre un exemplar mult mai fructuos, întruchipat în persoana unui antrenor de vîrf, care suferise o suită de înfrîngerii. Va fi greu să-l conving, mi-am zis, dacă vreodată am să-i mai cer din nou ajutorul.

Rosemary Caspar, care mergea discutînd cu o prietenă, aproape că a intrat în mine, înainte ca vreunul din noi să fim conștienți de prezența celui alt. Expresia din ochii ei a părut să-l încinte pe Bobby Unwin.

— Dă-te la o parte, a spus ea furioasă. Ce cauți aici ?

Prietena a părut foarte surprinsă. Am făcut un pas în lături fără să spun un cuvînt, ceea ce a uimit-o și mai mult pe amica ei. Rosemary a tras-o după ea mai departe, dar vocea acesteia a ajuns totuși pînă la mine :

— Dar, cu siguranță, Rosemary, acela era Sid Halley.

Am simțit că-nțepenesc. Este mult prea mult, mi-am zis. Chiar dacă eram prezent la Guineas, n-aș fi putut să le fac calul să ciștige. *N-aș fi izbutit...* dar poate că da. Totdeauna m-am gîndit că, dacă aș fi încercat, poate că aș fi reușit. Dacă nu mi-aș fi ieșit din minți de frică.

— Bună, Sid, s-a auzit o voce lîngă mine. Frumoasă zi, nu ?

— O, minunată.

Philip Friarly privea zîmbind retragerea lui Rosemary.

— Tună și fulgeră la toată lumea de cînd cu dezastrul de săptămîina trecută. Biata Rosemary ! Pune prea mult lucrurile la inimă.

— N-o poți învinui, i-am spus. Ea a zis că așa o să se întîmple și nimeni n-a crezut-o.

— Ți-a spus-o ție ? m-a întrebat curios.

Am dat aprobator din cap.

— O, a spus el înțelegător. E furioasă pe tine.

Am tras adînc aer în piept încercînd să mă concentrez asupra altor lucruri.

— Calul acela al dumneavoastră, care reintră azi, ați vrut să-l mai pregătiți printr-o cursă de plat ? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el scurt. Și dacă mă întrebi cum o să alerge, va trebui să-ți spun că depinde de cine dă ordinele și cine le primește.

— Sînteți cinic.

— Ai aflat ceva pentru mine ?

— Nu prea multe. De aceea am venit aici. Am făcut o pauză. cunoașteți numele și adresa persoanei care a format asociațiile dumneavoastră ?

— Nu, a răspuns el. Știi, n-am tratat personal cu el. Asociațiile erau deja în fază avansată cînd mi s-a cerut să particip și eu. Caii deja fuseseră cumpărați și majoritatea acțiunilor vîndute.

— V-au înșelat, i-am spus. S-au folosit de numele dumneavoastră. Le ofereați o fațadă respectabilă.

A dat din cap nefericit.

— Mi-e teamă că da.

— Îl cunoașteți pe Peter Rammileese ?

— Cine ? Și-a clătinat capul. N-am auzit niciodată de el.

— Se ocupă cu vînzări și cumpărări de cai, i-am spus. Lucas Wainwright crede că el a format asociațiile dumneavoastră, că el trage sforile acolo și nu este agreeat de Clubul Jocheilor, iar majoritatea hipodromurilor nu-l acceptă.

— O, dragă ! Părea nenorocit. Dacă Lucas le cercetează... Ce crezi că ar trebui să fac, Sid ?

— Din punctul dumneavoastră de vedere, cred că ar trebui cît mai repede posibil să vindeți acțiunile sau să dizolvați asociațiile și numele dumneavoastră să nu mai figureze în ele, i-am răspuns.

— Bine, voi proceda întocmai. Și, Sid... data viitoare cînd sînt tentat s-o fac, am să te rog pe tine să-i verifici pe ceilalți din asociație. Serviciul de securitate se presupune a fi făcut toate acestea și uită-te ce-a ieșit !

— Cine călărește calul dumneavoastră astăzi ? l-am întrebat.

— Larry Server.

A așteptat ca să-mi spun părerea, dar n-am zis nimic. Ca iscusință, Larry Server se situa undeva la mijloc, era folosit în curse tot într-un procentaj mediu, făcea mai mult curse de plat și uneori de garduri și, din cîte știm, se ocupă cu afaceri necinstite.

— Cine vă alege jocheul ? l-am întrebat. Larry Server nu aleargă prea des pentru antrenorul dumneavoastră.

— Nu știu, a spus el căzut pe gânduri. Las totul în seama antrenorului, bineînțeles.

Am făcut o mică grimasă.

— Nu ești de acord cu el ? m-a întrebat.

— Dacă doriți, i-am spus, am să vă dau o listă cu jochei în care cel puțin puteți avea încredere că se vor strădui să câștige. Nu pot garanta priceperea lor, dar e greu să aveți totul.

— Acum cine este cinic ? A schițat un surîs și a spus cu un regret resemnat și vizibil. Aș dori ca tot tu să-i poți călări, Sid.

— Mde, am răspuns zîmbind vag, dar el a observat fiorul pe care ochii nu mi l-au putut ascunde.

Cu o compasiune pe care n-am dorit-o, a spus :

— Iartă-mă.

— A fost colosal atîta vreme cît a ținut, am spus degajat. Asta-i tot ce contează.

Și-a clătinat capul, încurcat de propria-i stîngăcie.

— Știți, am continuat eu, dacă *v-ați bucura* că nu-i mai călăresc, m-aș simți cu mult mai rău.

— Am avut niște vremuri formidabile, nu-i așa ? Niște zile excepționale.

— Da, într-adevăr.

Între un proprietar și un jocheu se putea înfiripa o înțelegere de o mare profunzime, mi-am zis în sinea mea. În mica zonă unde viețile lor se interferau, unde viteza și victoria era tot ceea ce conta, o bucurie putea fi împărtășită numai de ei doi, ca un secret al lor, care cu timpul devenea un fel de liant. Acest sentiment nu-l încercasem prea des și nici față de mulți oameni pentru care călărisem, dar față de Philip Friarly îl avusesem aproape întotdeauna.

Un bărbat s-a desprins dintr-un grup de alături și venit spre noi cu zîmbetul pe buze.

— Philip, Sid, sînt încîntat să vă văd.

Am răspuns cu aceeași politețe, dar cu o bucurie autentică, dat fiind că sir Thomas Ullaston, arbitrul-șef, conducătorul Clubului Jocheilor, conducător mai mult sau mai puțin al întregii industrii a curselor, era un om cu judecată și un administrator cinstit și nepărtinitor. Unii considerau că uneori dădea dovadă de o prea mare severitate, dar aceasta nu era o slujbă pentru un om blînd. În scurtul răstimp de cînd fusese investit cu această

funcție se instituiseră cîteva noi reguli bune, se pusese capăt unor nedreptăți, iar el era tot pe-atît de hotărît pe cît fusese predecesorul său de slab.

— Cum merge, Sid ? m-a întrebat el. Ai mai prins ceva escroci de anvergură în ultimul timp ?

— Recent nu, am răspuns mîhnit.

I-a zîmbit lui Philip Friarly.

— Sid al nostru ia pîinea de la gura serviciului de securitate al clubului, știai ? Luni a fost la mine, la birou Eddy Keith să mi se plîngă de faptul că îi dăm lui Sid prea multă mînă liberă și m-a rugat să nu-i mai permtem să lucreze în domeniul curselor.

— Eddy Keith ? am întrebat.

— Nu fi atît de șocat, Sid, mi-a spus Sir Thomas ironizîndu-mă. Eu i-am răspuns că, oricum, cursele îți datorează foarte mult, începînd cu salvarea hipodromului Seabury însuși și cu tot ce a urmat mai departe chiar de acolo și că, în nici un caz, Clubul Jocheilor nu-ți va pune piedici, numai dacă nu faci ceva absolut diabolic, ceea ce, date fiind cele întîmplate în trecut, nu vād să fie posibil.

— Mulțumesc, i-am răspuns cu o voce slabă.

— Și poți să consideri că acesta este punctul de vedere oficial al Clubului Jocheilor precum și al meu personal, a spus el hotărît.

— De ce vrea Eddy Keith să fiu oprit ? am întrebat pe o voce tărăgănată.

A înălțat din umeri.

— Ceva în legătură cu accesul la dosarele Clubului Jocheilor. Se pare că tu ai văzut ceva, iar el nu este de acord. I-am spus să se obișnuiască cu ideea, pentru că nu am de gînd în mod cert să pun opreliști unei forțe care acționează pentru binele curselor.

Am simțit în chip dureros că nu meritam toate aceste laude, dar nu mi-a dat timp să protestez.

— De ce nu veniți amîndoi sus să luăm cîte un sandvici și să bem ceva ? Haideți, Sid, Philip...

S-a întors pe călcîie făcînd semn să-l urmăim și noi am pornit-o după el.

Am urcat scările deasupra cărora era scris „Rezervat“ și care, ca în majoritatea hipodromurilor, duceau spre turnul arbitrilor, de o opulență civilizată, și într-o cameră al cărui perete exterior era din sticlă și dădea spre pista cu parapeti albi. Aici deja erau numeroase grupuri și un ospătar care trecea de la unul la altul cu o tavă cu pahare cu băuturi.

— Cred că-i cunoașteți mai pe toți, a spus Sir Thomas ospitalier, făcînd prezentările. Madelaine, dragă... a spus adresîndu-i-se soției, îi știi pe lordul Friarly și pe Sid Halley ? Amîndoi i-am strîns mîna. O, Sid, a continuat el atingîndu-mi brațul spre a mă aduce față în față cu un alt musafir.

— Îl cunoști pe Trevor Deansgate ?

XIII

Ne-am holbat unul la celălalt, probabil la fel de uluiți amîndoi.

Mă gîndeam la cum mă văzuse ultima oară, lungit pe spate în șopronul cu paie, mai-mai să-mi vomit și mațele din mine de frică. Cred că și acum citea teama pe chipul meu. Știa ce făcuse din mine. Pur și simplu, mi-era cu neputință să stau mai departe aici fără să mi se clintească nici un mușchi... și, totuși, trebuie.

Capul parcă-mi plutea pe undeva pe deasupra trupului și o oroare incomensurabilă a pus stăpînire pe mine în patru secunde.

— Vă cunoașteți ? a repetat Sir Thomas ușor nedumerit. Trevor Deansgate a spus :

— Da, ne cunoaștem.

Cel puțin nu s-a simțit nici o batjocură nici în ochi, nici în glasul lui. Dacă n-ar fi fost imposibil, aș fi crezut că el arăta speriat.

-- Bei ceva, Sid ? m-a întrebat Sir Thomas ; și am văzut ospătarul cu tava la cotul meu.

Am luat un pahar ce părea cu whisky, după culoare, și am încercat să-mi stăpînesc degetele să nu-mi tremure.

Sir Thomas a spus ca să întrețină conversația :

— Tocmai îi povesteam lui Sid cît de mult apreciază Clubul Jocheilor succesele lui și se pare că asta l-a amuțit complet.

Nici eu, nici Trevor Deansgate n-am spus nimic. Sir Thomas și-a înălțat ușor sprîncenele și a încercat din nou :

— Ei bine, Sid, spune-ne ce pronostic dai pentru premiul cel mare.

M-am străduit din răspuțeri să-mi adun mințile, ca măcar să las impresia că viața merge liniștită înainte.

— O... Winetaster, aș zice.

Vocea mi-a sunat ciudat, dar Sir Thomas n-a părut să bage de seamă. Trevor Deansgate și-a coborît privirile spre paharul din mîna-i bine manecurată și a agitat cuburile de gheață în lichidul gălbui. Un alt musafir i s-a adresat lui Sir Thomas și el s-a înde-

părtat, iar Trevor Deansgate și-a întors imediat privirea spre mine plină de o amenințare sălbatică, dată în vileag fără nici o reticență.

Vocea-i dură și repezită îi ieșea direct din burtă, dezvăluind o lume a violenței și răzbunării, în care mila nu-și avea absolut nici un loc.

— Dacă nu-ți ții promisiunea am să fac ceea ce ți-am spus.

S-a uitat în ochii mei pînă a fost sigur c-am primit mesajul, apoi a făcut și el stînga-mprejur și i-am putut vedea omoplații mușchiuloși conturîndu-i-se prin haină.

— Sid, a spus Philip Friarly apărînd din nou lîngă mine, doamna Ullaston vrea să știe... tu te simți bine ?

Am dat vag din cap.

— Dragul meu, arăți îngrozitor de palid.

— A-ă... Am reușit oarecum să mă adun. Ce-ați spus ?

-- Doamna Ullaston vrea să știe...

El a continuat o vreme, iar eu ascultam și răspundeam avînd senzația că absolut totul este ireal. Sufletul îmi era făcut pulbere și totuși stăteam și făceam conversație cu soția șefului arbitrilor. Cinci minute mai tîrziu nu mi-am putut aminti nici un cuvînt din ceea ce se spusese. Nu-mi mai simțeam picioarele pe covor. Sînt complet năuc, mi-am zis.

După-amiaza s-a derulat mai departe. Winetaster a fost înfrînt în cursa cea mare de o mîină de culoarea corbului, numită Doamna Hillman, iar în cursa următoare Larry Server a pornit printre ultimii cu calul care aparținea asociației lui Philip Friarly și acolo a rămas. Nimic nu s-a îmbunătățit pe dinăuntru meu și, după cursa a cincea, am hotărît că nu mai avea rost să rămîn din moment ce nu mai eram în stare să leg două gînduri laolaltă.

La poartă șoferii stăteau flecărind, ca de obicei, rezemați de mașini, în așteptarea patronilor lor. Printre ei se afla unul din jocheii de steeplechase care-și pierduse licența pentru că luase mită de la Rammileese.

Cînd am trecut pe lîngă el, am înclinat ușor din cap.

--- Jacksy.

--- Sid.

M-am îndreptat spre mașină, am descuiat-o și mi-am aruncat binoclul pe bancheta din spate. Am urcat, am pornit motorul, am așteptat puțin și am mers în marșarier pînă la poartă.

— Jacksy, urcă, i-am spus. Cumpăr.

— Ce cumperi ?

A venit spre mașină, a deschis ușa și s-a așezat lîngă mine. Mi-am scos portofelul din buzunarul de la spate de la pantaloni și i l-am aruncat în poală.

— Ia toți banii, i-am spus.

Am străbătut parcajul și ne-am îndreptat spre poarta care dădea în șosea.

— Dar mi-ai dat destul, nu cu multă vreme înăinte, a spus el. I-am auncat un zîmbet fugar.

— Mda. Ei bine ... aceștia sînt pentru niște servicii pe care mi le vei face în curînd.

A numărat bancnotele.

— Toate ? a întrebat el neîncrezător.

— Mă interesează Peter Rammileese.

— O, nu.

A făcut un gest spre a deschide ușa, dar mașina deja mergea prea repede.

— Jacksy, i-am spus, nu te aude nimeni în afară de mine, iar eu n-am să scot o vorbă. Spune-mi doar cît ți-a plătit și pentru ce, precum și orice altceva care crezi că merită interesul.

A tăcut o scurtă bucată de vreme, apoi a spus :

— Sid, îmi pun în primejdie viața mai mult decît crezi. Se zvonește că și-a adus doi profesioniști din Glasgow pentru o slujbă specială și oricine i se așează în cale are toate șansele să fie făcut zob.

— I-ai văzut pe profesioniștii aceia ? I-am întrebat gîndindu-mă că eu îi întîlnisem.

— Nu. S-a auzit doar la radio-șanț.

— Știe radio-șanțul despre ce fel de slujbă specială este vorba ?

A clătinat din cap.

— Ceva în legătură cu asociațiile ?

— Nu fi copil, Sid. Totul în ceea ce-l privește pe Rammileese întotdeauna are legătură cu asociațiile. Conduce vreo douăzeci. Poate mai multe.

Douăzeci, am gîndit încruntîndu-mă. L-am întrebat :

— Cît plătește pentru un serviciu cum a fost cel făcut de Larry Server astăzi ?

— Sid, a protestat el.

— Cum face să aducă pe cineva, cum a fost Larry Server, să călărească un cal pe care, de obicei, nu-l călărește ?

— Îl roagă pe antrenor cu frumosul și cu un pumn de dolari.

— Mituiește *antrenorii* ?

Uneori izbutește cu destulă ușurință. A căzut pe gînduri pentru o vreme. Să nu spui că ai aflat de la mine, dar în toamna trecută au fost curse în care Rammileese s-a aflat în spatele fiecărui cal. A făcut cu ei ceea ce a vrut.

— Imposibil, am spus.

— Ba da. Toată vremea aceea secetoasă pe care am avut-o ți-o aduci aminte? Hipodromurile cu patru, cinci sau șase alergători uneori, pentru că terenul era atît de dur. Știu cu certitudine trei curse în care toți caii care au alergat au fost ai lui. Bieții bookmaker-i, habar n-au avut cine i-a nenorocit.

Jacksy a numărat din nou banii.

— Știi cît ai avut aici? m-a întrebat.

— Cu aproximație.

I-am aruncat rapid o privire. Avea douăzeci și cinci de ani, ca stagiari fusese jockey de plat, dar crescuse prea mult și trebuise să renunțe. Jockeyii de steeplechase, în general, câștigau mai puțin decît cei de plat, mai erau și contuziile pe deasupra și nu toți găseau, asemeni mie, cursele cu obstacole mult mai captivante. Nici pentru Jacksy nu erau, dar el călărea destul de bine, iar eu concurasem alături de el destul de des ca să știu că nu te-ar fi înghesuit la mantinelă pentru nimic în lume. Dacă ar fi avut un mobil, da, dar pe degeaba, nu.

Banii îl tulburau. Pentru zece sau douăzeci de lire m-ar fi mințit cu ușurință, dar noi aveam o mulțime de amintiri comune: vestiare, cai, zile ploioase, noroi, căderi, picioare în ghetă de curse subțiri ca foaia de hîrtie, înfundîndu-se în pista mustind de apă, așa că, dacă nu erai un ticălos din naștere îți venea greu să trișezi pe cineva pe care-l cunoști atît de bine.

— E nostim, a spus el, că te-ai apucat de munca asta de detectiv.

— Scandalos.

— Nu, tu mergi direct la țintă. Adică, vreau să spun că tu nu urmărești pe cineva pentru mizilicuri.

— Nu, am încuviințat eu.

Mizilicuri, cum ar fi luarea de mită. Eu mă ocupam, în general, cu cei care o ofereau.

— Am păstrat toate ziarele, a spus el. După procesul acela.

Am clătinat din cap resemnat. Mulți oameni din lumea curselor păstrasera acele ziare, iar pentru mine procesul însemnase un chin din mai multe puncte de vedere. Avocatul apărării se desfătase prin a-și pune victima în situații foarte jenante, iar inculpatul, acuzat că a provocat vătămări corporale grave cu intenție, în conformitate cu articolul opt din legea privind ofensa la persoană din 1861 (sau, cu alte cuvinte, pentru că făcuse zob cu văturaiul mîna stîngă a unui fost jockey) a fost condamnat la patru

ani de închisoare. Ar fi greu de spus cui i-a făcut cel mai puțin plăcere procedura judiciară, celui de pe banca martorilor sau celui din boxa acuzaților.

Jacksy și-a continuat comentariile dezlînate, ceea ce cred că era un fel de a umple timpul pînă a lua în sinea lui hotărîre.

— Sezonul următor am să-mi primesc înapoi licența, a spus el.

— Grozav.

— Seabury are o pistă bună. Am să călăresc acolo în august. Toți băieții cred că încă se menține bine, deși tu ... S-a uitat la mîna mea. Ei bine, ... tu n-ai mai putut să călărești cu ea, așa cum este, nu ?

— Jacksy, am spus exasperat. Primești sau nu ?

A mai răsfoit din nou bancnotele, le-a împăturit și le-a băgat în buzunar.

— Da, e-n ordine. Poftim portofelul.

— Pune-l în cutia de mănuși.

A făcut întocmai și și-a aruncat privirile pe fereastră.

— Unde mergem ? m-a întrebat.

— Oriunde dorești.

— Trebuia să mă ia cineva cu mașina de la Chester. Probabil că a plecat deja fără mine. Poți să mă duci în sud și apoi fac autostopul.

Așa că m-am îndreptat spre Londra și Jacksy a început să vorbească.

— Rammileese mi-a plătit de zece ori suma obișnuită ca să călăresc un cal care să piardă. Ascultă, Sid, jură că asta n-o să ajungă la urechile lui.

— De la mine în nici un caz.

— Mda. Ei bine, cred că am încredere în tine.

— Dă-i drumul, atunci.

— El cumpără cai destul de buni, care pot să cîștige. Apoi îi vinde asociațiilor. Recunosc că uneori are un profit de cinci sute la sută din start. Știu că a cumpărat unul cu șase mii și l-a vîndut în zece acțiuni a cîte trei mii fiecare. Are doi indivizi care sînt proprietari înregistrați, cu documente în ordine și îl plasează pe fiecare în cîte o asociație. Aceștia atrag în asociație și niște oameni de vază, dar care pot fi duși ușor de nas, așa că aparent totul este în ordine.

— Cine sînt cei doi indivizi ?

A tot înghițit în sec, dar pînă la urmă mi-a spus. Un nume nu însemna nimic pentru mine, dar celălalt apăruse în toate asociațiile lui Philip Friarly.

— E-n ordine, am spus. Mai departe.

— Caii sînt antrenați de cineva care să-i facă să arate bine și care primește o taxă de antrenament de două ori mai mare decît cea obișnuită, dar nu trebuie să pună nici un fel de întrebări. Apoi Rammileese hotărăște în ce curse să concureze și toți aleargă nu la adevărata lor valoare, așa că vezi, atunci cînd el zice: „Dă-i drumul“, pe Dumnezeuul meu, zbori de mînînci pămîntul. A rîs forțat. Pentru un cîștigător primești de douăzeci de ori plata obișnuită.

Părea cam mult.

— De cîte ori ai călărit pentru el ?

— O dată sau de două ori pe săptămînă.

— Ai s-o faci din nou cînd îți primești licența înapoi ?

S-a răsucit pînă s-a lipit cu spatele de ușa mașinii și mi-a cercetat îndelung chipul din profil. Tăcerea era un răspuns, dar după ce am parcurs trei mile bune, a oftat adînc și, în cele din urmă, a spus :

— Da.

Ca un act de încredere, ceea ce era remarcabil.

— Vorbește-mi despre cai, i-am zis și el a făcut-o cu lux de amănunte.

Numele unora din ei a fost o mare surpriză pentru mine, iar cariera lor era tot pe-atît de cinstită precum Nicolas Ashe.

— Spune-mi cum ți-a fost suspendată licența, i-am zis.

Mi-a povestit că atunci călărise pentru unul din antrenorii docili, numai că acesta nu avea o soție la fel de docilă.

— Ea avea un pic de ciudă pe bărbatu-său, așa că l-a dat pe mîna Clubului Jocheilor. I-a scris lui Thomas Ullaston personal, crede-mă. Bineînțeles, toți arbitrii au crezut-o pe ea și ne-au suspendat pe toți, pe mine, pe el și pe celălalt jocheu, care călărea tot pentru el. Bietul nenorocit, nici nu primise vreodată vreo lețcaie de la Rammileese, așa că mort-tăiat n-ai fi avut cum să afli ceva de la el.

— Cum se face, am întrebat eu degajat, că nimeni de la Clubul Jocheilor n-a aflat nimic despre toate asociații și n-a luat nici o măsură împotriva lui Rammileese ?

— E bună întrebarea.

I-am aruncat o privire simțind îndoiala din vocea lui și i-am văzut încruntarea de pe chip.

— Haide, dă-i drumul, i-am spus.

— Mde ... Asta e strict un zvon, vezi, de fapt nici măcar un zvon, e doar ceva ce am auzit ... A făcut o pauză, apoi a spus : Nu cred că este adevărat.

— Să vedem.

— Unul din bookmaker-i... Știi, așteptam în fața intrării la Kempton și au ieșit doi bookmaker-i, iar unul din ei spunea că tipul din serviciul de securitate ar fi aplanat lucrurile dacă prețul era bun. S-a oprit din nou, apoi a continuat. Iar unul din băieți mi-a spus că n-aș fi fost suspendat dacă tîrfa aia de nevăstă a antrenorului ar fi trimis scrisoarea la serviciul de securitate al Clubului și nu marelui șef alb însuși.

— Care din băieți ți-a spus asta ?

— Mde, nu-mi aduc aminte. Și nu te uita așa la mine, Sid, pentru că într-adevăr nu-mi amintesc. S-a întîmplat cu luni în urmă. Adică nici măcar nu m-am mai gîndit la asta pînă nu i-am auzit pe bookmaker-i la Kempton. Nu cred că ar putea fi cineva cu asemenea apucături în serviciul de securitate, tu ce zici ? Adică chiar la Clubul Jocheilor.

Credința lui este înduioșătoare, mi-am zis în sinea mea, ținînd cont de necazurile lui actuale, dar nu demult și eu aș fi gîndit la fel. Totuși, din momentul în care îndoiala își tăcuse loc, puteai să accepți că Eddy Keith ar fi fost capabil să treacă cu vederea peste o mulțime de ticăloșii, în schimbul unui cîștig ilicit. El verificase cele patru asociații ale lui Friarly și era posibil ca tot el să le fi verificat și pe celelalte douăzeci. Chiar el ar fi putut să-i treacă pe cei doi indivizi ai lui Rammileese pe lista proprietarilor demni de încredere, deși știa că nu sînt. Într-un fel sau altul, trebuia să aflu adevărul.

— Sid, a continuat Jacksy. Să nu mă bagi în bucluc. N-am să repet în fața nimănui, a nici unui arbitru, ceea ce ți-am spus nu-mai ție.

— N-am să spun că știu de la tine, l-am asigurat. Pe cei doi bookmaker-i de la Kempton îi cunoști ?

— Nici vorbă. Vreau să spun că nici măcar nu sînt sigur că erau bookmaker-i. Păreau să fie, adică eu m-am gîndit că sînt bookmaker-i cînd i-am văzut.

O impresie atît de puternică probabil că era exactă, dar nu-mi folosea cine știe ce ; și, în orice caz, Jacksy nu voia să spună mai mult. L-am lăsat acolo unde voise, la marginea Watford-ului și ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost acela că, dacă eram pe urmele lui Rammileese, pe el, Jacksy, să nu-l amestec sub nici un chip, așa cum îi promisesem.

Am rămas la un hotel în Londra în loc să merg acasă și am avut sentimentul că precauțiunile mele sînt exagerate. Totuși, cînd i-am telefonat lui Chico, el a spus că hotărîrea mea a fost înțeleaptă. I-am propus să luăm micul dejun împreună și el a promis să vină aici.

A venit, dar fără vești grozave. Umblase toată ziua vizitînd oamenii de pe lista abonaților, dar nimeni nu primise nici o scrisoare de la Ashe în ultima lună.

— Totuși, știi ceva ? a zis el. Oamenii al căror nume începe cu A și B pînă la K au primit ceară în trecut, așa că urmează cei cu P și R, ceea ce înseamnă că nu mai e prea mult de alergat.

— Splendid, am spus fiind convins că așa este.

— Am lăsat peste tot etichete cu adresa ta pe ele și unii au promis că au să ne anunțe în caz că sosește ceva. Dar nu știi dacă au să se deranjeze ...

— Ar fi suficient doar unul, am spus.

— Așa-i.

— Aș avea chef de o mică pătrundere prin efracție.

— Nu văd de ce nu. A început să mănînce din porția imensă de ouă prăjite cu cîrnați. Unde și pentru ce ?

— A-ă... am spus. În dimineața asta te duci în recunoaștere. Diseară, după orele de birou, dar înainte de a se întuneca, ne strecurăm în Portman Square.

Chico s-a oprit din mestecat cu gura aproape plină și apoi a înghițit cu grijă înainte de a spune :

— Portman Square, adică Clubul Jocheilor ?

— Exact.

— N-ai băgat de seamă că ei te lasă să intri pe ușa din față ?

— Vreau să-mi arunc o privire în liniște, fără știrea lor. A ridicat din umeri.

— E-n ordine atunci. Ne întîlnim aici după ce mă întorc din recunoaștere.

Am încuviințat printr-o înclinare a capului.

— Amiralul vine aici la prînz. El a fost ieri la fabrica de ceară de lustruit.

— Asta ar trebui să-i dea străluciri în priviri.

— Da, e bună gluma.

În timp ce a terminat de mîncat ouăle și a atacat pîinea prăjită, i-am povestit în mare despre ce-mi spusese Jacksy referitor la asociații, de asemenea, despre zvonurile privind șperțurile în locuri sus-puse.

— Asta, căutăm noi ! Să scotocim biroul lui Eddy Keith, să vedem ce n-a făcut din ceea ce ar fi trebuit să facă ?

— Te-ai prins. Sir Thomas Ullaston — arbitru-șef — mi-a spus că Eddy a fost la el să se plîngă de faptul că le cercetez dosarele, iar Lucas Wainwright nu mi le poate arăta fără ca secretara lui Eddy s-o știe, ori ea îi este loială lui Eddy. Așa că, dacă vreau să mă uit prin ele, trebuie s-o fac pe șest.

M-am întrebat dacă pătrunderea prin efracție în Clubul Jocheilor avea să fie considerată „absolut diabolică“, în cazul în care aveam să fiu descoperit.

— O.K., a spus el. Și nu uita că astăzi am lecția de judo.

— Micii paraziți sînt bine veniți, i-am spus.

*

*

*

Charles a sosit la ora douăsprezece adulmecînd prin jur asemeni unui ciine căruia locul îi este străin.

— Doamna Cross mi-a transmis mesajul tău, a spus el. Dar de ce aici ? De ce nu la Cavendish, ca de obicei ?

— Este cineva pe care nu vreau să-l întîlnesc, am răspuns. El n-o să mă caute aici, Vrei un gin ?

— Unul dublu.

Am comandat băuturile. El a spus :

— Asta a fost în cele șase zile ? O acțiune de evitare ?

Nu i-am răspuns.

M-a privit ciudat.

— Văd că încă te doare, indiferent ce a fost.

— Las-o baltă, Charles.

A oftat, și-a aprins trabucul trăgînd în piept fumul și uitîndu-se la mine peste flacăra chibritului.

— Deci, pe cine nu vrei să întîlnești ?

— Un bărbat pe care-l cheamă Peter Rammileese. Dacă te întreabă cineva, nu știi unde sînt.

— Eu rareori știu. Fuma cu plăcere umplîndu-și plămînii și examinînd scrumul de parcă era prețios. Să pleci cu balonul ...

Am zîmbit.

— Un zăbatec mi-a oferit un post permanent de co-pilot.

— Nu mă surprinde, a comentat el sec.

— Cum ți-a mers cu ceara ?

N-a vrut să-mi spună pînă n-au venit băuturile și apoi a pierdut o mulțime de timp întrebîndu-mă de ce beam apă de Perrier și nu whisky.

— Să-mi țin capul limpede pentru o spargere, i-am spus eu adevărul, ceea ce el a crezut și nu prea.

— Ceara de lustruit, a spus el în cele din urmă, se fabrică într-un fel de industrie sătească de pe lângă o unitate care prelucrează mierea.

— Ceară de albine! am spus eu fără să-mi vină a crede. El a încuviințat din cap.

— Ceară de albine, parafină și terebentină, astea sînt în ceara aceea de lustruit. Și-a savurat pe îndelete trabucul, fără grabă. O femeie drăguță de acolo a fost foarte amabilă. Am cercetat dosarele de comenzi o grămadă de vreme. Foarte rar s-a cerut o cantitate atît de mare deodată. Cum a făcut Jenny și foarte puțini au solicitat ca expedierea să se facă în cutii albe. Ochii îi străluceau pe deasupra trabucului. Trei oameni și toți anul trecut, ca să fiu mai exact.

— Trei ... Crezi că ... a fost Nicholas Ashe de trei ori?

— Întotdeauna a fost aproape aceeași cantitate, a spus el bucurîndu-se. Bineînțeles, pe nume și adrese diferite.

— Pe care ți le-ai notat.

— Se înțelege. A scos dintr-un buzunar interior o foaie împăturită. Iată-le.

— Am pus mîna pe el, am spus cu o mare satisfacție. Este un prost.

— Mai era acolo un polițist cu aceeași misiune, a spus Charles. A venit chiar după ce-mi notasem numele acelea. Se pare că, într-adevăr, și ei îl caută pe Ashe.

— Bun. A-ă ... le-ai spus despre lista abonaților?

— Nu, nu le-am spus. Își examina paharul ținîndu-l în lumină, de parcă ginul trandafiriu de acum n-ar fi fost la fel cu următorul și el voia să-i memoreze culoarea. Aș vrea ca tu să fii primul care-l găsește.

— Hm. Am reflectat. Dacă crezi că Jenny îmi va fi recunoscătoare, vei fi dezamăgit.

— Dar ai s-o faci să-și iasă din minți.

— Ea ar prefera să-l găsească poliția.

S-ar putea ca ea să fie chiar mai drăguță față de mine, mi-am zis în sinea mea, dacă ar fi sigură că am dat greș; și nu era genul de amabilitate de care aveam nevoie.

Chico a telefonat în cursul după-amiezii.

— Ce faci acasă la ora asta? m-a întrebat el.

— Mă uit la cursele de la Chester la televizor.

— Se putea altfel? a spus el resemnat. Ei bine, ascultă, am făcut recunoașterea și putem să pătrundem fără probleme, dar tu va trebui să intri pe ușa principală înainte de ora patru. Uite ce trebuie să faci: Deci, intri pe ușa principală ca și cum ai avea acolo o treabă de rezolvat. În hol sînt două lifturi. Unul merge la etajul întîii și doi, unde sînt cîteva firme și se oprește la etajul trei, care, după cum știi, este ocupat în întregime de Clubul Jocheilor.

— Da, am spus.

— Cînd micii funcționari, arbitrii și toți ceilalți pleacă acasă, liftul acela rămîne la etajul trei, cu ușile deschise, ca nimeni să nu-l poată folosi. Este un portar de noapte, dar, după ce controlează liftul, nu mai face nici un rond, stă la parter. O, da, după ce lasă liftul la etajul trei, coboară pe scări și închide ușile de la fiecare palier, ceea ce înseamnă trei în total. ai înțeles?

— Da.

— E-n ordine. Acum, mai există un lift care merge la ultimele patru etaje ale clădirii și acolo sînt opt apartamente locuite, cîte două la fiecare etaj. Și între acele etaje și Clubul Jocheilor de dedesupt există o singură ușă încuiată, în casa scării.

— Te urmăresc, i-am spus.

— Bun. Presupun că portarul din hol, sau cum vrei să-l numești, te-ar putea ști din vedere, așa că ar considera ceva nelalocul lui dacă ai veni după ce s-au închis birourile. Deci, ar fi mai bine să-ți faci apariția mai devreme și să iei liftul care duce la apartamente, urci pînă la ultimul etaj și ne întîlnim acolo. Totul este în ordine, lîngă fereastră găsești un fel de bancă și citești o carte sau altceva.

— Ne vedem acolo, i-am spus.

Am luat un taxi și mi-am fabricat o motivație plauzibilă, în cazul în care aș fi dat de cineva cunoscut, dar, de fapt, n-am întîlnit pe nimeni și am intrat în liftul care duce la apartamente fără nici o problemă. La ultimul etaj, așa cum spusese Chico, era o bancă lîngă fereastră, unde m-am așezat și mi-am pritocit gîndurile fără nici un rezultat mai bine de o oră. Ni-

meni n-a venit și n-a plecat din cele două apartamente. Ni-meni n-a urcat cu liftul. Prima oară cînd i s-au deschis ușile, l-a adus pe Chico.

Chico era îmbrăcat într-o salopetă albă și ducea o geantă cu scule. I-am aruncat o privire ironică, cercetîndu-l din cap pînă-n picioare.

— Ei bine, trebuie să-mi joc rolul, a spus el apărîndu-se. Am venit aici mai devreme și, cînd am plecat, i-am spus portarului că am să mă întorc cu piese de rezervă. Adineaori cînd am intrat, el doar a dat din cap. La plecare, am să-l țin de vorbă și tu te furișezi afară.

— Dacă este același portar.

— Iese din tură la ora opt. ar fi bine să terminăm pînă atunci.

— Liftul de la Clubul Jocheilor încă mai merge? I-am întrebat.

— Da.

— Ușa de deasupra Clubului Jocheilor, din casa scării, este încuiată?

— Da.

— Atunci să mergem acolo să putem auzi cînd aduce portarul liftul sus și cînd pleacă.

A încuviințat printr-o înclinare a capului. Am ieșit prin ușa de lîngă lift, pe scara de serviciu nemochetată, luminată electric și am lăsat chiar acolo geanta cu unelte zornăitoare. Am coborît patru etaje pînă al ușa încuiată și am rămas acolo așteptînd.

Ușa era plată, din prefabricate, acoperită pe latura unde ne aflam noi cu o foaie metalică, argintie. Broasca, plasată în grosimea ușii, era din acelea care, de obicei, îi lua lui Chico cam trei minute ca să-i vină de hac.

Ca întotdeauna în incursiuni de acest gen, ne adusesem mînuși. Mi-am amintit cum odată, mai pe la început, Chico i-a spus: „Un lucru e bun la mîna aceea a ta, nu lasă amprente“. În orice caz îmi pusesem și pe ea o mînușă, ca să nu sară în ochi dacă, din întîmplare, eram văzuți acolo, unde nu trebuia să fim.

Niciodată nu m-am obișnuit într-un totu cu pătrunderile prin efracție, nu într-atît încît să nu-mi simt inima că-mi bate mai repede sau mi se taie respirația. Chico, dată fiind experiența lui mai îndelungată în materie, se elibera întotdeauna descrețindu-și fața printr-un zîmbet. Stăteam acolo așteptînd, cu chipurile marcate de stres, date fiind riscurile care ne pîndeau.

Am auzit liftul urcînd și oprindu-se. Ne-am ținut respirația să vedem dacă coboară din nou, dar n-a coborît. În schimb, ne-a împietrit groaza cînd am auzit zgomotul cheii descuind ușa în spatele căreia ne aflam. Am văzut străfulgerarea din ochii alarmați ai lui Chico cînd a făcut un pas lateral trecînd alături de mine, lîngă balamalele ușii și ne-am lipit spatele de perete.

Ușa s-a deschis aproape atingîndu-mi pieptul. Portarul a tușit și a pufnit pe nas de cealaltă parte a ușii, privind cred pe scări în sus, verificînd dacă totul este în ordine.

Ușa s-a închis din nou și cheia s-a răsucit în broască. Am dat drumul aerului din piept într-un ușor fluierat neauzit, iar Chico mi-a aruncat un rinjet bolnav ce venea dintr-o tensiune pe jumătate eliberată.

Am auzit un zgomot surd în timp ce ușa de la etajul de sub noi era încuiată. Chico a înălțat întrebător din sprîncene și eu am încuviințat din cap, iar el a început să lucreze cu legătura de șperacluri la broască. S-a auzit un ușor scîrțîit în timp ce-și croia drum prin mecanismul de închidere, a urmat o încordare a mușchilor și, în cele din urmă, i-am văzut privirea liminîndu-i-se de mulțumire cînd limba metalică a început să se retragă în interiorul ușii.

Am trecut pragul luînd cu noi cheile, dar fără să încuiem ușa și ne-am trezit în cartierul general, foarte cunoscut mie, al curselor britanice: Suprafețe imense de covoare, scaune confortabile, mobilă cu furnir de lemn lustruit și miros de trabucuri stinse.

Serviciul de securitate își avea propriul lui coridor, cu obișnuitele birouri, dar mai mici și acolo, fără dificultate, ne-am strecurat în cel al lui Eddy Keith.

Nici una din ușile interioare nu păreau să fie încuiate și cred că, de fapt, erau puține lucruri care puteau fi furate: mașini de scris electrice și nimicuri de acest fel. Fișetele lui Eddy Keith s-au deschis cu ușurință, la fel și sertarele biroului.

În lumina puternică a asfințitului m-am așezat și am citit rapoartele privind celelalte asociații despre care îmi vorbise Jacksy. Unsprezece cai ale căror nume le notasem după ce el plecase, ca să nu le uit. Unsprezece asociații aparent verificate și acceptate de Eddy cu cei doi proprietari înregistrați, amici ai lui Rammileese, aparînd inexorabil în toate. Și la fel cu cele patru anterioare, conduse de Philip Friarly, nu se găsea nimic în dosare care să dovedească ceva, într-un fel sau altul. Totul era prezentat meticulos, cu grijă, gata pentru inspecție.

Un singur lucru părea ciudat : lipseau toate cele patru dosare Friarly.

Am cercetat biroul. Eddy ținea în el cîteva obiecte personale : un aparat de ras electric, tablete pentru indigestie, un pieptăn și vreo șaisprezece cutii de chibrituri, toate de la cluburile de pariuri. Celelalte erau recuzite de birou : pixuri, un calculator de buzunar și o agendă. Întîlnirile notate (trecute și viitoare) erau cursele hipice la care trebuia să asiste.

M-am uitat la ceas. Șapte și patruzeci și cinci. Chico a încuviințat din cap și eu am început să pun în mod ordonat dosarele la locul lor. Totul a fost în zadar, mi-am zis. Un eşec total.

Cînd eram pe punctul de a pleca mi-am aruncat privirea într-un fișet pe care era scris : „Personal“, în care se aflau dosare subțiri cu toți angajații și pensionarii de la Clubul Jocheilor. Am căutat dosarul „Mason“, dar cineva îl luase și pe acesta.

— Mergem ? m-a întrebat Chico.

Am încuviințat dînd din cap, plin de regret. Am lăsat biroul lui Eddy așa cum îl găsisem și ne-am întors prin ușa din capătul scărilor. Nici o mișcare nicăieri. Statul major al curselor britanice stătea larg deschis intrușilor care urmau să plece cu mîinile goale.

XIV

În după-amiaza de vineri, deprimat din mai multe motive, am șofat destul de încet spre Newmarket.

Ziua în sine era fierbinte, se abătuse un fel de val de căldură toridă, care promitea o vară superbă, dar care rareori se materializa. Am șofat numai în cămașă, fără haină și cu geamul coborît și am luat hotărîrea să plec în Hawaii, să zac pe plajă pentru o vreme, cam o mie de ani.

Cînd am ajuns acolo, Martin England era în ogradă, și el tot în cămașă, și-și ștergea fruntea cu o batistă.

— Sid, a spus el pîrînd, într-adevăr, încîntat. E grozav. Chiar începusem pregătirea de seară la grajduri. Nici nu se putea ca să nimerești mai bine.

Am făcut o tură a boxelor amîndoi, după ritualul obișnuit, antrenorul văzînd fiecare cal, verificîndu-i sănătatea, iar mușafirul admirînd, complimentînd și punîndu-și lacăt la gură în cazul defectelor. Caii lui Martin erau de o calitate între

mijlociu și bine, după cum era și el însuși, așa cum erau mai toți antrenorii, cei care alimentau grosul curselor și veniturile jocheilor.

— A trecut atîta timp de cînd călăreai pentru mine, a spus el intuindu-mi gîndul.

— Zece ani sau mai mult.

— Cît cîntărești acum, Sid ?

— Cam o sută patruzeci de livre dezbrăcat.

De fapt, eram mai slab decît atunci cînd încetasem să călăresc.

— Destul de potrivit, nu ?

— La fel ca de obicei, cred, am răspuns.

El a încuviințat dînd din cap și am trecut de la mînze în partea rezervată mînjilor. Avea un lot bun de doi ani, așa mi s-a părut, și a fost încîntat cînd i-am spus-o.

— Aceasta este Flotilla, a zis el îndreptîndu-se spre boxa următoare. Are trei ani. Miercurea viitoare o să alerge în cursa Dante din York și, dacă iese bine, o să mergă la Derby.

— Arată grozav, i-am spus.

Martin i-a dat un morcov celui care era speranța lui de glorie. Se citea mîndrie pe chipul lui blajin, de cincizeci de ani, dar nu fală pentru propria-i persoană, ci pentru părul strălucitor, ochii liniștiți și mușchii încordați ai splendidei creaturi cu patru picioare. Mi-am plimbat mîna pe gîtul lucios, am mîngîiat grumazul murg și i-am simțit picioarele din față suple și tari ca oțelul.

— Este în mare formă, i-am zis. ai de ce să te mîndrești.

A înclinat din cap cu o undă de neliniște firească, ce se strecura dincolo de mîndrie. Ne-am continuat turul mîngîind ușor pe crupe, discutînd și simțindu-mă mulțumit sufletește. Pesemne că de data asta aveam nevoie, într-adevăr. Am reflectat : patruzeci de cai înseamnă o muncă dificilă și de rutină. Faci planuri, treburi administrative și hîrțogării. Mi-aș fi găsit destulă bucurie pregătind un cîștigător și amărăciune cu prisosință văzînd unul care pierde. Era un mod de viață satisfăcător, în aer liber, erai un om de afaceri, călare pe un cal.

M-am gîndit la munca pe care o făceam eu și Chico de luni de zile. Urmăream ticăloși, mari sau mici. Îndepărtam crîmpeie murdare din industria curselor. Cînd și cînd eram bătuți zdravăn. Ne puneam mințile la treabă pe terenuri minate și duceam de nas oameni care ne amenințau cu puști de vînătoare.

Nu mi-aș plăcut să fiu antrenor, dar dacă aș fi născut un copil, aș fi vrut să-l cresc în același mediu. Toți vor găsi că este o viață nu mai nor-

mală pentru un fost jocheu. O hotărîre cuminte, înțeleaptă, dacă aveai în vedere trecerea anilor și apropierea bătrîneții. Numai eu... și Trevor Deansgate... vom ști de ce am făcut-o. Puteam să trăiesc multă vreme cu acest adevăr ferecat în inima mea.

Numai că nu aceasta îmi era vrerea.

*

*

*

Dimineța, la șapte și jumătate am coborît în ogradă în pantaloni de călărie, ghete și o bluză de jerse. Deși era devreme, aerul era cald. Luat cu asalt de sunetele, agitația și mirosul grajdurilor, starea mea de spirit s-a mai îmbunătățit cît de cît.

Martin, care ținea un registru în mînă, mi-a strigat bună dimineța și eu m-am dus spre el să văd ce-mi alesese să călăresc. Era un cal de cinci ani, potrivit pentru greutatea mea, care, gîndea el, că mi-ar fi bun.

Un băiat de grajd tocmai îl scotea pe Flotilla din boxa lui și, în timp ce mă întorceam spre Martin, l-am privit cu admirație.

— Haide, dă-i drumul, a spus el.

Chipul îi era amuzat și bucuria i se citea în ochi.

— Poftim ? am spus eu.

— Îl călărești pe Flotilla.

M-am răsucit spre cal, într-un totu surprins. Era exemplarul lui cel mai bun, speranța lui pentru Derby, iar eu îmi pierdusem experiența și aveam doar o singură mînă.

Nu-l vrei ? m-a întrebat el. Acum zece ani ar fi fost al tău pe drept. Iar jocheul meu este plecat în Irlandă, la cursele de la Curragh. Deci, fie că ești tu, fie unul din băieți... dar, drept să-ți spun, te-aș prefera pe tine.

N-am mai comentat. Nu dai cu piciorul la o asemenea mană cerească. Mi-am zis în sinea mea că era puțin nebun, dar, dacă asta voia, atunci asta vroiam și eu. M-a ajutat să încălesc, mi-am potrivit lungimea scărilor și m-am simțit ca un exilat care se întoarce acasă.

— Vrei o tocă ? m-a întrebat privind vag în jur de parcă s-ar fi așteptat să răsară una din tarmac.

— De data asta nu.

A dat din cap.

— Niciodată n-ai purtat.

El însuși avea pe cap obișnuita lui șapcă în carouri, în ciuda căldurii. Eu întotdeauna preferasem să călăresc cu capul

descoperit, cu excepția curselor. Cred că-mi da o senzație de iuțeală și-mi plăcea cum îmi trecea aerul pe lângă urechi.

— Dar o cravașă ?

Știa că întotdeauna, în chip automat, aveam una în mână, pentru că o cravașă era de mare ajutor pentru jocheu spre a-și ține calul cumpănit și să-l facă să alerge mai tare. Aplicai o lovitură ușoară mai jos de grumaz, pe crupă și mutai coderia dintr-o mână în alta, după cum era nevoie. M-am uitat la mâinile mele. M-am gândit că, dacă luam o cravașă și eram neîndemânatic, s-ar fi putut s-o scap, ori eu, mai presus de toate, aveam nevoie să nu dau greș.

Am clătinat din cap.

— Nu, astăzi nu.

— Perfect atunci, a spus el. Dă-i drummul.

Întregul lot, cu mine la mijloc, am ieșit din curte și am străbătut străzile lăturalnice ale orașului Newmarket, pe aleile rezervate cailor și ne-am îndreptat spre nord pentru galopurile de pe pantele largi din Limekilns. Martin, călare el însuși pe calul de cinci ani, a venit lângă mine.

— Fă cu el un canter ușor de o jumătate de milă pentru încălzire, apoi îl duci pe pista pentru antrenament, la o milă mai sus, împreună cu Gulliver. Este ultimul antrenament al lui Flotilla înainte de cursa Dante, așa că fă-l cât se poate de tare. O K ?

— Da, am răspuns.

— Așteaptă pînă ajung acolo sus, mi-a arătat el, ca să privesc.

— Da.

A plecat fericit spre o poziție avantajoasă, la mai bine de jumătate de milă, de unde putea să vadă tot antrenamentul. Am înfășurat friul stîng pe degetele mele de plastic și mi-am dorit din suflet să pot simți smucitura din gura calului. Dacă nu-î simțeai tensiunea, era foarte ușor să faci mișcări stîngace, să-i dai peste cap nu numai zăbala ci tot echilibrul calului. În mîna dreaptă friul parcă era viu, transmitea mesajele, spunîndu-i-le lui Flotilla, iar Flotilla mi le spunea mie : unde mergem, cum și cît de repede. Era un limbaj secret, împărțit și înțeles numai de noi.

De n-ar ieși o harăbăbură din tot, mi-am zis în sinea mea. De-aș putea doar să fac ceea ce făcusem de o mie de ori în trecut, de-ar fi prezentă vechea mea îndemînare, fie că-mi lipsea o mînă sau nu. În eventualitatea că nu izbuteam, era vina mea dacă acest cal va pierde cursele Dante, Derby și orice altă cursă demnă de menționat.

Băiatul de pe Gulliver s-a plimbat în cerc alături de mine, așteptînd momentul începerii și răspunzînd sporadicelor mele întrebări monosilabic și cu mormăituri. M-am întrebat dacă el era cel care ar fi trebuit să-l călărească pe Flotilla în cazul în care eu n-aș fi fost acolo, așa că l-am chestionat direct și el mi-a răspuns îmbufnat: „Da”. Foarte rău, am reflectat eu. O să vină și rîndul tău.

Martin a făcut semn cu mîna să pornim. Băiatul de pe Gulliver, fără ca măcar să aștepte să plecăm împreună, a dat pîteni calului, care a intrat imediat în galop. Tu, mic ticălos, mi-ai zis în sinea mea. Fără să vrei, dar eu am de gînd să-l iuc pe Flotilla dozîndu-ți efortul în funcție de distanța pe care o avem de parcurs și a dracilor mîinii.

A fost absolut fantastic urcușul. Dintr-o dată totul a intrat în normal de parcă n-aș fi făcut nici o întrerupere și nu mi-ar fi lipsit o mînă. Îmi trecusem friul stîng peste amîndouă mîinile și simțeam vibrațiile din ambele părți ale zăbalei, iar, dacă n-a fost cel mai perfect stil care s-a văzut vreodată pe landă, cel puțin a dat rezultate.

Flotilla a zburat pe pistă într-un galop de antrenament reușit și am ajuns fără efort lîngă Gulliver. Am rămas lîngă celălalt cal o bucată din cursă, dar cum Flotilla era cu mult mai bun, după trei sferturi de milă i-am luat-o înainte și am terminat cursa într-un galop de sănătate, fără să-l fi forțat deloc. Este în formă, mi-am zis, trecîndu-l apoi în canter. O să se descurce bine în cursa Dante. Iar eu eram în al nouălea cer.

I-am spus toate acestea lui Martin cînd ne întorceam spre casă. El a fost încîntat și a rîs.

— Poți încă să călărești, nu-i așa? Arătai exact la fel.

Am oftat în mine. Pentru un foarte scurt răstimp revenisem la viața pe care o pierdusem, dar eu nu mai eram exact același. Îmi reușise un galop de antrenament fără să mă fac de rîs, dar aceasta nu era Cupa de Aur de la Cheltenham.

— Îți mulțumesc pentru superba dimineață, i-am spus.

Am străbătut orașul înapoi spre grajdul său, am luat micul dejun, după care am plecat împreună în land rover-ul său, să vedem cel de al doilea lot la antrenament pe hipodrom. Cînd ne-am întors, am rămas în biroul lui, am băut cafea și am mai stat puțin de vorbă, apoi, cu regret, i-am spus că era timpul să plec.

A sunat telefonul. Martin a răspuns și mi-a întins mie receptorul.

— Este pentru tine, Sid.

M-am gîndit că ar putea fi Chico, dar nu era el. Mă căuta, în chip surprinzător, Henry Thrace de la herghelia lui de lîngă oraș.

— Fata care mă ajută zice că te-a văzut antrenînd pe landă, a spus el. Eu, de fapt, n-am crezut-o, dar ea era sigură. Capul tău, fără tocă, este de neconfundat. Ea a spus că erai cu caii lui Martin England, așa că am sunat la noroc.

— Cu ce te pot ajuta ? l-am întrebat.

— De fapt, este puțin invers, a spus el. Sau cel puțin așa cred. La începutul săptămîinii am primit o scrisoare de la Clubul Jocheilor, totul foarte oficial, prin care eram rugat să-i anunț imediat dacă s-ar întîmpla să moară Gleaner sau Zingaloo și să nu arunc hoitul. Ei bine, cînd am primit scrisoarea aceea l-am sunat pe Lucas Wainwright care o semnase, să-l întreb despre ce naiba era vorba, iar el mi-a spus că, de fapt, *tu* voiai să știi dacă vreunul din acei cai moare cumva. A mai zis că-mi spune toate acestea în mod confidențial.

Am simțit că nu mai am strop de salivă în gură.

— Mai ești la aparat ?

— Da, am răspuns.

— Atunci e bine să-ți spun că, de fapt, Gleaner chiar a murit.

— Cînd ? am întrebat simțindu-mă ca un idiot. Ă-ă... cum ?

Inima mea o luase razna. Am reacții exagerate, mi-am zis în gînd și am simțit cum mă săgetează teama ca o durere de măsele.

— Trebuia să fac monta unei iepe, așa că i-am dat-o în dimineața asta. Cam acum o oră, cred. Pe căldura care e, el a nădușit mult. Este foarte cald în staulul pentru montă fiind în plin soare. În orice caz, el a însămîntat-o, a coborît bine de pe ea și apoi doar s-a clătinat, a căzut jos și a murit aproape imediat.

Mi s-a dezlegat limba.

— Unde este acum ?

— Tot în staulul pentru montă. Noi nu-l mai folosim în dimineața asta, așa că l-am lăsat acolo. Am încercat să sun la Clubul Jocheilor, dar azi e sîmbătă și Lucas Wainwright nu este acolo și, în orice caz, fata mea mi-a spus că, într-adevăr, tu ești aici, în Newmarket.

— Da, am spus abia respirînd. Ai să fii de acord cu o autopsie, nu ?

— E esențială, aș zice. E vorba de asigurare și de toate celelalte.

— Am să încerc să dau de Ken Armadale, de la Institutul de Cercetări Cabaline, am spus. Îl cunosc... Ți-ar conveni ?

— Nici că s-ar putea mai bine.

— Am să te sun din nou.

— E-n ordine, a zis el și a închis.

Am rămas cu telefonul lui Martin în mână și cu privirea în gol. E prea curînd, mi-am spus. Mult prea curînd.

— Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat Martin.

— Un cal în legătură cu care făceam cercetări a murit... O, Doamne Dumnezeu, mi-am zis în gînd. Pot să folosesc telefonul tău ? l-am întrebat.

— Te rog.

Ken Armadale a spus că trebăluia prin grădină, dar ar prefera să disece un cal mort. I-am promis că am să trec să-l iau cu mașina, iar el a zis că mă așteaptă. Am sesizat vag că mîna îmi tremura.

L-am sunat din nou pe Henry Thrace să-l anunț că venim. I-am mulțumit lui Martin pentru imensa lui ospitalitate. Mi-am pus valiza în mașină, m-am așezat la volan și m-am dus în extremitatea sudică a orașului Newmarket ca să-l iau pe Ken Armadale din casa lui mare și modernă.

— Ce am de cercetat ? m-a întrebat el.

— Inima, cred.

A dat din cap. Era un bărbat puternic, cu păr negru, cam de vreo treizeci și cinci de ani, medic veterinar și lucra în cercetare. Eu mai apelasem și altădată la el cu treburi similare, dat fiind că aveam încredere și mă simțeam în largul meu cu el, iar, din cîte îmi dădeam seama și el avea aceleași sentimente în ceea ce mă privea. Era o prietenie profesională, care mergea pînă la a bea un pahar împreună într-o circiumă, fără să ajungem să ne trimitem felicitări de Crăciun, era genul de prietenie care rămînea neschimbată, pe care o puteai întrerupe și relua după cum o cereau împrejurările.

— Ceva deosebit ? m-a întrebat el.

— Da... dar nu știu ce.

— Mister.

— Să vedem ce găsești.

M-am gîndit la Gleaner. Dacă existau trei cai în legătură cu care, categoric, nu trebuia să fac nimic, aceștia erau : Gleaner, Zingaloo și Tri-Nitro. Voiam să nu-l fi rugat pe Lucas Wainwright să scrie acele scrisori, una către Henry Thrace, cealaltă către George Caspar. Dacă acești cai mureau, să fiu anunțat... Dar s-a întîmplat prea curînd, mult prea curînd.

Am ajuns la ferma lui Henry Thrace și am oprit mașina cu o smucitură. El ne-a ieșit în întâmpinare și ne-am dus la staulul de montă. Ca mai toate construcțiile de acest tip, pereții, pînă la înălțimea de zece picioare, nu aveau nici o spărtură în ei în afară de ușa dublă. Urma apoi un șir de ferestre și deasupra lor acoperișul. M-am gîndit că semăna mult cu manejul lui Peter Rammileese, numai că era mai mic.

Ziua, care afară era fierbinte, înăuntru era sufocantă. Calul mort zăcea colo unde căzuse, pe podeaua acoperită cu coajă de stejar, o movilă maronie, tristă, cu ochi gri lăptoși.

— Am sunat parlagii, a spus Ken. Au să vină destul de curînd.

Henry Thrace a încuviințat din cap. Era imposibil ca autopsia să se facă acolo unde zăcea calul, pentru că mirosul sîngelui ar fi persistat zile în șir și ar fi tulburat orice alt cal care ar fi intrat aici. N-am așteptat mult pînă cînd a venit camionul cu macaraua și după ce hoitul a fost încărcat, l-am urmat și noi pînă la ecarisaj, unde animalele moarte din Newmarket erau tăiate spre a fi date drept hrană cîinilor. Ecarisajul era un spațiu mic și foarte curat.

Ken Armadale a deschis sacoșa pe care o adusese cu el și mi-a dat o salopetă din material plastic, lavabilă, identică cu a lui, ca să-mi protejez pantalonii și cămașa. Calul zăcea într-o cameră pătrată, cu pereții văruiți în alb și cu ciment pe jos. Podeaua era dotată cu canale de scurgere. Ken a dat drumul la un robinet, ca apa să curgă din furtunul ce se găsea lîngă cal și și-a pus o pereche de mănuși lungi, de cauciuc.

— Ești gata ? m-a întrebat el.

Am dat din cap și el a făcut prima incizie lungă. Mirosul, ca și în alte dăți, a fost cel care mi-a dispăcut cel mai mult în următoarele zece minute, dar Ken părea că nici nu-l simte în timp ce verifica metodic totul. După ce a deschis cavitatea toracică, a scos inima și plămîinii și le-a pus pe masa care se afla sub singura fereastră a încăperii.

— Asta e ciudat, a spus el după o pauză.

— Ce anume ?

— Privește !

M-am dus lîngă el și m-am uitat acolo unde îmi arăta, dar eu nu aveam cunoștințele lui și tot ceea ce am văzut a fost o masă de țesuturi, acoperită cu sînge, cu niște umflături cartilaginoase în ea.

— E inima ? l-am întrebat.

— Exact. Uită-te la aceste valve... Și-a întors capul spre mine încruntându-se. A murit de o boală care la cai nu există. E mare păcat că n-am putut lua o probă de sînga înainte de a muri.

— Henry Thrace mai avea un cal cu aceleași probleme, am spus. Poți să iei o probă de sînge de la el.

Cum era aplecat asupra inimii a revenit la verticală și s-a uitat lung la mine.

-- Sid, a zis el. Mai bine mi-ai spune despre ce e vorba. Cred că ar fi mai potrivit afară, la aer curat, nu ?

Am ieșit afară unde era cu mult mai bine. A rămas în picioare ascultînd, plin de sînge pe minuși și pe partea din față a salopetei, în vreme ce eu vorbeam plat, fără a mi se citi pe chip nici o emoție, dar cu groază în străfundurile minții.

-- Sînt... sau au fost... patru ca el, am spus. Patru, după cîte cunosc eu. Toți cai de clasă, toată iarna au fost favoriții pentru Guineas și Derby. Aceasta era valoarea lor, foarte mare. Toți proveneau din același grajd. Toți în săptămîna dinaintea cursei Guineas arătau superb. Toți au pornit ca primi favoriți și toți au terminat lamentabil. Toți au suferit o ușoară infecție virală la vremea respectivă, care însă n-a evoluat. Toți, mai tîrziu, au fost găsiți cu insuficiență cardiacă.

Ken s-a încruntat puternic.

— Zi-i mai departe.

— A fost Bethesda, care a alergat în cursa Guineas de o mie acum doi ani. Ea a ajuns în final la o herghelie ca iapă mamă și a murit de inimă în primăvara asta în timp ce fata.

Ken a tras adînc ar în piept.

— Mai este acesta, am spus aratînd spre Gleaner. A fost favoritul cursei Guineas anul trecut. Ulterior a căpătat o boală de inimă, precum și artrită. Celălalt cal din grajdul lui Henry Thryce, Zingaloo, a intrat în cursă într-o formă perfectă și cu greu a rezistat pînă la capătul ei din cauza epuizării.

Ken a dat din cap.

— Și care este al patrulea ?

Mi-am înălțat ochii spre cer. Era albastru și limpede. Mă omor cu propria-mi mîină, am gîndit în sinea mea. Mi-am întors privirile spre el și am spus :

— Tri-Nitro.

— Sid ! Era șocat. N-au trecut nici zece zile de atunci.

— Deci ce este ? l-am întrebat. Ce se întîmplă cu ei ?

— Trebuie să fac cîteva teste ca să fiu sigur, a răspuns. Dar simptomele pe care le-ai descris sînt tipice și valvele acelea de inimă nu se pot confunda. Calul acela a murit de erizipel porcin, o boală care se întînlește doar la porci.

*
*   *

Ken a spus :

— Trebuie să păstrăm această inimă ca probatoriu.

— Da, am încuviințat eu.

Doamne dumnezeule...

— Ia una din pungile acelea, te rog, a spus el. Deschide-o. A pus inima înăuntru. Ar fi bine ca mai încolo să mergem la institut. Mă gîndeam... știu că am acolo cîteva ziare de specialitate despre erizipel la cai. Am putea să ne uităm prin ele, dacă vrei.

— Da, am răspuns.

Și-a scos salopeta pătată de sînge.

— Căldura și efortul, a continuat el, și-au spus cuvîntul. O combinație mortală pentru o inimă în această stare. Altfel ar mai fi putut trăi ani buni.

Ironia soartei, am gîndit cu amărăciune.

A împachetat totul și ne-am întors la Henry Thrace.

— Vreți o probă de sînge de la Zingaloo ? a întrebat el. Nu e nici o problemă.

Ken a luat destul sînge încît, după părerea mea, putea să înnoate în el o navă de război. Dar ce conta un litru pentru un cal care avea de ordinul zecilor ? Am acceptat cu mulțumiri scoth-ul revitalizator oferit de Henry și, după aceea, ne-am luat trofee și am pornit pe Bury Road către Institutul de Cercetări Cabaline.

Biroul lui Ken era o mică anexă în prelungirea unui laborator spațios unde el a dus punga cu inima lui Gleaner și a pus-o într-o chiuvetă ca să spele resturile de sînge.

— Acum vino și privește, a spus el.

De data asta, am putut să văd exact despre ce era vorba. De-a lungul marginilor valvelor erau mici excrescențe noduroase, alb-crem, cu aspect de conopidă.

— Acestea sînt vegetații, a spus el. Împiedică valvele să se închidă perfect, inima ajungînd un fel de pompă neetanșezată.

— Înțeleg.

— Am s-o pun în frigider, apoi o să căutăm articolul acela prin jurnalele de medicină veterinară.

M-am așezat pe un scaun comod în biroul său bine utilizat, în vreme ce el a căutat ceea ce îi trebuia. Mi-am privit degetele. Le-am închis și le-am deschis. Nu, asta nu se putea întâmpla, m-am gândit în sinea mea. Nu sînt decît trei zile de cînd l-am văzut pe Trevor Deansgate la Chester. *Dacă nu-ți ții promisiunea, am să fac ceea ce am spus.*

— Uite-l, a zis Ken netezind un ziar care era deschis. Să-ți citesc pasajele relevante ?

Am încuviințat printr-o înclinare a capului.

— Erizipelul porcin a fost depistat în 1938 la un cal sub forma lui cronică, de endocardită vegetativă. Și-a înălțat privirile spre mine. Excrecențele acelea au aspect de conopidă. E limpede ?

— Da.

A citit în continuare din ziar :

— În 1944, într-un laborator specializat în producerea de antiseruri, a apărut spontan o linie mutantă de erysipelas rhusiopathiae, care a provocat endocardită acută la caii folosiți pentru obținerea vaccinului.

— Tradu, te rog.

A zîmbit.

— Caii erau utilizați în mod frecvent pentru obținerea vaccinurilor. Injectezi calul cu microbul ce produce boala la porci, aștepti pînă se dezvoltă anticorpii, scoți sînge și extragi serul. Serul astfel obținut, injectat la porcii sănătoși îi apără de boală. Este același procedeu ca pentru toate vaccinurile umane, anol și boala de la ...

— O K, am spus. Zi-i mai departe.

— Ceea ce s-a întîmplat a fost că, în loc de a dezvolta anticorpi, ca de obicei, caii înșiși s-au îmbolnăvit.

— Cum a fost posibil ?

— Aici nu scrie. Ar trebui să te interesezi la firma farmaceutică în cauză, care văd că este Laboratorul de Vaccinuri Tierson din Cambridge. Cred că ei au să-ți spună dacă-i întrebi. Cunosce pe cineva acolo, dacă vrei să te prezint.

— A trecut mult timp de atunci, am spus.

— Dragul meu, germenii nu mor. Pot să trăiască precum bombelă cu acțiune întîrziată, așteptînd vreun nebun care să-și asume niște libertăți idioate. O să te surprindă, dar unele din aceste laboratoare păstrează speciile virulente zeci de ani.

Și-a coborât din nou ochii pe ziar și a spus:

— Mai bine ai citi tu însuși paragrafele următoare. Par foarte la obiect.

Mi-a întins jurnalul și am citit pagina pe care mi-a arătat-o.

1. *Între 24 și 48 de ore după ce s-a făcut injecția intramusculară de cultură pură, încep să se inflameze una sau mai multe valve ale inimii. În acest interval, în afară de o ușoară creștere a temperaturii și eventual palpitații, alte simptome nu apar pînă ce calul nu este supus la o oboseală excesivă care provoacă fibrilitate auriculară sau insuficiența aprovizionare cu sînge a plăminilor. Ambele produc tulburări severe, care cedează după două-trei ore de odihnă.*

2. *Între ziua a doua și a șasea, piroxia (febra) crește, crește și numărul leucocitelor din sînge, iar calul este neliniștit și nu mănîncă. Aceasta s-ar putea ușor diagnostica drept viroză. Totuși examinarea cu stetoscopul pune în evidență o accentuare progresivă a suflului cardiac. După aproximativ zece zile temperatura revine la normal și, dacă nu este supus la mai mult de un mers la pas sau un trap ușor, calul poate să pară că s-a însănătoșit. Suflul este încă prezent și se impune ca în continuare calul să nu fie silit la munci grele pentru că aceasta produce tulburări respiratorii.*

3. *În următoarele luni cresc vegetațiile pe valvele inimii și pot să apară sau nu fenomene inflamatorii la anumite articulații, în mod special la picioare. Boala este permanentă și progresivă, iar moartea poate surveni brusc în urma unui efort sau pe o vreme foarte călduroasă, uneori chiar după ani de la infecția inițială.*

Mi-am ridicat privirile.

— Este exact cazul nostru, nu? am întrebat eu.

— Întocmai.

Am spus tărăgănat:

— Injectarea intramusculară de cultură pură categoric nu s-a putut întîmpla accidental.

— Categoric nu, a încuviințat el.

Am continuat:

— George Caspar și-a avut ograda înțesată în acest an cu atîtea sonerii de alarmă, paznici și cîini că n-ar fi putut nimeni să se apropie de Tri-Nitro cu o seringă plină de germeni patogeni.

A zîmbit.

— Nu ai nevoie de o seringă. Vino în laborator și am să-ți arăt.

L-am urmat și ne-am oprit lângă unul din dulapurile cu uși glisante, înșiruite pe tot peretele. L-a deschis și a scos o cutie care s-a dovedit a conține un mare număr de pliculețe de plastic.

A rupt unul din ele și, cu o bătaie ușoară, l-a deșertat în podul palmei: era un ac hipodermic atașat la o capsulă de plastic, de mărimea unei boabe de mazăre. Arăta ca o săgeată minusculă cu un balon rotund la unul din capete, totul fiind cam de mărimea degetului mic.

A luat capsula și a strâns-o cu putere.

— Cufund-o într-un lichid și o să-ți intre în ea cam jumătate de linguriță. Nu ai nevoie de atîta cultură pentru ca să provoci boala.

— Ai putea s-o ții în palmă fără ca să se vadă, am spus.

A încuviințat din cap.

— Doar plesnești calul cu ea. O faci într-o clipită. Eu o folosesc uneori pentru caii care se tem de seringi. Mi-a arătat cum, ținînd capsula între degetul mare și arătător astfel în cît capătul ascuțit să fie orientat în jos. Introduci acul și apeși cu putere capsula, a spus el.

— Ai putea să renunți la una ?

— Bineînțeles, a zis el întinzîndu-mi un plic. Ia orice dorești. Am pus-o într-un buzunar. Doamne Dumnezeule !

Ken a spus în continuare :

— Știi, am putea să facem ceva pentru Tri-Nitro.

— Adică ?

A reflectat uitîndu-se la sticla mare de sînge de la Zingaloo, care stătea pe masă, lângă chiuvetă.

— Am putea afla antibioticul care să vindece boala.

— Nu este prea tîrziu ? l-am întrebat.

— Pentru Zingaloo, da. Dar nu cred că vegetațiile acelea au început să crească imediat. Dacă Tri-Nitro a fost infectat să zicem...

— Să zicem acum două săptămîni, după ultimul său galop de antrenament, înainte de cursă.

S-a uitat la mine amuzat.

— Să zicem deci, acum două săptămîni. Inima lui are deja probleme, dar vegetațiile n-au început. Dacă i se administrează imediat antibioticul corect, ar putea să se însănătoșească deplin.

— Adică... să-și revină complet la normal ?

— Nu văd de ce nu.

— Atunci ce mai aștepți ? am spus.

Am petrecut mai toată ziua de duminică nu departe de mare, sofînd din Newmarket spre nord-est, către țărmurile largi și pustii din Norfolk. Doar ca să merg undeva, să fac ceva, să-mi treacă timpul.

Deși soarele strălucea, vîntul care sufla dinspre Marea Nordului făcea ca plaja să fie aproape goală ; mici grupuri stăteau îngrămădite la adăpostul unor paravahe anemice din pînză de cort și cîțiva copii întreprinzători construiau castele de nisip.

M-am așezat la soare într-o scobitură dintr-o dună de nisip acoperită ici-colo cu smocuri de iarbă și-am privit valurile cum veneau și se retrăgeau. M-am plimbat pe țărm izbind pietrișul cu piciorul. Am rămas în picioare învăluind marea cu privirea și ținîndu-mi brațul stîng ridicat pentru că, deși mașinăria din el nu era foarte grea, totuși, așa îl simțeam mai ușor decît atunci cînd era lăsat în jos.

Adeseori locurile singuraticе îmi dădeau un sentiment de eliberare și refacere, dar în ziua aceasta nu. Demonii erau cu mine. Prețul mîndriei... prețul siguranței. Dacă n-ai cere atît de mult de la tine, îmi spusese odată Charles, ți-ai face și tu viața mai ușoară. De fapt, n-avea nici un sens. Fiecare era așa cum era. Sau, cel puțin, fiecare este așa cum este pînă în momentul în care vine cineva și-l face pulbere.

În Newmarket este o vorbă : dacă strănuți pe dealurile Limekilns se aude la două mile depărtare, pe hipodrom. Vestea că am luat parte la autopsia lui Gleaner va ajunge la George Caspar peste o zi. Avea s-o afle și Trevor Deansgate în mod sigur.

Încă mai aveam vreme să plec, mi-am zis. Nu era prea tîrziu. Să călătoresc. Să rătăcesc pe țărmul altor mări, sub alte ceruri. Aș putea să mă duc departe și să stau acolo liniștit. Încă aș mai putea să scap de groaza pe care o băgase în mine. Încă aș mai putea... să fug, să nu-mi mai dea nimeni de urmă.

Am părăsit țărmul și am șofat paralizat spre Cambridge. Am rămas peste noapte la hotelul University Arms iar dimineața m-am dus la Laboratoarele Farmaceutice pentru Vaccinuri Tierson. Am întrebat de domnul Livingston și l-am găsit. Să fi avut vreo șaiszeci de ani, era cărunt și subțire. Își mușca ușor buzele cînd vorbea... Ken Armadale spusese că arată ca un pierde-vară bătrîn și stafidit, dar are o minte ca de maimuță.

— Domnul Halley, nu ? a spus Livingston strîngîndu-mi mîna în holul de la intrare. Domnul Armadale mi-a telefonat și mi-a explicat ce dorești. Cred că te pot ajuta, da, într-adevăr. Haide, vino pe aici, te rog.

Mergea cu pași mici înaintea mea, uitîndu-se des înapoi să se asigure că-l urmam. Părea a fi o precauție izvorită din faptul că se mai pierduseră pe aici și alții, locul fiind un labirint de coridoare străjuite de pereți de sticlă, cu laboratoare și grădini, amestecate aparent la întîmplare.

— Locul, pur și simplu, s-a extins de-a lungul anilor, a răspuns el la remarcă mea. Dar, iată-ne, am ajuns. A intrat într-un laborator spațios, care dădea, prin pereți de sticlă, într-un coridor, pe o latură și într-o grădină și un alt laborator, pe celelalte.

— Aceasta este secția experimentală, a spus el îmbrățișînd cu un gest camerele. Mai toate celelalte laboratoare fac vaccinurile care merg pe piață, dar aici ne irosim timpul inventînd altele noi.

— Și reactivîndu-le pe cele vechi ? am întrebă eu.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Categoric nu. Cred că ai venit aici să te documentezi, nu să ne acuzi de neglijență.

— Iertați-mă, am spus împăciuitor. Aveți perfectă dreptate.

— Ei bine, atunci îți ascult întrebările.

— A-ă... da. Cum au căpătat erizipel porcin caii pe care i-ați folosit în anii patruzeci pentru obținerea vaccinului ?

— Da, a spus el. Pertinentă întrebare. Scurtă și la obiect. S-a publicat un material despre asta. Bineînțeles înainte de a fi eu aici. Dar am auzit despre cazul în speță. Da. Ei bine, este posibil. E posibil. S-a întîmplat. Dar n-ar fi trebuit. A fost pură neglijență, vezi ? Urăsc neglijența. O detest.

Asta-i foarte bine, am gîndit în sinea mea. În domeniul lui de activitate neglijența ar putea fi fatală.

— Știi ceva despre obținerea antiserului de erizipel ? m-a întrebă el.

— Cît cunosc eu s-ar putea scrie pe unghia de la degetul mare.

— O, a spus el. Atunci am să-ți explic ca unui copil. E bine ?

— Splendid, am răspuns.

Mi-a aruncat din nou o privire tăioasă, în care, de data asta se citea amuzamentul.

— Injectezi microbi vii de erizipel la cal. Mă urmărești ? Acum eu vorbesc despre trecut cînd se foloseau caii. Din 1950 noi nu mai folosim caii și nici firmele Burroughs Wellcome și Bayer din Germania. Deci, în trecut, înțelegi ?

— Da, am spus.

— Sîngele calului produce anticorpi capabili să lupte cu microbi, dar el nu se îmbolnăvește, pentru că aceasta este o boală pe care numai porcii o fac, iar caii nu.

— Ar înțelege și un copil, l-am asigurat eu.
— Foarte bine. Uneori germenul standard de erizipel slăbește în intensitate și spre a-l face din nou virulent se administrează porumbeilor.

— Porumbei ? am întrebat eu foarte politicos.

Și-a înălțat sprincenele.

— E o practică obișnuită. Treci un germen slab prin porumbei pentru a-și recăpăta virulenta.

— O, bineînțeles, am spus.

A observat ironia din vocea mea.

— Doamnă Halley, a spus el cu severitate. Vrei să știi toate acestea sau nu ?

— Da, vă rog, am răspuns eu blajin.

— Foarte bine, atunci. Germenele virulent a fost recoltat de la porumbei și s-a făcut o cultură secundară pe plăci de agar cu sânge. S-a oprit văzînd ignoranța totală de pe chipul meu. Mai bine s-o spun altfel. Germenii virulenți recoltați de la porumbei au fost transferați pe plăcuțe cu sânge, unde s-au înmulțit, producînd astfel cantitatea necesară pentru a fi injectată în caii folosiți la obținerea serului.

— Așa e bine, am spus eu. Înțeleg, într-adevăr.

— Perfect. A dat din cap. Sângele de pe plăcuțe a fost de taur. Sânge bovin.

— Da, am spus.

— Dar datorită neglijenței stupide a cuiva plăcile de agar cu sânge au fost preparate în aceeași zi cu sângele de cal. Aceasta a produs o linie mutantă a bolii. A făcut o pauză. Mutanți sînt schimbările care se produc brusc în natură fără nici o motivație aparentă.

— Da, am spus din nou.

— Nimeni nu și-a dat seama ce s-a întîmplat, a continuat el. Pînă în momentul în care linia mutant a fost injectată la cai pentru obținerea vaccinului și ei au făcut cu toții erizipel. Linia mutant s-a dovedit remarcabil de constantă. Perioada de incubație a fost întotdeauna între 24 și 48 de ore de la inoculare, iar rezultatul a fost endocardita... aceasta este inflamarea valvelor inimii.

Un bărbat tînăr, cu un halat alb, neîncheiat la nasturi a intrat în camera de alături și l-am urmărit vag cum se învîrtea înapoi și încolo.

— Ce s-a întîmplat cu această linie mutant ? l-am întrebat.

Livingston și-a mușcat buzele o bună bucată de vreme, dar, în cele din urmă, a spus :

— Cred că am păstrat cîteva, ca o curiozitate. Dar, bineînțeles acum ar fi mult diminuate și, spre a le aduce la o virulență deplină, ar trebui să ...

— Da, l-am întrerupt eu, să fie trecut prin porumbei.

— Exact, a spus el.

— Și pentru această trecere prin porumbei și cultură secundară pe plăci de agar, cît de îndemînatec trebuie să fii ? A clipit.

— Eu aş putea s-o fac, bineînțeles.

Eu nu. Toate injecțiile pe care le făcusem veneau în mici fiole, împachetate în cutii.

Bărbatul din camera de alături deschidea dulapurile căutînd ceva.

L-am întrebat :

— Această linie mutant s-ar putea găsi și prin alte părți sau numai aici ? Adică, a trimis acest laborator mostre din ea pe altundeva ?

Și-a țuguia buzele și și-a înălțat sprincenele.

— Habar n-am, a spus el. Și-a aruncat privirea spre camera alăturată, dincolo de peretele de sticlă și a făcut semn spre bărbatul de acolo. L-ai putea întreba pe Barry Shummuck. El ar trebui să știe. Mutanții sînt specialitatea lui.

Pronunțase „Shummuck“ ca să rimeze cu „hummock“¹. Numele îmi este cunoscut, mi-am zis în sinea mea ... O, Doamne Dumnezeu !

Șocul a făcut să-mi vîjiie creierul și mi-a tăiat respirația. Cunoșteam mult prea bine pe cineva al cărui nume real era Shummuck.

Am înghițit în sec și am simțit că mă trec fiorii.

— Spuneți-mi mai multe despre domnul Shummuck, am zis.

Livingston era un om vorbăreț din fire și n-a văzut nici un rău în asta. A înălțat din umeri.

— Și-a croit drum cu greu. Vorba încă îi trădează originea. Mereu este pus pe ceartă. Crede că lumea i-ar datora lui totul, lucruri de felul ăsta. Studentul provenit din clasele de jos răbufnește acum din el. Aici a venit de curînd. În meseria lui este bun.

— Nu prea vă place, am spus.

Livingston a părut uimit.

— N-am zis asta.

---

¹ Colină (engl.).

Dar se văzuse clar pe chipul și în vocea lui. N-am spus decît :

— Ce accent are ?

— Din nord. Nu știu exact. Ce contează ?

Barry Shummuck nu seamănă cu acel Shummuck pe care-l cunoaștem. Am întrebat încet, șovăind :

— Știi cumva dacă are ... un frate ?

Am citit surpriza pe chipul lui Livingston.

— Da, are. Este bookmaker. A căzut pe gînduri. Parcă îl cheamă Terry. Nu Terry ... Trevor, asta este. Uneori vin aici amîndoi... sînt prieteni la cataramă.

Barry Shummuck s-a lăsat păgubaș să mai caute și s-a îndreptat spre ușă.

— Ai vrea să-l cunoști ? m-a întrebat domnul Livingston.

Am clătinat din cap, fără să scot o vorbă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i fiu prezentat fratelui lui Trevor Deansgate într-o clădire plină de germeni patogeni virulenți, pe care el știa cum să-i folosească, iar eu nu.

Shummuck în coridorul străjuit de pereți de sticlă și a virat-o spre noi.

O, nu, mi-am zis în sinea mea.

A înaintat de-a lungul coridorului și a deschis ușa de la laboratorul unde ne aflam noi. Avea capul și umerii adunați în față.

— Bună dimineața, domnule Livingston, a spus el. N-ați văzut cumva cutia mea cu lame ?

Vocea îi era asemănătoare cu a lui Deansgate, cu aplomb și ușor stridentă. Accent de Manchester, mult mai pronunțat. Mi-am ținut brațul stîng la spate să nu se vadă și doream din tot sufletul să plece.

— Nu, a spus domnul Livingston cu o ușoară undă de plăcere. Dar, Barry, ai cîteva clipe ...

Eu și Livingston stăteam în fața unei banchete de lucru pe care se găseau cîteva borcane goale și un șir de menghine de mină. M-am întors spre stînga cu brațul încă ascuns, iar cu mîna dreaptă am atins o menghină și două borcane.

A fost mai mult zgomot, dar nu s-a spart nimic. Livingston și-a mușcat rapid buzele, neliniștit și surprins, și a pus la locul lor borcanele care o luaseră de-a dura. Eu am prins menghina care era din metal și grea.

M-am întors spre ușă.

Ușa se închidea. L-am văzut pe Barry Shummuck din spate, înaintînd de-a lungul coridorului cu pulpanele halatului fluturînd.

Am dat drumul cu putere aerului pe nas și am pus cu grijă menghina la locul ei, la capătul șirului.

— A plecat, a spus domnul Livingston. Păcat.

*

*

*

M-am întors cu mașina în Newmarket, la Institutul de Cercetări Cabaline și la Ken Armadale.

Mă întrebam cî va trece pînă ce domnul Livingston îi va povesti lui Barry Shummuck despre vizita unui bărbat cu numele de Halley care voia să se informeze despre bolile porcine la cai.

Aveam senzația de leșin și de vomă.

*

*

*

— A fost făcut rezistent la toate antibioticele obișnuite, a spus Ken. O trebușoară, într-adevăr, bine pusă la punct.

— Ce vrei să spui ?

— S-ar putea să i se administreze calului antibiotice imediat ce a făcut temperatură, ori, dacă microbul este sensibil la vreunul din ele, boala n-ar mai apărea deloc.

Am oftat.

— Atunci cum l-au făcut rezistent ?

— I se administrează doze infinitezimale de antibiotice pînă devine imun.

— Toată treaba asta este dificilă din punct de vedere tehnic, nu-i așa ?

— Da, destul.

— Ai auzit vreodată de Barry Shummuck ?

S-a încruntat.

— Nu, nu cred.

O voce lașă din străfundurile conștiinței mele mi-a șoptit stăruitor să-mi închid gura, să fug, să scap într-un loc sigur... în Australia... într-un deșert.

— Ai aici un casetofon ? l-am întrebat.

— Da. Îl folosesc spre a-mi lua notițe cînd lucrez. S-a dus și l-a adus și mi l-a așezat pe birou gata pregătit, cu o casetă nouă înăuntru. Nu trebuie decît să vorbești, a spus el. Are un microfon incorporat în el.

— Stai și ascultă, i-am spus. Am nevoie de... un martor.

S-a uitat lung la mine.

— Pari atît de ciudat... Nu e o meserie ușoară ceea ce faci, nu ?

— Nu întodeauna.

În introducere mi-am spus numele, locul și data. Apoi l-am întrerupt din nou și am rămas privind-mi degetele de care aveam nevoie să apăs pe clapete.

— Ce este, Sid ? m-a întrebat Ken.

Mi-am ridicat privirile spre el și mi le-am coborît din nou.

— Nimic.

Trebuie s-o fac, mi-am zis în gînd. Era absolut necesar. N-aveam să mai fiu niciodată și în nici un fel eu însumi dacă n-o facem.

Dacă aveam de ales și, după cît se pare altă soluție nu era, am hotărît să rămîn cu mintea întreagă și să mă obișnuiesc cu prețul pe care-l aveam de plătit. Probabil că puteam să mă obișnuiesc cu teama fizică. Probabil că puteam să mă obișnuiesc cu orice se întîmpla trupului meu, chiar și cu irecuperabilul. Dar cu ce ceea ce n-am să mă pot obișnui niciodată... și asta am văzut-o în cele din urmă cu claritate și certitudine... este de a mă disprețui eu însumi.

Am apăsât deodată pe ambele taste, „play“ și „record“, și, în mod irevocabil, mi-am încălcat promisiunea pe care i-o făcusem lui Trevor Deansgate.

XVI

I-am telefonat lui Chico la prînz și i-am povestit ce aflasem despre caii lui Rosemary.

— Ceea ce contează, i-am spus, este că toți acei patru cai au avut probleme cu inima, pentru că li s-a inoculat o boală porcînă. Sînt o mulțime de date complicate despre cum s-a procedat, dar acum aceasta este treaba arbitrilor, n-au decît să-și bată ei capul cu ea.

— Boală porcînă ? a întrebat Chico fără să-i vină să creadă.

— Mda. Bookmaker-ul ăla plin de el, Trevor Deansgate, are un frate care lucrează într-un laborator de vaccinuri umane împotriva variolei, difteriei și toate celelalte, iar ei au pus la cale un plan ca să inoculeze germeni patogeni porcîni în favoriții numărul unu ai curselor.

— Pe care aceștia le pierd în mod stupid, a spus Chico, în vreme ce bookmaker-ul adună lovelele cu fărașul.

— Exact, am spus eu.

Mă simțeam foarte ciudat să dezvălui schemele lui Trevor Deansgate folosind cuvinte obișnuite și să vorbesc despre el ca și cum ar fi una din banalele noastre probleme cu care ne confruntăm zilnic.

— Cum ai aflat ? m-a întrebat Chico.

— Gleaner a murit în grajdul lui Henry Thrace, iar la autopsie a apărut boala porcină. Când m-am dus la laboratorul de vaccinuri am întâlnit un bărbat cu numele de Shummuck, care se ocupă cu germeni patogeni ciudați și mi-am amintit că Shummuck este numele real al lui Trevor Deansgate. Iar Trevor Deansgate este prieten la cataramă cu George Caspar ... și toți caii atinși de boală pe care-i știu au fost din grajdul lui George Caspar.

— Dovezi indirecte, nu ? a întrebat Chico.

— Oarecum, da. Dar serviciul de securitate al Clubului le poate lua de acolo.

— Eddy Keith ?

— De data asta n-are cum s-o mușamalizeze, nu te teme.

— Lui Rosemary i-ai spus ?

— Nu încă.

— O s-o înveselești puțin, a zis Chico.

— Mde.

— Ei bine, Sid, amice, a continuat el, astăzi este ziua rezultatelor. Avem și firul care să ne ducă la Nicky Ashe.

Nicky Ashe, care poartă un cuțit la șosetă. O bagatelă în comparație cu ... în comparație cu ...

— Hei, s-a auzit vocea mîhnită a lui Chico în receptor. Nu ești încîntat ?

— Ba da, bineînțeles. Ce fel de fir ?

— A trimis cîteva din scrisorile acelea timpite. În dimineața asta am trecut pe la tine pe acasă, doar ca să văd ce mai e și am găsit acolo două plicuri mari, cu etichetele noastre pe ele.

— Splendid, am spus.

— Le-am deschis. Amîndouă ne-au fost trimise de oameni al căror nume începe cu P. Toată alergătura aceea a meritat osteneala.

— Deci avem scrisorile prin care cere bani pentru Fundație.

— Sigur că da. Sînt exact la fel ce cele pe care le-a avut soția ta, exceptînd adresa la care să se trimită banii, bineînțeles. Ai un creion la îndemînă ?

— Da.

A citit adresa : era în Clifton, Bristol. M-am uitat la ea căzut pe gînduri. Puteam fie s-o dau direct poliției, fie s-o verific eu însumi. Dintr-un anume punct de vedere, mă atrăgea s-o verific eu.

— Chico, am spus. Telefonează la apartamentul lui Jenny din Oxford și cere-o pe Louise McInnes. Roag-o să mă sune aici, la hotelul Rutland din Newmarket.

— Ți-e teamă de nevastă-ta, nu-i așa ?

— Vrei să-mi faci serviciul ăsta ?

— O, sigur.

A râs și a închis. Când telefonul a sunat din nou, la celălalt capăt al firului nu era Louise ci tot Chico.

— S-a mutat din apartament, a spus el. Soția ta mi-a dat noul ei număr. Mi l-a citit. Mai ai altceva ?

— Poți să-ți aduci casetofonul la Clubul Jocheilor în Portman Square mâine după-amiază, să zicem pe la ora patru ?

— Tot așa ca ultima dată ?

— Nu, am spus. Pe ușa din față.

*

*

*

Spre ușurarea mea, Louise a răspuns la telefon. Când i-am spus ce voiam nu-i venea să creadă.

— Într-adevăr, *l-ai găsit* ?

— Ei bine, am spus, cred că da. Atunci vrei să vii cu mine și să-l identifici ?

— Da. N-a fost nici o ezitare. Unde și când ?

— Este undeva în Bristol. Am făcut o pauză și am spus timid :

Acum sunt în Newmarket. Aș putea să te duc la casa din Oxford după-amiază și să mergem direct acolo. L-am putea repera în seara a doua în mine liniștită.

S-a făcut tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi ea a spus :

— M-am mutat din apartamentul lui Jenny.

— Da.

Din nou tăcere și apoi vocea ei liniștită și hotărâtă :

— E-n ordine.

*

*

*

Mă aștepta în Oxford și-și adusese o sacoșă cu lucruri pentru noapte.

— Bună, am spus eu coborînd din mașină.

— Bună.

Ne-am uitat unul la celălalt. Am sărutat-o pe obraz. A zâmbit, bucurându-se și și-a aruncat valiza în portbagaj. Ușa a mea

— Poți să te retragi oricînd, i-am spus.

— La fel și tu.

Am urcat totuși în mașină și am condus spre Bristol mulțumit și fără griji. Trevor Deansgate încă nu pornise în căutarea mea, iar Peter Rammileese cu băieții lui nu-și mai făcuseră apariția de o săptămînă și nimeni în afară de Chico nu știa unde sînt. Viitorul sumbru, mi-a zis în sinea mea, n-o să-mi strice prezentul satisfăcător. Am hotărît ca nici măcar să nu mă mai gîndesc la el și, pentru o bună bucată de timp, mi l-am scos din minte.

Mai întîi ne-am dus la hotelul despre care îmi vorbise odată cineva, care se afla sus, pe stînci, dominînd defileul Avon și care fusese amenajat într-o fostă casă de țară și utilat special pentru confortul turiștilor americani bogați.

— N-ai să pătrunzi niciodată aici, a spus Louise văzînd opulența debordantă.

— Am telefonat.

— Ce organizat ! O cameră sau două ?

— Una.

A zîmbit de parcă asta îi convenea de minune și am fost conduși într-o încăpere spațioasă, panelată în lemn, cu un covor acoperind tot parchetul, cu mobilă veche, lustruită și un pat imens cu baldachin, împodobit în stil american cu volane de muselin.

— Dumnezeu ! a exclamat Louise. Și eu care mă așteptam la un motel !

— N-am știut de baldachin, i-am răspuns cu o ușoară sovăială.

— Oho ! a spus ea rîzînd. Asta este și mai *nostim*.

Ne-am pus valizele la locul lor și ne-am răcorit în baia modernă, ascunsă discret în spatele lămbriurilor, apoi ne-am întors la mașină ; Louise a zîmbit căzută pe gînduri tot drumul către noua adresă a lui Nicholas Ashe.

Era o casă arătoasă într-un cartier prosper. O locuință solidă, cu cinci sau șase dormitoare, plăcută, văruiată în alb și fără a se dezvălui cu nimic în asfințitul timpuriu.

Am oprit mașina în stradă, pe aceeași parte cu casa, destul de aproape chiar, într-un loc de unde puteam să vedem alît intrarea principală cît și poarta de la curte. Pe drum Louise îmi spusese că Nicky obișnuia să iasă la plimbare pe la ora șapte seara, după o zi obositoare de bătut la mașină. Poate că avea s-o facă și acum, dacă era aici.

Poate n-o s-o facă.

Geamurile mașinii erau coborâte din cauza căldurii. Am aprins o țigară și fumul plutea în rotocoale liniștite, nefiind nici o adiere de vînt. E atîta pace, mi-am zis în sinea mea în timp ce așteptam.

— Pe unde îți sînt rădăcinile ? m-a întrebat Louise.

Am trimis în aer o spirală de fum.

— Sînt fiul nelegitim și postum al unui curățător de geamuri de douăzeci de ani, care a căzut de pe scară chiar înaintea nunții.

A zîmbit.

— Foarte elegant spus.

— Și tu ?

— Fiica legitimă a unui director la o fabrică de sticlă și a unei judecătore, amîndoi în viață și locuiesc în Essex.

Ne-am interesat reciproc despre frați și surori, din care eu nu aveam nici unul, iar ea avea doi, frate și soră. Despre educație, din care eu aveam ceva, iar ea din belșug. Despre viață, în general, pe care ea o știa puțin, iar eu ceva mai mult.

S-a scurs o oră pe strada liniștită. Cîteva păsări cîntau. Cînd și cînd trecea cîte o mașină. Bărbații se întorceau de la lucru și-și lăsau mașinile pe alea din curte. În depărtare se auzeau portiere trîntite. Nu s-a mișcat nimeni în casa pe care o urmăream.

— Ai multă răbdare, a spus Louise.

— Uneori petrec ceasuri în șir făcînd acest lucru.

— Destul de neinteresant.

I-am privit ochii limpezi, inteligenți.

— În seara asta, n-aș zice.

A venit ora șapte, a și trecut, dar Nicky n-a apărut.

— Cît o să stăm ?

— Pînă se întunecă.

— Mi-e foame.

S-a mai scurs o jumătate de oră. Am aflat că-i plăceau curry¹ și paella² și detesta rubarbura. Am mai aflat că teza de doctorat la care lucra îi dădea multă bătaie de cap.

— Sînt foarte în urmă față de ce mi-am programat, a spus ea, și ... o, Doamne, iată-l !

Ochii i s-au mărit. M-am uitat în direcția privirii ei și l-am văzut pe Nicholas Ashe.

Ieșise din casă nu pe ușa principală, ci pe cea care dădea în curte. Era de vîrsta mea, sau puțin mai tînăr. Mai înalt, dar

---

¹ Mîncare indiană condimentată cu rădăcini de curcumă, usturoi și alte mirodenii.

² Mîncare spaniolă din orez, pui, șofran, scoici.

subțire ca și mine. Același colorit. Păr negru, ușor cârlionțat. Ochi negri. Maxilare înguste. Totul identic.

Semăna suficient de mult cu mine, ca să fie un șoc, dar, în orice caz, era destul de diferit. Mi-am scos minusculul meu aparat de fotografiat din buzunarul pantalonilor, l-am armat, ca de obicei, cu dinții și i-am făcut o poză.

Cînd a ajuns la poartă s-a oprit și s-a uitat înapoi spre o femeie care alerga după el strigînd :

— Ned, Ned, așteaptă-mă.

— Ned ! a exclamat Louise lăsîndu-se în jos pe scaun. Dacă vine înapoi, n-o să mă vadă ?

— Nu, dacă te sărut.

— Ei, bine, fă-o, a spus ea.

Totuși am mai tras încă o fotografie.

Femeia părea mai în vîrstă, cam de patruzeci de ani ; era zveltă, plăcută, emoționată. L-a prins de braț și și-a ridicat ochii spre el, care se vedea clar, chiar de la douăzeci de pași, că sînt plini de adorație. El și-a coborît privirile și a rîs încîntat, apoi a sărutat-o pe frunte, a răsucit-o pe călcîie, după care a prins-o cu brațul de talie și s-au îndreptat spre noi veseli și în pas săltat.

Am riscat încă o fotografie din semiobscuritatea mașinii, apoi m-am aplecat și am sărutat-o cu entuziasm pe Louise.

S-au auzit trecînd pe lîngă noi. În dreptul nostru pesemne că ne-au văzut, sau cel puțin spatele meu, pentru că, brusc, amîndoi au chicotit din toată inima în semn de înțelegere față de alți îndrăgostiți. Ei aproape că s-au oprit, apoi și-au continuat mersul, pașii lor auzindu-se din ce în ce mai slab, pînă au dispărut cu totul.

M-am ridicat resemnat.

Louise a exclamat :

— Dumnezeu !

Dar, dacă se datora sărutului sau apropierii lui Ashe, nu eram prea sigur.

— El este exact la fel, a spus ea.

— Casanova în persoană, am comentat eu sec.

Mi-a aruncat o privire rapidă și cred că se întreba dacă eram gelos pentru că îi sucise capul lui Jenny, dar, de fapt, pentru mine marea întrebare era dacă Jenny fusese atrasă de el pentru că semăna cu mine, sau dacă ea fusese mai întîi atrasă de mine și apoi de el pentru că amîndoi corespundem idealului de bărbat pe care și-l crease în mintea ei. Am fost tulburat mai mult decît aș fi vrut de înfățișarea lui Nicholas Ashe.

— Ei bine, am spus, asta este. Hai să cinăm.

Ne-am întors la hotel și-am urcat în cameră înainte de a merge la masă, Louise spunînd că voia să-și schimbe fusta și bluza în care fusese îmbrăcată toată ziua.

Mi-am scos redresorul din valiză și l-am băgat în priză. Am luat o baterie consumată din buzunar, mi-am suflecat manșeta de la cămașă, am scos și bateria din brațul meu și le-am pus pe amîndouă la încărcat. Apoi am luat o baterie bună din valiză și am pus-o în lăcașul din braț. Louise mă urmărea cu privirea.

Am întrebat-o :

— Te ... degustă ?

— Nu, bineînțeles că nu.

Mi-am lăsat manșeta în jos și mi-am pus butonii.

— Cît ține o baterie ? m-a întrebat ea.

— Șase ore dacă o folosesc mult. Dar, de obicei, cam opt.

Ea abia dacă a dat din cap, ca și cum oamenii cu brațe electrice erau ceva tot atît de firesc ca oamenii cu ochi albaștri. Am coborît la masă și am mîncat calcan, apoi căpșuni și, dacă ar fi avut gust de plante marine, nu m-aș fi sinchisit. Nu era numai din pricina Louise-ei, ci și din cauză că, din această dimineață, încetasem să mă mai sfîșii în bucăți și bucățele și treptat-treptat îmi recăpătam liniștea. Simțeam cum îmi revin și era minunat.

Stăteam unul lîngă altul pe o canapea, în holul hotelului și beam cafeaua din cești minuscule.

— Bineînțeles, a spus ea, din moment ce l-am văzut pe Nicky, acum de fapt, nu mai este nevoie să stăm pînă mîine.

— Te gîndești să plecăm ? am întrebat-o.

— Tot atît de mult ca și tine.

— Cine pe cine a sedus ? am spus eu.

— Hm, a zis ea zîbind. Toată povestea asta este atît de neașteptată.

Privea calm brațul meu stîng care stătea pe sofa, între noi. Nu știu la ce se gîndea, dar, sub imperiul unui impuls, i-am zis :

— Atinge-l.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Poftim ?

— Atinge-l. Pipăie-l.

Și-a mișcat mîna dreaptă tatonînd pînă ce degetele au atins pielea de material plastic, rigidă și fără viață.

— Înăuntru e metal, i-am explicat. Mecanisme, pîrghii și circuite electrice. Apasă mai tare și ai să le simți.

A făcut precum i-am zis și i-am citit surpriza pe chip în timp ce descoperea forma componentelor interioare.

— Acolo, înăuntru este și un comutator, i-am spus. Se poate vedea, este chiar sub degetul mare. Oprește curentul dacă vrei.

— Și de ce-ai vrea ?
— Este foarte folositor la cărătul lucrurilor, o servietă, de pildă. Prinzi mînerul cu degetele și oprești curentul, iar pumnul rămîne închis, scutindu-te pe tine de efort.

Am pus mîna dreaptă deasupra și am apăsas pe comutator, pornindu-l și oprindu-l, ca să-i arăt.

— Este exact cum ai manevra întreprătorul de la o lampă de birou, i-am spus. Pipăie. Apasă-l.

A bîjbîit puțin pentru că nu era chiar așa ușor să-l găsești dacă nu-l știai, dar, în cele din urmă, l-a manevrat în ambele sensuri. Nu se citea altceva pe chipul ei decît concentrare.

A simțit că o anume încordare din mine dispare și m-a privit acuzator.

— Mă testezi, a spus ea.

Am zîmbit.

— Cred că da.

— Ești un porc.

M-am simțit cuprins de o răutate neobișnuită.

— De fapt, am spus ținîndu-mi mîna stîngă în mîna dreaptă, dacă răsucesc în acest sens de mai multe ori, palma o să mi se desprindă cu totul din încheietură.

— Să n-o faci, a spus ea îngrozită.

Am ris din toată inima. N-am crezut c-am să fiu vreodată în stare să vorbesc așa despre această mînă.

— De ce să iasă cu totul ? m-a întrebat ea.

— O ... pentru întreținere. Lucruri de acest fel.

— Arăți atît de diferit, a spus ea.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate. I-am zis :

— Hai să mergem la culcare.

*

*

*

— Ce lume a surprizelor, a spus ea o bună bucată de vreme mai tîrziu. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat de la tine cînd faci dragoste este blîndețea.

— Am fost prea blind ?

— Nu. Mi-a plăcut.

Stăteam lungiți pe întuneric, somnoroși. Ea însăși fusese caldă, receptivă , generoasă și-mi produsese o bucurie fără de margini. Ce păcat, gîndeam vag în sinea mea, că actul sexual fusese distorsionat atît de mult prin tabu-uri, tehnici, perversiuni, terapeutici, sentimente de vinovăție și toată reclama comercială

modernă. Doi oameni care se potrivesc, în vechiul sens al cuvîntului, ar trebui să reprezinte o chestiune strict personală și, în general, dacă nu te aștepți la prea mult, iese mai bine. Fiecare este așa cum este. Chiar dacă o fată ar fi ținut cu tot dinadinsul, n-aș fi putut niciodată să mă prefac într-un mascul feroce și agresiv, pentru că m-ar fi apucat rîsul de mine însumi chiar în plin elan erotic. Și mi-am zis că așa cum se petrecuse cu Louise fusese perfect.

— Louise, am spus.

N-a venit nici un răspuns.

Măam răsucit puțin ca să mă așez mai bine și m-am lăsat și eu pe aripile somnului.

A doua zi m-am trezit devreme, ca de obicei, și am privit cum lumina zilei se revărsa pe fața adormită a Louise-ei. Păru-i blond și ciufulit îi încununa capul, așa cum o văzusem prima dată, iar pielea părea catifelată și proaspătă. Cînd s-a trezit, chiar înainte de a deschide ochii, zîmbea.

— Bună dimineața, am spus.

— 'Mneața.

S-a tras mai lîngă mine în patul uriaș, volanele albe de muslin de la baldachinul de deasupra noastră înconjurîndu-ne ca o cadră.

— Parcă am dormi în nori, a spus ea.

S-a sprijinit de carcasa tare a brațului meu stîng și a clipit dîndu-și seama de el.

— Nu dormi cu el cînd ești singur acasă, nu-i așa ? m-a întrebat ea.

— Nu.

— Scoate-l atunci.

Am răspuns zîbind :

— Nu.

Mi-a aruncat o privire lungă, scrutătoare.

— Jenny are dreptate cînd spune despre tine că ești ca de cremene.

— Ei bine, nu sînt.

— Ea mi-a povestit că, exact în momentul în care un tip îți face zob brațul, tu calculai calm cum să-l înfrîngi.

Am făcut o grimasă.

— Este adevărat ? m-a întrebat.

— Într-un fel.

— Jenny zicea ....

— Ca să fiu cinstit, aș prefera să vorbim despre tine, i-am spus.

— Nu sînt interesantă.

— Cunosîndu-ne, ne putem apropia mai mult, asta este, i-am spus.

— Deci, la ce te aștepti ?

— Îmi plac atît de mult îmbujorările tale feciorelnice cînd bați în retragere.

I-am atins ușor pieptul și se pare că efectul a fost identic la amîndoi : Dorința imediată de a face dragoste și bucurie reciproc împărtășită.

— Nori, a spus ea mulțumită. La ce te gîndești în acele momente ?

— Cînd fac amor ?

A încuviințat printr-o înclinare a capului.

— Simt. Nu mă gîndesc.

— Uneori văd trandafiri ... pe spațier ... purpurii, roz, aurii.

Alteori stele cu vîrfuri ascuțite. De data asta vor fi nori din volane albe de muslin.

Am întrebat-o după aceea.

— Nu. N-au fost nori. Ci numai lumină de soare, strălucitoare. Aproape orbitoare.

Soarele, într-adevăr, inundase camera transformînd baldachinul alb într-o pîlpîire translucidă.

— De ce n-ai vrut să tragem draperiile azi-noapte ? m-a întrebat ea. Nu-ți place întunericul ?

— Nu-mi place să dorm cînd dușmanii mei sînt treji și-mi dau tîrcoale.

Am spus-o fără să mă gîndesc. Adevărul acestor vorbe a urmat ceva mai tîrziu. ca un duș rece.

— Cum fac și animalele, a zis ea, apoi a întrebat : Care-i problema ?

Să-ți aduci aminte de mine așa cum sînt, am gîndit în sinea mea. În schimb am întrebat-o :

— Vrei să luăm micul dejun ?

*

*

*

Ne-am întors la Oxford. Am dus filmele la developat și am luat prînzul la *Les Quat' Saisons*, unde deliciosul pateu de paltus și minunatul sufleu de cerb tînăr au mai ținut o vreme fantomele departe. Totuși, la cafea a venit și clipa inevitabilă.

— Trebuie să fiu la Londra la ora patru, i-am spus.

Louise m-a întrebat :

— Când ai să te duci la poliție pentru Nicky ?

— Am să mă întorc aici joi, poimîine, ca să iau fotografiile. Atunci voi merge și la poliție. Am reflectat puțin, apoi am continuat : Să-i mai dau doamnei din Bristol două zile fericite.

— Biata de ea.

— Te pot vedea joi ? am întrebat-o.

— Numai dacă nu ești orb.

*

*

*

Chico stătea sprijinit de clădirea din Portman Square cu o expresie de resemnare pe chip, de parcă s-ar fi aflat acolo de ceasuri. La apropierea mea și-a dezlipit umărul de zidul de piatră și mi-a spus :

— Nu te-ai grăbit, nu ?

— Parcajul era plin.

Într-o mîină balansa casetofonul negru, pe care-l foloseam uneori și era îmbrăcat în blugi, cu o cămașă sport, fără nici o jachetă. Vremea foarte călduroasă nu numai că nu trecuse, dar se instalase într-o formă apăsătoare, iar eu eram tot în cămașă, dar cu cravată și cu o jacheta pe braț. La etajul al treilea toate ferestrele erau deschise, zgomotul străzii ajungînd pînă sus la un diapazon înalt, iar Sir Thomas Ullaston, așezat la biroul său mare se îndeletnicea cu treburile zilnice, îmbrăcat într-o cămașă bleu pal, în dungi.

— Intră, Sid, mi-a spus văzîndu-mă în cadrul ușii. Te așteptam.

— Iertați-mă că am întîrziat, i-am spus strîngîndu-i mîina. Acesta este Chico Barnes, care lucrează cu mine.

I-a strîns mîina lui Chico.

— Bun, a spus. Acum că ai sosit, să-i chemăm pe Lucas Wainwright și pe ceilalți. A apăsă butonul de la intercom și i-a transmis secretarei. Apoi a adăugat : Te rog, mai adu și cîteva scaune.

Biroul s-a umplut treptat cu mult mai multă lume decît mă așteptam, dar îi cunoșteam pe toți, Conducerea administrativă în plen, vreo șase, toți oameni de lume, civilizați, ei fiind, de fapt, cei care dirijau cursele hipice. Chico îi privea ușor nervos, de parcă ar fi aparținut altei seminții și a părut ușurat cînd s-a adus o masă pentru el, pe care să-și pună casetofonul. S-a așezat pe un

scaun, masa separându-l de ceilalți ca o barieră. Am pescuit din jachetă caseta pe care o adusese și i-am dat-o.

Lucas Wainwright a venit urmat la câțiva pași de Eddy Keith, care arăta rece și rezervat, fără expresia sa de jovialitate pe chip; marele cacialmist Eddy, a cărui simpatie pentru mine se stinge pe zi ce trece.

— Ei bine, Sid, a spus Sir Thomas. Iată-ne cu toții aici. Ieri m-ai anunțat la telefon că ai descoperit cum s-a procedat cu Tri-Nitro ca să piardă cursa Guineas și, după cum vezi, sîntem cu toții foarte interesați. A zîmbit. Așa că dă-i drumul.

Am hotărît să fiu în ton cu ei: calm și detașat, de parcă amenințările lui Trevor Deansgate n-ar fi fost ca niște lovituri permanente de pumnal în mintea mea, ci, pur și simplu, n-ar fi existat.

— Eu ... ă-ă .... am înregistrat totul pe bandă, am spus. Veți auzi două voci. Celălalt este Ken Armadale de la Institutul de Cercetări Cabaline. L-am rugat să clarifice detaliile veterinare, care sînt domeniul lui, nu al meu.

Capetele bine periate s-au înclinat. Eddy Keith se uita în gol. I-am aruncat o privire lui Chico, care a apăsat tasta de pornire și propria-mi voce s-a auzit limpede în tăcerea mormîntală.

„Vorbește Sid Halley, la Institutul de Cercetări Cabaline, luni, paisprezece mai ....“

Am ascultat primele fraze rostite pe un ton plat. Simptome identice la cei patru cai, întrecerile pierdute, inimile bolnave Rugămintea mea, prin intermediul lui Lucas Wainwright, de a fi informat dacă vreunul din cei trei cai încă în viață s-ar întîmpla să moară. Autopsia făcută lui Gleaner, cu Ken Armadale repetînd mult mai detaliat propria-mi relatare mai simplă. Vocea lui explicînd, din nou, după mine, cum au ajuns caii să fie infectați cu boală porcină. Vocea lui care spunea: „Am găsit germeni patogeni activi în leziunile de pe valvele inimii lui Gleaner, precum și în sîngele luat de la Zingaloo...“ și glasul meu care continua: „O linie mutant a bolii a fost produsă în Laboratorul de Vaccinuri Tierson din Cambridge în felul următor ...“

Nu era cel mai ușor procedeu ca să-i fac pe toți să înțeleagă perfect, dar m-am uitat la chipurile lor și am văzut că înțelegeau, mai cu seamă după ce Ken Armadale reluase totul de la început, confirmînd spusele mele.

„În ceea ce privește motivația și prilejul“, a spus vocea mea, „noi am ajuns la un individ numit Trevor Deansgate ...“

Sir Thomas și-a aruncat capul spre spate ca să asculte mai bine și a rămas cu privirea ațintită asupra mea. Și-a amintit,

fără îndoială, că se bucurase de compania lui Trevor Deansgate în loja arbitrilor de la hipodromul din Chester. Și-a amintit, probabil, că el ne adusese, pe mine și pe Trevor Deansgate, acolo, prezentându-ne unul celuilalt.

Și printre ceilalți ascultători numele stîrnise o uimire aproape egală. Fiecare dintre ei îl cunoștea sau auzise despre el ; influența lui imensă, în continuă creștere asupra bookmaker-ilor, bărbatul puternic, care-și croise drum fiind acceptat de păturile sociale de vîrf.

Toți îl știau pe Trevor Deansgate, iar fețele lor erau uluite.

„Numele real al lui Trevor Deansgate este Trevor Shummuck“ spunea vocea mea. „La Laboratorul de Vaccinuri există un cercetător numit Barry Shummuck, care este fratele lui. Cei doi frați, care se înțeleg între ei foarte bine, au fost văzuți adeseori împreună în laborator ...“

O, Doamne, mi-am zis în gînd. Vocea mea se auzea mai departe, iar eu ascultam pe porțiuni. Zarurile fuseseră aruncate, într-adevăr. Nu mai exista nici o cale de întoarcere.

„Acesta este laboratorul în care s-a obținut inițial linia mutant ... numai dacă după tot acest timp, nu mai există vreunul în altă parte ...“

„Trevor Deansgate are un cal pe care-l antrenează George Caspar. El este în termeni foarte buni cu Caspar ... urmărește galopurile de dimineață și iau micul dejun împreună. Trevor Deansgate se putea îmbogăți știind dinainte că favoriții din timpul iernii pentru cursele Guineas și Derby nu pot să cîștige. Trevor Deansgate a avut mijloacele necesare - boala ; motivația - banii ; și prilejul - intrare liberă în grajdul bine păzit al lui Caspar. Ca atare, se pare că există temeiuri ca activitatea lui să fie cercetată în continuare.“

Vocea mea s-a oprit și, după un minut sau două, Chico a închis casetofonul. Părînd el însuși ușor uluit, a scos caseta și a așezat-o cu grijă pe masă.

— Este incredibil, a spus Sir Thomas, dar nu ca și cum ar fi avut îndoieli. Tu ce gîndești, Lucas ?

Lucas Wainwright și-a dres glasul.

— Cred că ar trebui să-l felicităm pe Sid pentru munca sa excepțională.

Toți, în afară de Eddy Keith, au fost de acord cu el și m-au felicitat, spre încurcătura mea și m-am gîndit că, la urma urmelor, a fost generos din partea lui s-o spună, dat fiind că serviciul de securitate însuși făcuse teste doping cu rezultate negative și lăsase totul baltă. Dar pe atunci, mi-am zis în sinea mea, serviciul

de securitate nu fusese vizitat de Rosemary Caspar în stare de isterie și cu bucle false, iar ei nu avuseseră șansa ca Trevor Deansgate să li se autodezvăluie ca un ticălos de anvergură și să-i amenințe cu lucruri îngrozitoare dacă nu-l lăsau în pace.

Așa cum spusese Chico, succesele noastre stîrneau inamicul pînă într-atît încît ne putea face zob înainte ca noi să știm de ce.

Eddy Keith stătea cu capul nemișcat, privindu-mă. M-am uitat și eu spre el, probabil cu aceeași expresie amăgitor de goală. Indiferent ce gîndea, nu-mi puteam da seama. Eu reflectam la pătrunderea mea ilegală în biroul lui și, dacă el izbutea să-mi citească gîndul, înseamnă că era un ghicitor.

Sir Thomas și administratorii, care se consultau între ei, și-au ridicat capetele să asculte cînd Lucas Wainwright a pus o întrebare.

— Sid, crezi, într-adevăr că Deansgate a infectat el însuși caii aceia ? Părea că el personal se îndoia. Cu siguranță n-ar fi putut folosi o seringă în văzul tuturor, în preajma vreunuia din acei cai, ce să mai vorbim de toți patru ?

— Nu m-am gîndit, am spus, că n-ar putea să fie și altcineva... un jocheu de lucru, de pildă, sau chiar un medic veterinar... Inky Poole și Brothersmith, mi-am zis în sinea mea, m-ar fi acuzat de calomnie dacă m-ar fi auzit... Există posibilitatea că aproape oricine ar fi putut s-o facă.

Mi-am băgat din nou mîna în buzunar și am scos un pachet în care era acul atașat la capsula de mărimea bobului de mazăre. I l-am dat lui Sir Thomas care l-a deschis și l-a răsturnat pe biroul său.

Au privit cu toții. Au înțeles și au fost convinși pe loc.

— Este mult mai probabil că a făcut-o el însuși, dacă a putut, am spus eu. N-ar fi riscat să mai știe și altcineva, ca, eventual, să-l aibă la mîna.

— Mă uluiești, Sid, cum te descurci cu acest gen de lucruri, a spus Sir Thomas cu o vădită sinceritate.

— Dar eu...

— Da, a zis el zîbind. Toți știm ce ai de gînd să spui. În inima ta, tu ești încă jocheu.

A urmat o pauză care mi s-a părut destul de lungă, apoi am răspuns :

— Sir, vă înșelați. Aceasta... am arătat spre casetă, reprezintă ceea ce sînt eu în momentul de față. Și de acum înainte.

Chipul i s-a alungit și privirea i s-a încruntat în timp ce părea a-și restructura total punctul de vedere asupra mea, așa cum făcuseră și alții în ultimul timp. Pentru el, ca și pentru Rosemary,

eu încă mai eram un jocheu, dar, în ceea ce mă privea, încetasem demult să mai fiu. Când a vorbit din nou, era căzut pe gânduri și vocea îi era cu o octavă mai jos.

— Te-am tratat cu prea multă ușurință. A făcut o pauză. Când te-am întâlnit la Chester și ți-am spus că ești o forță în lumea curselor era purul adevăr, dar o consideram și un fel de glumă. Și-a clătinat încet capul. Iartă-mă.

Lucas Wainwright a spus repezit :

— Pe zi ce trece este tot mai limpede ce a devenit Sid. Era plictisit de acest subiect și, ca de obicei, se zorea să treacă la următorul. Sid, ai ceva planuri referitor la ce ai să faci în continuare ?

— Să vorbesc cu familia Caspar, am răspuns. M-am gândit că m-aș putea duce acolo miine cu mașina.

— Este o idee bună, a spus Lucas. Te deranjează dacă vin și eu ? Acum aceasta este o chestiune care privește serviciul de securitate, bineînțeles.

— Și poliția la timpul convenit, a spus Sir Thomas, cu o notă de tristețe. El vedea toate acțiunile judiciare privind delictele din lumea curselor drept o sursă de denigrare pentru întreaga branșă și avea tendința să treacă cu vederea peste unele lucruri dacă urmărirea penală implica un scandal care aducea prejudicii mai mari. Eram înclinat să fiu de acord cu el, procedînd eu însumi la fel, dar numai dacă mă puteam asigura că prejudiciul nu se va mai repeta.

— Dacă veniți și dumneavoastră, domnule căpitan-comandor, i-am spus lui Lucas Wainwright poate aranjați o întâlnire cu ei. E posibil ca soții Caspar să fie la York. Eu, pur și simplu, voiam să trec devreme prin Newmarket și să mă las la voia norocului, dar dumneavoastră n-o să vreți să faceți asta.

— Categorie nu, a spus el pe un ton tranșant.

A plecat grăbit în biroul lui, iar eu am pus caseta în cutia mică de plastic și i-am dat-o lui Sir Thomas.

— Am înregistrat totul pe bandă, pentru că era complicat și s-ar putea să doriți s-o ascultați din nou.

— Ai dreptate, Sid, a spus unul din administratori mîhnit. Toate acelea despre porumbei ...

Lucas Wainwright s-a întors.

— Familia Caspar este la York, dar au plecat cu un charter și se întorc diseară. George Caspar vrea să-și vadă miine dimineață caii cum lucrează și apoi se întoarce iar cu avionul la York . I-am spus secretarului său că este o chestiune de extremă importanță pentru care vreau să-l văd pe Caspar, așa că trebuie să fim acolo la ora unsprezece. Pentru tine e bine, Sid ?

— Da, excelent..

— Atunci mă iei de aici la ora nouă.

Am încuviințat din cap.

— O K.

— Te aștept în biroul meu,verificându-mi corespondența. Eddy Keith mi-a aruncat o ultimă privire, lungă și inexpressivă. și a ieșit din cameră fără să scoată un cuvînt.

Sir Thomas și toți administratorii mi-au strîns mîna, la fel și pe a lui Chico ; cînd coboram cu liftul, Chico a spus :

— Data viitoare au să te pupe.

— N-o să țină mult.

Ne-am dus acolo unde-mi lăsasem scimitar-ul și unde n-aveam voie să parchez. Sub ștergător se afla o amendă. Era firesc.

— Te întorci la tine acasă ? m-a întrebat Chico în timp ce se cuibărea în locul de lîngă mine.

— Nu.

— Crezi că bărbații aceia cu bocanci încă mai ...

— Trevor Deansgate, am spus.

Chipul lui Chico a luat o expresie înțelegătoare și ușor zeflemitoare.

— Ți-e teamă că te caștește ?

— Acum el deja trebuie să fi aflat ... de la fratele lui.

M-a străbătut un fior, sentimentul de groază persistînd încă.

— Mda, cred că da. Pe Chico asta n-avea de ce să-l sperie. Știi, ți-am adus scrisoarea aceea.

S-a cotrobăit prin buzunarul pantalonilor și a scos o foaie de hîrtie ușor murdară și împăturită de multe ori. Am privit-o dezgustat și am citit-o pînă la capăt. Era exact la fel cu cele trimise de Jenny, afară doar de semnătura cu înflorituri „Elizabeth More“ și adresa din Clifton în antet.

— Îți dai seama că foaia asta jengoasă trebuie depusă la tribunal ?

— Am avut-o în buzunar, nu ? a spus el apărîndu-se.

— Ce altceva ai mai avut acolo ? Resturi menajere ?

Mi-a luat scrisoarea, a pus-o în cutia de mănuși și a coborît geamul.

— E foarte cald.

— Mda.

Am lăsat în jos și geamul de pe partea mea,am pornit mașina și l-am dus pe Chico la el acasă, în Finchley Road.

— Eu am să rămîn la același hotel, am spus. Și știi ce... vino mîine cu mine la Newmarket.

— Sigur, dacă vrei. Pentru ce ?

Am înălțat din umeri, dîndu-mi în vileag temerile.

— Garda personală.

Era surprins. A spus mirat :

— Nu se poate să-ți fie frică de el ... de acest Deansgate ...nu ?

M-am foit pe locul meu și am oftat.

— Cred că da, am răspuns.

XVII

Seara devreme am vorbit cu Ken Armadale. Voia să știe cum a decurs întîlnirea mea cu oficialitățile de la Clubul Jocheilor, dar, mai mult decît atît, părea mulțumit de sine însuși pînă la îngîmfare și nu fără motiv.

— Specia aceea de erizipel, practic, a fost făcută imună la toate antibioticele cunoscute, a spus el. Foarte meticulos lucrat. Dar eu cred că există o gamă mică, mai puțin întîlnită, pe care el n-a luat-o în considerație, pentru că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte s-o administreze cailor. Ele sînt rare și foarte scumpe. Toate indiciile pe care le am deocamdată sînt că au să-și facă efectul. În orice caz, am reușit să dau de urma cîtorva.

— Grozav, am spus. Unde ?

— În Londra, la una din clinicile universitare. Am discutat cu farmacistul de acolo și el a promis să pună cîteva într-o cutie și s-o lase la poartă ca tu s-o iei de acolo. Va avea numele tău scris pe ea.

— Ken, ești formidabil.

— A trebuit să-mi amanetez sufletul ca să le procur.

*

*

*

Dimineața am trecut să iau pachetul și am ajuns în Portman Square, unde l-am găsit pe Chico așteptînd din nou pe scări. Lucas Wainwright a coborît din birou și ne-a spus că ne va duce cu mașina lui, dacă n-aveam nimic împotrivă, iar eu m-am gîndit la toate cursele pe care le făcusem în ultimele două săptămîni și am acceptat bucuros. Am lăsat scimitar-ul în parcajul care cu o zi înainte fusese plin-ochi, un parcaj temporar, în aer liber, improvizat pe un loc ce fusese eliberat pentru o viitoare construcție și am pornit-o spre Newmarket în mercedes-ul spațios și cu aer condiționat.

— Este al naibii de cald, a spus Lucas dînd drumul la ventilație. Zăpușeala asta și-a făcut apariția mult prea devreme.

Venise îmbrăcat îngrijit, în costum, în vreme ce eu și Chico, purtam blugi, cămașă sport și nici o jachetă.

— Frumoasă mașină, a spus Chico admirînd-o.

— Sid, și tu ai avut un mercedes, nu ? a spus Lucas.

I-am răspuns că da și am discutat despre mașini jumătate de drum spre Suffolk. Lucas șofa bine, dar precipitat cum le făcea pe toate. Un bărbat gen sare și piper, construit din umbre și lumini, am gîndit în sinea mea în timp ce stăteam lîngă el. Păr castaniu înspicat cu alb, ochi căprui-cenușii, cu irisul în picățele. Cămașă în carouri maro cu gri și o cravată ce nu putea fi descrisă. Sare și piper în maniere, în vorbire și în toată comportarea lui.

În cele din urmă, a spus de parcă ar fi fost constrîns s-o facă :

— Cum te descurci cu asociațiile ?

Chico, care stătea pe bancheta din spate, a scos un zgomot, ceva între ris și o pufnitură pe nas.

— A-ă... am spus. Păcat că ați întrebat, într-adevăr.

— Chiar așa ? a spus Lucas încruntîndu-se.

— Ei bine, am spus, este clar că ceva se petrece, dar n-am reușit să avem mai mult decît zvonuri și spuse din auzite. Am făcut o pauză. Avem vreo șansă să fim remunerați cu ceva ?

A fost teribil de amuzat.

— Cred că aș putea s-o supun aprobării adunării generale a Clubului Jocheilor. Nu văd cum ar mai da înapoi administratorii după ziua de ieri.

Din spatele lui Lucas, Chico mi-a făcut semn cu degetul, iar eu m-am gîndit că am să mai aștept pînă climatul devenea favorabil ca să-mi recuperez ceea ce îi plătisem lui Jacksy.

— Vreți să continuăm cercetările ?

— Categorie. A dat din cap aprobator. Țin foarte mult.

Am ajuns la Newmarket la timp și am oprit lin pe alea bine îngrijită din fața casei lui George Caspar.

Alte mașini nu mai erau acolo ; jaguarul lui Trevor Deansgate, categoric, nu. În mod normal, astăzi el ar trebui să se afle la York, cu afacerile lui de bookmaker. Dar nu eram convins că se găsea acolo.

George, care-l aștepta pe Lucas, n-a fost deloc încîntat cînd m-a văzut, iar Rosemary, care m-a zărit în hol în momentul cînd cobora scările, s-a repezit la mine țipînd :

— Ieși afară, a spus ea. Cum îndrăznești să vii aici ?

I-au apărut două pete roșii în obraji și părea că, pur și simplu, este gata să mă arunce pe ușă afară.

— Nu, nu, ascultați-mă, a spus Lucas Wainwright, cuprins, ca de obicei, de o jenă tipică de ofițer de marină în fața obrăzniciei feminine. George, fă-ți soția să *asculte* vorbele pe care am venit să vi le spunem.

Rosemary a fost convinsă cu o vergea de pușcă să se cocoate pe un scaun în eleganta ei rochie de casă, în vreme ce eu și Chico ne-am tolănit în fotolii, iar Lucas Wainwright vorbea, de data asta, despre boli porcine și inimi bolnave.

Soții Caspar ascultau cu o tulburare și consternare crescândă și când Lucas a menționat numele „Trevor Deangate” George a sărit în picioare și a început să umble furios și cu pași mari prin încăpere.

— E cu neputință, spunea el. Nu, Trevor. Îmi este prieten.

— L-ai lăsat lângă Tri-Nitro după ultimul galop de antrenament ? l-am întrebat.

Răspunsul se citea pe fața lui George.

— Duminică dimineată, a spus Rosemary pe un ton dur, necruțător. El a venit duminică. Vine deseori aici. El și George au dat o raită pe la grajduri. A făcut o pauză. Lui Trevor îi place să atingă cu palma caii. îi plesnește pe crupă. Mulți oameni o fac. Unii îi mângâie pe gât. Alții îi trag de urechi. Trevor îi plesnește peste crupă.

Lucas a spus :

— George, la vremea potrivită, va trebui să depui mărturie la proces.

— O să arăt ca un idiot, nu ? a spus el cu amărăciune. Mi-am umplut ograda cu paznici și eu, cu propria-mi mînă, să-l aduc pe Deansgate !

Rosemary se uita la mine împietrită, neiertătoare.

— Eu ți-am spus că li s-a făcut ceva. Ți-am spus-o. Dar tu n-ai pus nici un temei pe vorbele mele.

Lucas a părut surprins.

— Dar am fost convins că ați înțeles, doamnă Caspar. Sid nu s-a îndoit de spusele duminale. Sid este cel care a descoperit toate aceste lucruri, nu Clubul Jocheilor.

Rosemary a rămas cu gura căscată, fără să poată scoate o vorbă.

— Uite, i-am spus eu încurcat. Am un cadou pentru tine. Ken Armadale de la Institutul de Cercetări Cabaline a făcut multe investigații și el crede că Tri-Nitro poate fi vindecat cu niște antibiotice destul de rare. Ți le-am adus de la Londra.

M-am ridicat și i-am dus cutia lui Rosemary, i-am pus-o în mîini și am sărutat-o pe obraz.

— Iartă-mă, dragă Rosemary, că n-am izbutit să-i dau de cap înainte de cursa Guineas. Dar, poate pentru Derby... și, în orice caz, pentru Derby-ul irlandez și Diamond Stakes și Arc de Triomphe Tri-Nitro va fi în formă.

Rosemary Caspar, doamnă dură, a izbucnit în lacrimi.

Nu ne-am întors la Londra pînă aproape de ora cinci datorită lui Lucas care a insistat să mergem să-i vadă personal pe Ken Armadale și pe Henry Thrace. Directorul serviciului de securitate de la Clubul Jocheilor era foarte ocupat cu îndeplinirea tuturor îndatoririlor oficiale.

A fost vizibil ușurat cînd Ken a absolvit de orice vină pe oamenii care făcuseră testele de sînge după dezastrul înregistrat în cursă.

— Germenii patogeni atacă direct valvele inimii, iar în fază acută, n-ai să-i întâlnești niciodată liberi în sînge, chiar dacă de la început te gîndești la boală și nu cauți, pur și simplu, urme de doping. Doar mai tîrziu trec în sînge, așa cum s-a întîmplat cu Zingaloo cînd i-am luat proba aceea.

— Vrei să spui că, dacă i-ai face în acest moment un test de sînge lui Tri-Nitro n-ai putea dovedi că a contactat boala ?

Ken a răspuns :

— Vor trebui găsiți anticorpii.

Lucas nu era fericit.

— Atunci ce probe am putea aduce la proces că a fost contaminat ?

— Ei bine, a spus Ken, s-ar putea face astăzi o numărătoare a anticorpilor și alta peste o săptămînă. Ar fi o creștere foarte pronunțată, ceea ce ar dovedi că boala există, calul luplînd cu ea.

Lucas și-a clătinat capul posomorît.

— Juraților n-o să le placă.

— Ne folosim doar de Gleaner, am spus eu și Ken a fost de acord.

La un moment dat, Lucas a dispărut în birourile Clubului Jocheilor din High Street, iar eu și Chico am băut cîte ceva în restaurantul White Hart și ne-a fost teribil de cald.

Mi-am schimbat bateriile, o treabă de rutină. Ziua se scurgea anevoie.

— Hai să mergem în Spania, am spus.

— Spania ?

— Oriunde.

— Mi-ar pica bine o senorita.

— Ești dezgustător.

— Poftim cine vorbește !

Am mai comandat un rînd de băutură și ne era tot foarte cald.

— Cît crezi c-or să ne dea ? a întrebat Chico.

— Cît vom cere, mai mult sau mai puțin.

George Caspar promisesese că, dacă Tri-Nitro se va însănătoși, proprietarul lui ne va da cîte în lună și în stele.

— Onorariul va fi de ajuns, comentasem eu sec.

Chico a întrebat :

— Atunci, cît ai să ceri ?

— Nu știu. Poate cinci procente din premiu.

— N-ar avea de ce să se plîngă.

În cele din urmă am plecat spre sud, în masina cu aer condiționat și am ascultat la radio cursa Dante din York. Flotilla, spre marea mea bucurie, cîștigase.

Chico, pe bancheta din spate, a ațipit. Lucas a șofat la fel de impacientat ca la ducere, iar eu m-am gîndit la Rosemary, la Trevor Deansgate, la Nicholas Ashe și iar la Trevor Deansgate, la Louise și din nou Trevor Deansgate.

O frază îmi sfredelea creierul :

Am să fac ceea ce am spus.

*

*

*

Lucas ne-a dus pînă la intrare în parcajul unde-mi lăsasem scimitar-ul. Cum stătuse în soare toată ziua, înăuntru avea să fie ca un cuptor, am gîndit în sinea mea. Eu și Chico ne-am îndreptat spre mașină străbătînd terenul denivelat, presărat cu pietre.

Chico a căscat.

Să fac o baie, mi-am zis. Să beau pe săturate. Să iau cina. Să găsesc iar o cameră la hotel ... nu la mine acasă.

Lîngă scimitar era parcat un land rover cu o rulotă pentru doi cai. Ciudat să le vezi în zona centrală a Londrei, am gîndit eu alene. Chico, căscînd întruna, a înaintat cîțiva pași pe culoarul dintre rulotă și mașina mea, așteptîndu-mă apoi să descui ușile.

— O să ne coacem, am spus căuțîndu-mi cheile în buzunar și uitîndu-mă în mașină.

Chico a scos un sunet ca un fel de icnitură. Mi-am ridicat privirile gîndindu-mă confuz cît de repede, de foarte repede poate o după-amiază fierbinte și ușor plictisitoare să se transforme într-o adevărată calamnitate.

Un bărbat spătos în umeri stătea în spațiul dintre rulotă și mașina mea, cu brațul stîng încheștat în jurul lui Chico, care era cu fața spre mine. Trupul lui Chico zăcea aproape inert, iar capul i se bălăbănea.

În mîna dreaptă zdrahonul ținea o bîtă mică, neagră, în formă de pară.

Cel de al doilea bărbat cobora rampa din spate a rulotei.

I-am recunoscut ușor. Ultima oară cînd îi văzusem mă aflam în cortul unei ghicitoare, căreia nu-i plăcuse norocul meu.

— Urcă-te în rulotă, băiete, mi-a spus cel care-l ținea pe Chico. În despărțitura din dreapta, flăcăule. Ușurel și rapid. Altfel îi mai ard una sau două amicului tău. Peste ochi. Sau la ceafă.

Chico, de cealaltă parte a scimitar-ului a bolborosit ceva și și-a mișcat capul. Matahala a înălțat bîta și a slobozit altă rafală sonoră, cu un accent scoțian de neconfundat.

— Urcă-te-n rulotă, a spus el. Suie-te prin spate.

Fierbînd de furie, am ocolit mașina mea, m-am urcat pe rampă și m-am oprit în rulotă. În despărțitura din dreapta, spre spate, așa cum îmi spusese. Cel de al doilea bărbat stătea foarte atent, la distanță, ca să nu poată fi lovit, iar în parcare nici țipenie de om.

Am descoperit că încă mai aveam cheile de la mașina mea în mîină și le-am pus în buzunar. Chei, batistă, bani... iar în buzunarul din stînga doar o baterie descărcată. Nici o armă de nici un fel. Trebuia să fi învățat de la Nicholas Ashe.

Bărbatul care-l ținea pe Chico a venit cu el, mai mult tîrîndu-l. pînă în spatele rulotei și l-a urcat în despărțitura din stînga.

— Cam faci zgomot, băiete, a spus el întinzîndu-și capul peste despărțitura în care stăteam eu, am să-ți altoiesc prietenul peste ochi și peste bot. Încearcă doar să strigi după ajutor, flăcăule, și-am să-i fac zob mutra amicului tău. Ai priceput ?

M-am gîndit la Mason din Tunbridge Wells, ajuns acum o plantă și un orb.

N-am răspuns absolut nimic.

— Sînt și eu aici, înăuntru, cu prietenul tău, a spus el. Să nu uiți asta, flăcăule.

Cel de al doilea bărbat a ridicat rampa, lumina soarelui a dispărut și s-a făcut brusc noapte. Multe rulote erau descoperite în partea de sus, din spate, dar aceasta nu era.

Mă simțeam paralizat.

Motorul land rover-ului a pornit și rulota s-a pus în mișcare ieșind cu spatele din parcare. Deplasarea a fost suficientă ca să mă rostogolesc spre pereții rulotei și ca să-mi arate că n-avea sens să rămîn în picioare.

Ochii mi s-au adaptat treptat cu întunericul, care nu era total, datorită diverselor puncte în care rampa nu se suprapunea perfect pe partea din spate a rulotei. În cele din urmă, am reușit să văd clar, de parcă asta ar fi contat, modificările făcute spre a transforma o rulotă obișnuită într-un mijloc de transport din care să nu se poată fugi. O scîndură în plus în partea de sus care să acopere golul lăsat de obicei, ca să între aerul, iar altele puse în interior, pe lungime, care să ridice peretele despărțitor central de la înălțimea capului pînă în tavan.

În esență rămînea o rulotă construită să reziste la greutatea și copitele cailor. M-am așezat neajutorat pe dușumeaua goală, pe care nu era decît praf și noroi și prin minte mi-au trecut gînduri absolut criminale.

După toate acele călătorii imprevizibile ale mele, acceptasem să merg cu Lucas și-mi lăsasem în chip stupid mașina la vedere toată ziua. Ei, pesemne, că mă reperaseră la Clubul Jocheilor, mi-am zis. Fie ieri, fie în dimineața asta. Ieri nu fusese nici un loc în parcare, așa că-mi lăsasem mașina în stradă și am găsit amenda pe parbriz ...

La mine acasă nu ajunsesem. Nu mă întorsesem nici la Aynsford. Nu-mi făcusem apariția nici la Cavendish sau în alt loc unde mergeam de obicei.

În cele din urmă, mă dusesem la Clubul Jocheilor.

Stăteam jos și înjuram și mă gîndeam la Trevor Deansgate.

*

*

*

Drumul a durat mai bine de un ceas, un ceas de zăpușeală, hurducături, deprimare, un ceas pe care mi l-am petrecut în cea mai mare parte fără să mă întreb ce anume mă așteaptă la sfîrșit. După o vreme l-am auzit prin peretele despărțitor pe Chico vorbind, deși nu-i înțelegeam cuvintele. Vocca plată, puternică, cu reverberații de tunet și cu accent de Glasgow dădea răspunsuri scurte.

Doi profesioniști din Glasgow, spusese Jacksy. Cel de alături, păzitorul lui Chico, în mod cert, era unul din ei, am gîndit în sinea mea. Nu era un bătauș tîmpit, de duzină, ci un tip dur a cărui minte lucra; și asta era cu atît mai rău.

În cele din urmă, zdruncinăturile s-au oprit și s-au auzit zgomote de decuplare a rulotei; land rover-ul s-a îndepărtat și în liniștea bruscă ce s-a lăsat l-am auzit clar pe Chico :

— Ce se întâmplă ? a întrebat el și părea încă amețit.

— O să afli destul de curînd, flăcăule.

— Unde e Sid ? a zis el.

— Stai liniștit, băiete.

Nu s-a auzit nici o pocnitură, dar Chico a tăcut.

Omul care ridicase rampa a venit și a coborît-o, iar seara de miercuri, orele șase și jumătate au năvălit în rulotă.

— Afară, a poruncit el.

Cînd m-am ridicat în picioare, individul s-a îndepărtat de rulotă și a luat în mînă o furcă pe care a îndreptat-o cu coarnele spre mine.

Am privit afară și am recunoscut locul. Rulota deconectată de land rover se afla în manejul de la ferma lui Peter Rammileese. Pereții erau căptușiți cu scînduri, ferestrele se aflau în acoperiș și erau deschise din cauza căldurii. De afară nu se putea vedea nimic în interior.

— Dă-te jos, a spus el din nou agitînd furca.

— Fă ce-ți zice, băiete, s-a auzit vocea amenințătoare a bărbatului care era cu Chico. Imediat !

I-am dat ascultare.

Am coborît rampa și m-am oprit pe dușumeaua cafenie a manejului acoperită cu talaș pentru amortizarea zgomotelor.

— Acolo, lîngă perete, a fluturat el furca.

Vocea lui era mai dură, accentul mai puternic decît al bărbatului care-l păzea pe Chico. În fața puterii afișate cu prisosință nu prea aveai de ales.

Am făcut cîțiva pași cu senzația că picioarele nu-mi aparțin.

— Spatele la perete și fața încoace.

M-am întors atingînd ușor lemnul cu umerii.

În spatele bărbatului cu furca, stînd acolo unde nu-l putusem vedea din rulotă, se afla Peter Rammileese. Pe chip i se citea un amestec dezgustător de mulțumire, dispreț și așteptare, o expresie cu totul diferită de atenția încordată și grijulie a celor doi scoțieni. Cred că el condusese land rover-ul și nu-l văzusem.

Bărbatul care-l păzea pe Chico l-a adus la marginea rampei. Chico nu prea se ținea pe propriile picioare, mai mult se rezema de însoțitorul lui, cu un zîmbet năîng pe chip.

— Bună, Sid, a spus el.

Bărbatul care-l sprijinea a ridicat mîna în care ținea bîta și mi-a vorbit :

— Acum ascultă, flăcăule. Tu să stai liniștit, să nu te clintești. Dacă te miști, o să-ți aranjez prietenul atît de repede că nici n-o să vezi cînd s-a întîmplat. Ai priceput ?

N-am răspuns în nici un fel, dar după o clipă a făcut semn cu capul spre cel cu furca. Acesta a venit spre mine încet, prudent, cu coarnele furcii ațintite asupra mea.

M-am uitat la Chico. La bîtă. La pericolul pe care nu mi-l puteam asuma.

Am rămas în picioare... destul de liniștit.

Bărbatul cu furca a ridicat-o din dreptul stomacului meu spre inimă și de acolo mai sus. A înaintat încet cîte un pas, cu grijă, pînă ce unul din coarnele furcii a trecut pe lîngă gîtul meu.

— Rămii liniștit, a spus bărbatul care-l păzea pe Chico prevenindu-mă.

Am rămas.

Coarnele furcii au trecut pe lîngă gîtul meu, cîte unul de fiecare parte, pe sub bărbie, pînă s-au înfipt în suprafața lemnoasă din spatele meu, împingîndu-mi capul înapoi și pironindu-mi gîtul de perete, fără să mă rănească. Mai bine, decît să-mi fi străpuns pielea, am gîndit posomorît, iar de respect față de propria-ți persoană nici nu mai putea fi vorba.

Cînd și-a așezat furca așa cum voia, a împins-o cu putere înțepenindu-i dinții ascuțiți în lemn. După aceea s-a agățat de coada ei, trăgînd în jos ca să se asigure că n-am să pot s-o clintesc din loc. Rar mi-a fost dat să mă simt mai umilit și mai inutil.

Bărbatul care-l sprijinea pe Chico s-a mișcat brusc, parcă eliberat, și a început să-i care trupul pe rampă, dîndu-i un ghiont puternic cînd a ajuns jos. Fără nici o vlagă, ca o păpușă de cîrpe, Chico s-a răschirat pe talajul moale, iar bărbatul a venit cu pași mari spre mine să se asigure de trăinicia cu care fusesem pironit acolo unde mă aflam.

A făcut semn cu capul spre partenerul lui.

— Tu vezi-ți de treaba ta. Nu te privește celălalt flăcău. Am eu grijă de el.

M-am uitat la fețele lor întipărindu-mi-le în minte pentru întotdeauna.

Linii dure și foarte pronunțate ale pomeților obrazilor și gurii. Ochii reci, sfredelitori, lipsiți de orice sentimente. Păr negru și piele palidă. Cap mic, așezat pe gît gros, urechi clăpăuge. Maxilare puternice, vineții din cauza bărbii. În jur de patruzeci

de ani, cred. Amîndoi semănînd mult unul cu celălalt, amîndoi etalînd la scară mare brutalitatea metodică a mercenarilor cu experiență.

În comparație cu ei, Peter Rammileese, care venea spre mine, părea un tîrîie-brîu. În ciuda dezaprobării fîrtaților săi, a pus și el o mîna pe coada furcii și a încercat s-o miște din loc. A părut surprins că n-a izbutit.

— După asta n-o să-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, mi-a zis.

N-am catadicsit să-i răspund. În spatele lor, Chico s-a ridicat în picioare și, pentru o clipă, am crezut că-i păcălise cu leșinul lui, că era treaz și pe punctul de a le aplica o lovitură de judo.

Acest gînd n-a durat decît o secundă. Lovitura pe care a vrut să i-o tragă celui care-l păzea n-ar fi doborît nici o muscă. Cu silă și cu o furie neputincioasă am privit cum bita se oprește din nou pe capul lui Chico trimițîndu-l jos în genunchi, sporindu-i și mai mult năuceala minții.

Bărbatul cu furca făcea ce i se spusese, ținînd apăsător pe coada ei. M-am smucit și am forțat-o cu disperare ca să mă eliberez, dar n-am reușit nimic, iar zdrahonul de la Chico și-a desfăcut cingătoarea.

Am văzut, fără să-mi cred ochilor, că ceea ce purta în jurul taliei nu era o curea de piele, ci un lanț, subțire și suplu, ca acel de la ceasurile bunicului. La un capăt avea un fel de laț în care și-a vîrît mîna ; și-a rotit brațul astfel încît capătul liber a vîjiit prin aer și s-a înfășurat în jurul lui Chico.

Capul lui Chico a tresărit, ochii și gura i s-au deschis a uimire, de parcă noua durere i-ar fi îndepărtat ceața din minte ca un jet de flăcări. Bărbatul a rotit din nou brațul și lanțul s-a abătut iarăși asupra lui Chico și eu m-am auzit strigînd : „Ticăloșilor, ticăloșilor nenorociți ....“,dar asta n-a schimbat cu absolut nimic situația.

Chico s-a ridicat bălăngănîndu-se în picioare, a făcut cîțiva pași poticniți ca să scape și omul venea după el lovindu-l cu o feroцитe constantă, mîndru de munca lui.

Eu țipam incoerent... rosteam cuvinte fără legătură, urlam la el să se oprească... simțind minie, întristare și o durere fără de margini, pentru că vina era a mea. Dacă nu-l duceam pe Chico în Newmarket ? ... dacă nu-mi era teamă de Trevor Deansgate .... numai din cauza fricii mele Chico se afla aici ... Doamne Dumnezeule ... Ticăloșilor ... Opriți-vă ! ... Opriți-vă ! ... Am zgîlțit de furcă,dar nu m-am putut elibera.

Chico s-a împleticit, s-a poticnit și, în cele din urmă, a început să se târască în patru labe, învîrtindu-se în cerc în jurul manejului și a sfîrșit zăcînd pe burtă, nu departe de mine. Pînza suptîre, de bumbac din cămașa lui plesnea acolo unde cădea lanțul și am văzut ici-colo țesătura îmbibată cu pete de sînge.

Chico ... Doamne Dumnezeule ....

Pînă n-a rămas lat, complet nemișcat, tortura n-a încetat. Bărbatul stătea deasupra lui cu privirile în jos cîntărind rezultatul și ținînd lanțul în mînă relaxat.

Peter Rammileese părea oarecum deconcertat și speriat, deși el fusese cel care ne adusese acolo și aranjase totul.

Bărbatul care ținea furca a încetat pentru prima oară să se mai uite la mine și și-a îndepărtat atenția spre Chico. N-a fost decît o ușoară deplasare în echilibrul lui, dar asta a schimbat total presiunea asupra gîtului meu. Am smucit coada furcii cu o forță la care el nu s-a așteptat și, în cele din urmă, m-am eliberat de unde eram ținut în perete ; și n-am țîșnit cu o furie însetată de sînge spre bărbatul de lîngă Chico, ci spre Peter Rammileese însuși, care era mai aproape.

L-am lovit peste obraz cu brațul stîng, folosind tehnologia fină încorporată în el, care valora două mii de lire, în chip de măciucă.

A țipat și și-a dus mîinile în jurul capului, iar eu i-am strigat : „Ticălosule !“ cu o ură turbată și l-am lovit din nou în coaste.

Bărbatul de lîngă Chico și-a deplasat atenția spre mine și, asemeni lui Chico, am descoperit pe propria piele că prima senzație era de uimire. Durerea depășea orice imaginație ; după impactul care te sfîșia în mii și fărîme, urma un foc continuu.

M-am întors cu o furie de care nu credeam că sînt în stare și el a fost cel care s-a dat la o parte din calea mea.

Următoarea rotire a lanțului său s-a oprit pe brațul meu insensibil. Capătul liber s-a înfășurat în jurul lui și am smucit cu atîta violență că tipului i-a scăpat lațul de pe încheietura mîinii. Venea spre mine răsucindu-se un inel de piele. Dacă am fi fost numai noi doi, l-aș fi răzbunat pe Chico și, prin luptă, ne-am fi croit drum afară, pentru că nimic nu putea să stea în calea miniei cu care mă îndreptam spre el.

Am înfășcat inelul de piele și, cum lanțul suplu se dezrăsucise de pe braț și căzuse, l-am rotit pe deasupra capului și i-am aplicat individului o lovitură feroce peste umeri. Din ochii care i s-au făcut cît cepele și din urletul din cale afară de scoțian am dedus că era pentru prima oară cînd simțea pe propria piele ce făcea el celorlalți.

În clipa aceea omul cu furca i-a sărit în ajutor și, deși poate că aș fi reușit să mă descurc cu unul, era cu neputință să fac față la doi.

Venea cu coarnele furcii îndreptate direct spre mine și, cu toate că le-am evitat ca un toreador, celălalt bărbat mi-a înghățat brațul cu ambele mâini, încercînd să-și recupereze lanțul.

M-am răsucit spre el într-un fel de săritură și l-am pocnit atît de tare peste ureche și tîmplă cu partea interioară a mîinii mele metalice ca izbitura am simțit-o prin cot și antebraț pînă în umăr.

Pentru o fracțiune de secundă l-am privit în ochi de la mică distanță și am văzut adevărata măsură a omului care nu se cruță în luptă și am știut că n-o să meargă să se așeze pe rampa rulotei să se vaite, așa cum făcea Peter Rainmileese.

În orice caz, lovitura la cap a făcut să-i slăbească suficient strînsoarea mîinii, așa că am izbutit să scap și am țîșnit de lîngă el stringînd încă în pumn capătul de piele al lanțului. Am întors capul să văd ce se întîmplă cu furca. Bărbatul o aruncase și acum își dezlega propria-i cingătoare. Am sărit spre el pe cînd își avea ambele mîini în briu, aplicîndu-i și lui muniția lor de război.

În fracțiunea de secundă cînd amîndoi scoțienii au rămas împietriți de uimire, m-am răsucit pe călcîie și am alergat spre ușă, dincolo de care trebuia să fie oameni și să găsesc ajutor.

Ca să fugi prin talaș era ca și cum ai, alerga prin melasă, totuși am reușit să ajung la ușă, dar nu să și ies, pentru că aici era un fel de panou rulant, zăvorît printr-un drug, care intra în dușumea.

Omul cu furca m-a ajuns chiar înainte de a ridica zăvorul și am descoperit că nici cureaua lui nu era de piele și nu semăna nici cu lanțul de ceas al bunicului, ci mai mult cu un lanț pentru legat cîinii de pază. Nu era atît sfichiuitor, ci mai degrabă solid și greu.

Eu încă mai aveam lanțul așa că m-am răsucit de jos, de unde încercam să trag zăvorul și l-am plesnit peste picioare cu el. A gemut și s-a năpustit asupra mea, iar eu m-am trezit cu celălalt bărbat în spate, amîndoi înșfăcîndu-mă, după care, din păcate, n-am mai reușit să le fac nimic, deși nu pentru că n-aș fi mai încercat.

El și-a recuperat lanțul, pentru că era mai puternic decît mine. Mi-a izbit mîna de perete ca să-mi slăbească strînsoarea și în același timp mă ținea și celălalt, iar eu mi-am zis să mă ia naiba dacă am să mă dau bătut cu una cu două, așa că va trebui să muncim pentru ceea ce doriți să obțineți : și am alergat de jur împrejurul manejului, cu ei după mine, ocolind rulota și, în cele din urmă, din nou la ușă.

Am ridicat furca de jos și, pentru o vreme, i-am ținut la distanță, apoi am aruncat-o spre unul din ei, dar nu l-am nimerit; dat fiind că poți să-ți transformi durerea în multe alte lucruri în așa fel ca să n-o simți, eu nu prea mai simțeam nimic în afară de furie, obidă și ură și mă concentram asupra acestor sentimente ca să-mi fac din ele un scut.

Am sfârșit la fel ca și Chico, împleticindu-mă, poticnindu-mă și tirîndu-mă în patru labe, ca, în cele din urmă, să zac nemișcat pe talașul moale. Nu prea departe de ușă ... dar la foarte mare distanță de un ajutor.

Ei au să se oprească acum pentru că eu nu mai fac nici o mișcare, am gîndit în sinea mea; au să se oprească într-un minut, și s-au oprit.

XVIII

Zăceam cu fața în talaș și-i ascultam cum gîfiau deasupra, mea, amîndoi înghițind guri mari de aer după atîta oboseală.

Peter Rammileese, se pare, că a venit lingă ei, pentru că i-am auzit vocea destul de aproape, plină de venin, mormăind ceva neclar.

— Omoriți-l, a spus el. Nu vă opriți aici. Omoriți-l !

— Pe el să-l omorîm ? a întrebat omul care fusese cu Chico. Ești nebun ? A tușit trăgînd aer în piept. Flăcăul acela ...

— Mi-a rupt maxilarul.

— Omoară-l dumneata atunci. Noi n-o facem.

— De ce ? Și ție ți-a tăiat urechea.

— Vino-ți în fire, domnule. A tușit din nou. Am fi dați pe mîna poliției în cinci minute. Deja sîntem aici de prea multă vreme. Ne-au văzut prea mulți oameni. Și flăcăul ăsta a adus bani fiecărui parior din Scoția. Într-o săptămînă am fi la pîrnaie.

— Vreau să-l omoriți, a insistat Rammileese.

— Nu dumneata plătești, a pus scoțianul plat, respirînd greu. Am făcut ceea ce ni s-a poruncit și cu asta basta. Acum intrăm în casă pentru o bere și, cînd se întunecă, îi azvîrlim de aici pe cei doi, după care treaba noastră s-a terminat. La noapte o să plecăm direct spre nord, am stat aici prea mult.

S-au îndepărtat, au tras panoul care se deplasa pe rulouri și au ieșit afară. Le-am auzit pașii pe pietrișul din curte, precum și scrișnetul metalic al zăvorului exterior, care avea menirea să țină caii, dar și oamenii înăuntru.

Mi-am mișcat puțin capul să-mi scutur talașul din nas și mi-am lăsat privirea să zăbovească pe culoarea lui pentru ca să

se afle foarte aproape de ochii mei. Zăceam, pur și simplu, acolo unde mă lăsaseră, simțindu-mă ca o masă amorfă, dezintegrat, idiot și învins.

Ca o piftie. O piftie cu viață. Roșie. În flăcări. Arzînd într-un furnal.

S-au scris o mulțime de prostii romantice despre leșinul din cauza durerii, am reflectat eu. Dar nu aceasta este tendința generală, pentru că natura nu este dotată pentru așa ceva. Mecanisme lipsesc. Pe nervii senzitivi nu se află nici un canal infailibil de scurgere. Ei transmit direct și imediat mesajul, atîta vreme cît acesta există. Nici un alt sistem nu este implicat, pentru că, de-a lungul mileniilor, nu fusese necesar. Numai omul, cel mai crud dintre animale, provoacă durere semenilor săi de dragul durerii.

Am reflectat mai departe ; Mie, într-adevăr, mi s-a întîmplat o dată să leșin pentru scurt timp și după ce îndurasem mult peste puterile mele. De data asta n-a fost atît de rău ca atunci, așa că voi rămîne treaz și aş putea foarte bine să-mi găsesc ceva la care să mă gîndesc. Dacă nu poți să oprești mesajul să meargă mai departe, poți să faci receptorii să nu-i dea prea multă atenție, ca în acupunctură. De-a lungul anilor eu avusesem o experiență bogată în acest sens.

M-am gîndit la o noapte pe care am petrecut-o cîndva într-un loc unde nu puteam vedea decît ceasul unui spital. Eram într-o stare îngrozitoare și ca să fac abstracție de ea mi-am ocupat timpul numărînd. Închideam ochii și număram atît cît credeam eu că este necesar să se fi scurs cinci minute ; dar de fiecare dată cînd deschideam ochii să verific constataam că nu trecuseră decît patru minute. A fost o noapte foarte lungă. Acum s-ar putea să nu fie chiar atît de rău ca atunci.

M-am gîndit la John Viking în dirijabilul său și mi l-am imăginat navigînd pe cer, dus de vînt, cu ochii lui albaștri strălucind ca baloanele de săpun pentru că a încălcat regulile de siguranță ale zborului. M-am gîndit la Flotilla galopînd pe landa din Newmarket și cîștigînd cursa Dante din York. M-am gîndit la cursele la care participașem, pe care le cîștigasem și le pierdusem ; și m-am gîndit la Louise, m-am gîndit la ea foarte mult și la paturi cu baldachin.

După aceea mi-am zis că eu și Chico zăceam aici nemișcați de mai bine de o oră, deși nu aveam o noțiune clară a timpului. Prima intruziune ascuțită a prezentului dezagreabil a fost zgomotul zăvorului tras de cealaltă parte a ușii, hîrșîitul ei

alunecînd pe rulouri și lăsînd o mică deschizătură în zid. Ei spusese ră că au să ne arunce după lăsarea întunericului; dar nu era încă întuneric.

Pașii n-au făcut nici in zgomot pe suprafața moale, așa că primul lucru pe care l-am auzit a fost o voce :

— Dormi ?

— Nu, am răspuns.

Mi-am dat capul puțin pe spate și l-am văzut pe Mark stînd acolo ghemuit pe călcîie, în pijama, cercetîndu-mă cu concentrarea vîrstei de șase ani. Dincolo de el, ușa era deschisă atît cît să lase trupul lui mic să treacă prin ea. De cealaltă parte a ușii, în ogradă, se găsea land rover-ul.

— Du-te și vezi dacă prietenul meu e treaz, i-am spus.

— O K.

S-a ridicat și a pornit spre Chico și, pînă s-a întors cu raportul, am ajuns și eu de la orizontală în genunchi.

— Doarme, a spus el privindu-mă îngrijorat. Toată fața ți-e udă. Îți e tare cald ?

— Tatăl tău știe că ești aici ? l-am întrebat.

— Nu, nu știe. A trebuit să mă duc la culcare devreme, dar am auzit o mulțime de strigăte. Cred că m-am speriat.

— Unde este tatăl tău acum ? am zis.

— Este în salon cu prietenii aceia. Are o rană pe față și e cumplit de furios.

Pur și simplu, am zîmbit.

— Altceva ?

— Mama l-a întrebat ce părere are, iar ei beau cu toții. S-a gîndit puțin. Unul din prieteni a spus că-i arde timpanul.

— Dacă aș fi în locul tău, i-am zis, m-aș duce direct în pat ca ei să nu te prindă aici. Altfel tatăl tău s-ar putea înfuria foarte rău pe tine și aș zice că asta n-o să fie prea bine.

A dat din cap.

— Atunci, noapte bună, i-am spus.

— Noapte bună.

— Și lasă ușa deschisă, i-am zis. Am s-o închid eu.

— Bine.

Mi-a aruncat un zîmbet ușor conspirativ și plin de încredere apoi s-a strecurat pe ușă ca să se furișeze înapoi în pat.

M-am ridicat în picioare, clătîindu-mă puțin și m-am îndreptat spre ușă.

Land rover-ul se afla cam la vreo zece pași. Dacă ar fi cheile înăuntru, de ce să așteptăm să fim aruncați în rigolă ? Zece pași. M-am rezemat de caroseria verde-cenușie și m-am uitat pe geam.

Cheile erau acolo.

M-am întors în manej îndreptându-mă spre Chico și am îngenunchiat lângă el.

— Haide, i-am spus. Trezește-te. E timpul să plecăm.

A mormăit.

— Chico trebuie să mergi pe picioarele tale. Eu nu te pot căra.

Și-a deschis ochii. Încă este confuz, mi-am zis, dar e cu mult mai bine.

— Ridică-te, i-am spus stăruitor. Putem să scăpăm de aici dacă tu încerci să-ți dai toată silința.

— Sid ...

— Da, i-am spus. Haide.

— Pleacă. Nu pot.

— Ba pe dracu', poți foarte bine. Spune doar : „Mama voastră de ticăloși“, și-o să-ți vină mai ușor.

A fost mai greu decît am crezut, dar am izbutit să-l salt cît de cît în picioare, l-am prins cu brațul de talie și ne-am dus împleticit și clătînîndu-ne spre ușă, ca o pereche de îndrăgostiți beți.

Am ieșit în curte și ne-am îndreptat spre land rover. Din casă nu ne-a descoperit nimeni, așa că nu s-a dezlănțuit nici un țipăt furios ; cum salonul era la celălalt capăt al clădirii, cu puțin noroc, s-ar putea să nu audă nici motorul pornind.

L-am așezat cu greu pe Chico pe locul din față, am închis ușa încet și am ocolit mașina să trec la volan.

Land rover-urile, mi-am zis în sinea mea scîrbit, erau făcute pentru stîngaci. Toate butoanele de control, cu excepția aparatelor indicatoare se aflau pe această parte ; iar degetele mele de la mîna stîngă abia se mișcau, fie că bateria se descărcase, fie că mecanismul interior se deteriorase cînd o folosisem drept bîtă.

Am înjurat și am făcut totul cu mîna dreaptă, ceea ce însemna să mă răsucesc și asta îmi sporea durerile, dar, pentru că eram într-o asemenea grabă, nu le mai simțeam.

Am pornit motorul. Am dat drumul la ambreiaj. Am băgat în viteza întâia. În rest, m-am descurcat mulțumitor cu picioarele și am plecat. N-a fost cea mai silențioasă pornire posibilă, dar a mers. Land rover-ul a ajuns la poartă și am virat-o în direcție opusă Londrei gîndindu-mă instinctiv că, dacă află că am plecat și pornesc în urmărirea noastră, aveau să se îndrepte spre Londra.

Mentalitatea „mama voastră de ticăloși“ mi-am păstrat-o preț de două sau trei mile și pe parcursul cîtorva schimbări riscante

de viteză, dat fiind că nu mă foloseam decît de o singură mîină, dar s-a cam ales praful de ea cînd m-am uitat la indicatorul de benzină care arăta că rezervorul era aproape gol.

Întrebarea încotro s-o apuc trebuia rezolvată, și chiar imediat; dar înainte de a lua o hotărîre am ajuns în dreptul unui garaj mare care era încă deschis și cu lucrătorii lîngă pompele de benzină. Abia crezîndu-mi ochilor, am virat-o dezordonat în curtea exterioară și m-am oprit cu o apăsare bruscă pe frînă la pompa de nouăzeci.

Banii îi aveam în buzunarul din dreapta, cu cheile și cu batista. Am coborît geamul de lîngă mine, i-am dat banii băiatului care deja își făcuse apariția și i-am spus să-mi pună benzină de ei.

Era tînăr, elev de școală probabil, și s-a uitat la mine curios.

— Nu vă e bine ?

— E zăpușeală, am spus și mi-am șters fața cu batista. Mi-au căzut cîteva așchii din păr. Pesemne că arătam, într-adevăr, ciudat.

Băiatul abia dacă a dat, totuși, din cap și a introdus furtunul de la pompă în gîtul rezervorului, care la land rover este exact lîngă ușa șoferului. A privit dincolo de mine, spre Chico, care zăcea pe locul din față, cu ochii deschiși.

— Ce e cu el ?

— E beat, am spus.

Părea că gîndea că amîndoi eram beți, dar, pur și simplu, a terminat de umplut, a pus capacul la loc și a plecat să servească următorul client. Am trecut din nou prin chinuitoarea pornire a motorului cu dreapta și am ieșit în șosea. După o milă am virat-o din drumul principal pe o șosea laterală și după o curbă sau două am oprit.

— Ce se întîmplă ? a întrebato Chico.

M-am uitat la ochii lui care erau încă buimaci. Trebuie să hotărăsc unde mergem, mi-am zis. Să hotărăsc pentru Chico. Pentru mine hotărîrea deja era luată. O luasem în momentul în care îmi dădusem seama că pot să șofez fără să intru în coliziune; o luasem la garajul care atît de norocos ni se ivise în cale, și cînd avusesem suficienți bani pentru benzină, și cînd nu-l rugasem pe băiat să ceară ajutor pentru noi de la poliție și doctori.

Spitale, birocrație, întrebări și trupul să-ți fie examinat bucățică cu bucățică; toate erau lucruri pe care le uram din cale afară. N-aveam de gînd să apelez la vreunul din ele, numai dacă nu era nevoie pentru Chico.

— Unde am fost astăzi ? l-am întrebat.

După o vreme a răspuns :

— Newmarket.

— Cît fac doi ori opt ?

Pauză.

— Şaisprezece.

Oarecum m-am liniştit pentru că mental îşi revenise şi aşteptam ca treptat să-şi recapete şi forţele. Impulsul care mă adusese în land rover, pe măsură ce se diminua, făcea să mă simt tot mai mult ca o gelatină şi în flăcări. Puterea avea să se întoarcă, mi-am zis, dacă aveam răbdare. Forţa şi energia sînt ciclice, aşa că, ceca ce nu poţi face acum vei face în clipa următoare.

— Mă arde, a spus Chico.

— Mda.

— Asta a fost prea din cale afară.

Nu i-am răspuns. S-a mişcat pe scaun încercînd să stea drept şi, privindu-i chipul, am văzut cum îşi revine tot mai repede în simţiri. Şi-a închis ochii strîns spunînd „Isuse !” şi după o vreme, s-a uitat la mine printre pleoape şi m-a întrebat :

— Tu eşti la fel ?

— Mda.

Ziua lungă fierbinte se îngemăna cu amurgul. Dacă nu plecam atunci, am gîndit în sinea mea vag, n-am fi mai ajuns nicăieri.

Principala dificultate practică consta în aceea că şofatul unui land rover cu o singură mînă era riscant, dacă nu de-a dreptul periculos, pentru că trebuia să las liber volanul şi să mă aplec spre stînga la fiecare schimbare de viteză. Rezolvarea pe care am găsit-o a fost ca să prind strîns cu degetele de la mîna stîngă măciulia schimbătorului de viteză, să apăs pe propriul ei întreprător şi ea avea să rămînă acolo nemişcată pînă la următoarea schimbare de viteză.

Am procedat întocmai. Am aprins luminile de poziţie şi farurile şi m-am cufundat în scaun. Apoi am pornit motorul. Aş da orice pentru un pahar cu apă, mi-am zis în sinea mea şi am purces în lungul drum spre casă.

*

*

*

— Unde mergem ? m-a întrebat Chico.

— Acasă la amiral.

O apucasem pe drumul de sud, care ocolea pe la Sevenoaks, Kingston şi Colnbrook, după care urma o porţiune pe autos-

trada M4 pînă la Maindehead, unde se intersecta cu autostrada M10, chiar la nord de Marlow și apoi pe șoseaua de centură din partea de nord a Oxford-ului și, în final, ramificația spre Aynsford.

Land rover-urile nu erau mașini pentru confort și zdruncinau chiar și pe cele mai bune șosele. Chico gemea din cînd în cînd, înjura și spunea că n-o să mai intre într-o încurcătură ca asta niciodată. Am oprit de două ori pe drum pentru scurt timp, din cauza slăbiciunii și stării generale proaste, dar traficul nu era aglomerat și am ajuns în fața casei lui Charles în trei ore și jumătate, ceea ce nu era prea rău, date fiind circumstanțele.

Am oprit motorul și am apăsât pe întrerupătorul de la mîna mea, dar n-am reușit să-mi mișc degetele. Asta era tot ce-mi lipsea, am gîndit în sinea mea disperat, ultima umilință a acestei seri blestemate, dacă ar fi trebuit să ma decuplez de partea electrică din mine și s-o las pe schimbătorul de viteză. De ce, *de ce* n-aveam și eu două mîni ca toată lumea?

— Nu te agita, a spus Chico și ai s-o faci cu ușurință.

Am tușit, ieșind ceva între rîs și suspin, iar degetele s-au deschis puțin și mîna s-a desprins de pe măciulie.

— Ți-am spus eu, a zis Chico.

Mi-am așezat mîna dreaptă pe volan coborîndu-mi capul pe ea și m-am simțit sfîrșit, deprimat... și pedepsit. Totuși, cineva trebuia să-și adune puterile într-un fel, să intre în casă și să-i spună lui Charles că eram aici.

Asta a rezolvat-o el însuși ieșind afară și venind spre noi în halat de casă, urmat de o dîră de lumină ce ieșea prin ușa deschisă. Cînd mi-am ridicat capul l-am văzut pe Charles stînd lîngă geamul lînd rover-ului și uitîndu-se înăuntru.

— Sid, a spus el, fără să-i vină să-și creadă ochilor. Tu ești?

Măcar în voce mi s-a strecurat un zîmbet.

— Tu mi-ai zis că pot veni oricînd.

*

*

*

O oră mai tîrziu, Chico se afla în pat, la etaj, iar eu stăteam lungit pe sofaua aurie, cu pantofii scoși și cu picioarele sus, cum făceam adeseori.

Charles a venit în salon și mi-a spus că doctorul terminase cu Chico și urmam eu la rînd, dar i-am spus că-i mulțumesc foarte mult și-l rog să meargă acasă.

— O să-ți dea și ție niște hapuri, ca lui Chico, să-ți mai poțolească durerile.

— Da, dar asta este exact ce nu vreau și sper că n-a scăpat din vedere comotia lui Chico și cînd i-a dat acele tranchilizante.

— Tu însuți i-ai spus-o de șase ori cînd a venit. A făcut o pauză. Te așteaptă.

— Charles, am vorbit serios, crede-mă. Vreau să gîndesc. Nu doresc altceva decît să stau aici și să le judec cu mintea limpede, așa că te rog, spune-i la revedere doctorului și du-te la culcare.

— Nu, a zis el. Nu poți să faci asta.

— Cu siguranță că am să pot. De fapt, trebuie să pot, cît încă mă simt... M-am oprit. Cît încă mă simt jupuit de viu, am gîndit în sinea mea; dar așa ceva nu se putea spune.

— Este illogic.

— Da. Totul e illogic. Aici e bubă. Așa că du-te și lasă-mă să le dau de cap.

Observasem mai demult că, atunci cînd trupul îți este rănit, se întîmplă uneori ca mintea să îți fie de o limpezime de cristal și să lucreze cu o perspicacitate deosebită. Acesta era timpul pe care trebuie să-l folosești, dacă vrei; nu să-l irosești.

— Ai văzut pielea lui Chico? m-a întrebat el.

— De mai multe ori, am răspuns nepăsător.

— A ta este în aceeași stare?

— Nu m-am uitat.

— Mă exasperezi.

— Da, am răspuns. Du-te și te culcă.

*

*

După ce a plecat, eu am rămas mai departe unde mă aflam retrăind cu mintea și cu trupul grozăveniile cîmplite pe care încercasem din răspuț să le evit.

Fusese prea mult, cum a zis Chico.

Prea mult.

De ce?

*

*

*

Charles a coborît din nou la șase dimineața în halatul de casă și cu o expresie foarte calmă pe chip.

— Ești tot aici? m-a întrebat el.

— Mda.

— Cafea ?

— Ceai, am spus eu.

S-a dus să-l facă și a venit cu două stacane aburinde, stil marinăresc. Pe-a mea a pus-o pe masa care se afla lângă spătarul canapelei și s-a așezat cu a lui în fotoliu. Și-a pironit privirea goală asupra mea.

— Ei bine ? a zis el.

Mi-am frecat fruntea.

— Când te uiți la mine, am spus șovăind, adică, când te uiți în general, nu acum. Deci, când mă privești, ce vezi ?

— Știi ce văd.

— Vezi cumplit de multă teamă, îndoieli de mine însumi, sentimente de rușine, inutilitate și imperfecțiune ?

— Bineînțeles că nu. Părea că găsește întrebarea amuzantă, apoi a sorbit câteva înghițituri mici din ceaiul fierbinte și a spus pe un ton mai serios: Tu niciodată n-ai manifestat sentimente de acest fel.

— Nimeni nu le arată, am răspuns. Fiecare are două euri, unul exterior și altul interior, iar cele două pot fi destul de diferite.

— Asta e o observație doar așa, în general ?

— Nu. Am luat stacana cu ceai și am suflat peste lichidul fierbinte. Eu însumi, privindu-mă pe dinlăuntru, sînt un amestec de incertitudini, teamă și tîmpenie. Iar pentru ceilalți... ei bine, ceea ce ni s-a întîmplat, mie și lui Cico, seara trecută a fost din cauza felului în care ne văd alții. Am luat o gură ca să gust ceaiul. Ca întotdeauna cînd îl făcea Charles, era destul de tare, că-ți irita limba. Uneori îmi plăcea chiar mult. Am continuat: Cînd am început această muncă de detectivi, am fost norocoși. Cu alte cuvinte, treburile pe care le-am făcut noi au fost relativ ușoare și s-a dus vorba despre noi și succesele noastre, iar această reputație a devenit mai mare decît realitatea.

— Ceea ce înseamnă, bineînțeles, a spus Charles sec, că sînteți o pereche de prostănaci și pierde vară.

— Știi ce vreau să zic.

— Da, știu. Tom Ullaston m-a sunat ieri dimineață ca să stabilească arbitrii pentru Epsom, zicea el, dar eu cred că mai degrabă ca să-mi spună ce gîndea despre tine și concluzia era, vorbind fără menajamente, că ar fi păcat dacă ai mai fi încă jocheu.

— Ar fi grozav, am spus oftînd.

— Așa că ieri cineva v-a bătut măr, pe tine și pe Chico, spre a vă împiedica să aveți un nou succes.

— Nu chiar așa, am spus.

I-am povestit cum am încercat să găsesc o logică a lucrurilor noaptea trecută; și ceaiul lui s-a răcit.

După ce am terminat, el a rămas pentru o vreme tăcut uitându-se la mine, pur și simplu, cu o privire goală, în care nu puteai citi absolut nimic.

Apoi a spus:

— Se pare că seara de ieri a fost teribilă.

— Ei bine, da, a fost.

Tăcerea s-a prelungit mai mult. Apoi:

— Deci, ce urmează ?

— Mă întrebam, am răspuns eu timid, dacă mi-ai putea face un serviciu, eventual două, astăzi, pentru că eu...

— Bineînțeles, a spus el. Ce ?

— Astăzi e ziua când mergi la Londra. Joi. Te deranjează dacă te-ai duce cu land rover-ul, nu cu rolls-ul, și să-l lași în locul mașinii mele ?

— Dacă vrei, a spus el, fără să pară incântat.

— Încărcătorul de baterii este în mașină, în servietă, am spus.

— Bineînțeles că am să mă duc.

— Dar mai întâi, ai putea să iei niște fotografii din Oxford ? Sînt ale lui Nicholas Ashe.

— Sid !

Am dat din cap.

— L-am găsit. În mașina mea este și o scrisoare cu noua lui adresă pe ea. O scrisoare prin care cere ajutor pentru fundație, la fel ca înainte.

Și-a clătinat capul la tîmpenia lui Nicholas Ashe.

— Alte servicii ?

— Mă tem că două. Primul este în Londra și este ușor. Dar în ceea ce privește celălalt... Ai vrea să te duci pînă la Tunbridge Wells ?

Cînd i-am spus pentru ce, a zis că se va duce, chiar dacă va trebui să-și contramandeze ședința de comitet din această după-amiază.

— Și ai vrea să-mi împrumuți aparatul tău de fotografiat, pentru că al meu este în mașină... și o cămașă curată ?

— În această ordine ?

— Da, te rog.

Deși aș fi dorit să nu mă mai mișc cîteva mii de ani, ceva mai tîrziu m-am dezlipit anevoie de canapea și m-am dus sus cu aparatul de fotografiat să-l văd pe Chico.

Zăcea pe o parte, cu ochii posomorîți privind vag în spațiu, efectul tranchilizantelor aproape dus. Durerile erau destul de puternice ca să potesteze vehement cînd i-am spus ce voiam să fotografiez.

— Pleacă de aici.

— Gîndește-te la barmanițe.

Am tras pledul și cearceaful care-l acopereau și am fotografiat rănile care se vedeau, față și spate. Pentru cele care nu se vedeau nu exista nici o unitate de măsură. L-am acoperit la loc.

— Iartă-mă, am spus.

N-a răspuns și m-am întrebat dacă, de fapt, îmi cerusem iertare pentru că-l deranjasem în acel moment sau mai degrabă pentru că îl amestecasem în viața mea cu rezultate atît de complicate. El spusese că umblăm după potcoave de cai morți cu acele asociații și avusese dreptate.

Am dus aparatul de fotografiat jos și i l-am dat lui Charles.

— Cere fotografiile mărite și să fie gata mîine dimineață, i-am zis. Spune-i că sînt pentru un caz de poliție.

— Dar ai zis că fără poliție... a comentat Charles.

— Da, dar, dacă el crede că sînt deja pentru poliție, n-o să alege în trap întins la ei cînd o să vadă ce poze lucrează.

— Cred că nu ți-a trecut niciodată prin cap, mi-a spus Charles întinzîndu-mi o cămașă curată, că punctul tău de vedere asupra ta este greșit, iar cel al lui Thomas Ullastan este cel corect ?

*

*

*

I-am telefonat Louise-ei și i-am spus că în ziua aceea nu m-am putut ține de cuvînt.

— S-a întîmplat ceva, i-am spus la modul clasic, evaziv și ea a răspuns cu indiferența meritată.

— N-are importanță.

— Dar pentru mine are importanță, i-am răspuns. Ce-ai zice, să ne vedem de mîine într-o săptămîină ? Și ce faci cîteva zile după aceea ?

— Zile ?

— Și nopți...

Vocea i s-a înveselit considerabil.

— Documentare pentru teză.

— Ce subiect ?

— Nori, trandafiri și stele, variațiile și frecvența lor în viața iubitei tale.

— O, Louise, am spus. Am să... ă-ă... am să te ajut cu tot ce pot.

A rîs și a închis, iar eu m-am dus în camera mea și mi-am scos cămașa transpirată, plină de praf și cu pete de sînge. Am aruncat o privire rapidă spre imaginea mea din oglindă, care nu m-a încîntat deloc. Mi-am pus cămașa moale, de bumbac a lui Charles și m-am lungit în pat. Zăceam pe o parte, ca și Chico și simțeam ceea ce simțea și el; și la un moment dat am adormit.

Seara am coborît în salon și m-am așezat pe sofa ca înainte, ca să-l aștept pe Charles, dar prima persoană care a venit a fost Jenny.

Ea a intrat, m-a văzut și imediat a fost iritată. Apoi a mai aruncat o privire și a exclamat:

— O, nu, nu din nou !

Eu am spus anemic:

— Bună.

— De data asta ce este ? Iar coastele ?

— Nimic.

— Te cunosc prea bine. S-a așezat la celălalt capăt al canapelei, dincolo de picioarele mele. Ce faci aici ?

— Îl aștept pe tatăl tău.

S-a uitat la mine posomorîtă.

— Am de gînd să vînd apartamentul acela din Oxford a spus ea.

— Da ?

— Nu-mi mai place. Louise McInnes a plecat și-mi amintește prea mult de Nicky...

După o pauză am întrebat-o:

— Eu îți amintesc de Nicky ?

Cu o licărire de surpriză, a spus:

— Bineînțeles că nu. Și apoi șovăind: Dar el...

S-a oprit.

— L-am văzut, i-am zis. Acum trei zile în Bristol. Și seamănă cu mine un pic.

Ea a rămas împietrită, fără să mai scoată o vorbă.

— Nu ți-ai dat seama ? am întrebat-o.

Și-a clătinat capul.

— Ai încercat să te întorci, i-am spus. Spre ceea ce am avut noi la început.

— Nu este adevărat.

Dar vocea ei trăda contrariul. Chiar ea mi-o mărturisise mai mult sau mai puțin în seara în care venisem la Aynsford ca să pornesc în căutarea lui Ashe.

— Unde ai să locuiești ?

— Ce-ți pasă ?

Cred că întotdeauna îmi va păsa, într-o anume măsură, dar asta era problema mea, nu a ei.

— Cum l-ai găsit ? m-a întrebat.

— E un prost.

Nu i-a plăcut. Privirea-i dușmănoasă arăta unde încă îi mai zac preferințele instinctive.

— Trăiește cu o altă fată, i-am spus.

S-a ridicat furioasă în picioare.

— Mi-o spui ca să fii bestial ? m-a întrebat.

— Ți-o spun ca să ți-l scoți din suflet, înainte ca el să ajungă la tribunal și în închisoare. Ai să fii al dracului de nefericită dacă n-o faci.

— Te urăsc, a spus ea.

— Asta nu e ură, e mândrie rănită.

— Cum îndrăznești ?

— Jenny ! i-am zis. Ți-o spun sincer, aș face atâtea pentru tine. Te-am iubit multă vreme și, într-adevăr, nu-mi este indiferent ce ți se întâmplă. Nu ajută la nimic găsirea lui Ashe și pedepsirea lui în locul tău, dacă tu nu te trezești și ai să vezi în el ceea ce este. Vreau să te fac furioasă pe el, spre binele tău.

— N-ai să reușești, a spus ea cu înverșunare.

— Pleacă, i-am zis.

— Ce ?

— Pleacă. Sînt obosit.

Ea a rămas acolo, în picioare părăind atît uimită, cît și suferind și, în acel moment, s-a întors Charles.

— Bună, a spus el, aruncînd o privire dezaprobată, simțind întreaga atmosferă. Bună Jenny.

Ea s-a dus și l-a sărutat pe obraz, dintr-o lungă obișnuință.

— Ți-a spus Sid că l-a găsit pe prietenul tău Ashe ? a întrebat el.

— Nu l-a răbdat inima să aștepte.

Charles avea în mînă un plic mare, maro. L-a deschis, a scos din el conținutul și mi l-a înmînat: fotografii ale lui Ashe, care ieșiseră bine și noua scrisoare prin care cerea bani pentru Fundație.

Brusc Jenny a făcut doi pași mari și și-a coborît privirea spre fotografia care era deasupra.

— Pe ea o cheamă Elizabeth More, am spus eu rar. Numele lui adevărat este Norris Abbott. Ea îi zice Ned.

Fotografia, cea de a treia pe care o făcusem, îi arăta rîzînd și înlănțuiți, privind unul în ochii celuilalt, fericirea citindu-li-se cu prisosință pe chip.

Tăcut, i-am dat lui Jenny scrisoarea. A deschis-o, s-a uilit la semnătura din josul paginii și s-a făcut foarte palidă. Mi-a părut rău pentru ea, dar i-ar fi displicut să i-o spun.

A înghițit în sec și i-a dat scrisoarea tatălui său.

— E-n ordine, a zis ea după o pauză. E-n ordine. Dă-i-o poliției.

S-a așezat din nou pe canapea cu un fel de epuizare emoțională, care i-a înmuiat picioarele și i-a coborît umerii. Și-a întors ochii spre mine.

— Vrei să-ți mulțumesc ? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Cred că într-o zi am s-o fac.

— Nu este nevoie.

Cu o izbucnire de mînie, a spus:

— Și acum procedezi la fel.

— Adică ?

— Mă faci să mă simt vinovată. Știu că uneori mă port groaznic cu tine. Pentru că mă faci să mă simt vinovată, iar eu vreau să-ți plătesc cu aceeași monedă.

— Vinovată pentru ce ? am întrebat-o.

— Pentru că le-am părăsit. Pentru căsnicia noastră care a ieșit prost.

— Dar n-a fost vina ta, am protestat eu.

— Nu, a fost a noastră. Egoismul tău, încăpățînarea ta. Afurisita ta de hotărîre de a cîștiga. Tu ai face orice, ca să cîștigi. Întotdeauna ai învins. Ești atît de tare. Dur cu tine însuși, fără milă. N-am putut să mă acomodez cu asta. Nimeni n-ar putea. Fetele au nevoie de bărbați care să vină la ele să-și găsească alinarea, care să spună: „Am nevoie de tine, ajută-mă, mîngîie-mă, fă-mă să uit necazurile cu sărutările tale“. Dar tu... tu nu poți face asta. Tu întotdeauna îți înalți un zid și-ți vezi de necazurile tale în tăcere, așa cum faci acum. Și nu-mi spune mie că nu ești rănit, pentru că am văzut asta la tine prea des și nu poți să te prefaci în felul în care îți ții capul, iar de data asta este foarte rău, se vede limpede. Dar tu niciodată n-ai să spui: „Jenny, te rog, ajută-mă, susține-mă, aș vrea să plîng“.

S-a oprit și, în tăcerea care a urmat, a dat ușor și trist din cap.

— Vezi ? a zis ea. Nu poți s-o spui, nu-i așa ?

După o altă pauză prelungită, am spus:

— Nu.

— Ei bine, a continuat ea, eu am nevoie de un soț care să nu fie așa de stăpîn pe sine, într-un mod atît de rigid. Să nu-i fie teamă de emoții, să nu fie atît de puternic, să aibă șovăieli. Eu nu pot trăi în genul de purgatoriu pe care-l faci din viața ta. Vreau pe cineva care să poată suporta eșecuri... un om obișnuit..

S-a ridicat de pe canapea, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Mi-a trebuit mult timp ca să văd toate astea, a continuat ea. Și ca s-o spun. Dar sînt bucuroasă că am făcut-o. S-a întors spre tatăl ei: Transmite-i domnului Quayle că m-am vindecat de Nicky și n-am să mai pun nici o piedică pe mai departe. Cred că acum am să mă întorc la mine acasă. Mă simt mult mai bine.

S-a îndreptat cu Charles spre ușă, apoi s-a oprit, și-a întors capul și a spus:

— La revedere, Sid.

— La revedere, am spus. Și aș fi vrut să-i zic: „Jenny, susține-mă, ajută-mă, aș dori să plîng“. Dar n-am putut.

XIX

Ziua următoare Charles m-a dus cu rolls-ul la Londra, eu încă într-o stare destul de proastă, iar Charles spunîndu-mi că ar trebui s-o amîn pînă luni.

— Nu, am spus.

— Dar chiar și pentru tine, asta este înspăimîntător... și ție ți-e frică.

Frică, mi-am zis în sinea mea, era un sentiment ce-l încercam față de Trevor Deansgate, care, oricum, n-avea să se lase păgubaș doar pentru că eu aveau alte neazuri. Frică era un cuvînt prea dur pentru scopul acestei călătorii, iar lipsa de tragere de inimă prea slab. Silă, poate era mai nimerit.

— Este mai bine să fie făcută astăzi, am spus.

Nu m-a contrazis. Știa că am dreptate, altfel nu l-aș fi convins să mă ducă cu mașina.

M-a lăsat la ușa Clubului Jocheilor în Portman Square și s-a dus să parcheze mașina, după care s-a întors. L-am așteptat jos, în hol și am urcat împreună în lift, el în costumul său de City, iar eu în pantaloni și o cămașă curată, dar fără cravată și jachetă. Vremea era încă foarte călduroasă. Toată săptămîna fusese așa și, se pare, că toți erau bronzăți și cu o mină sănătoasă, în afară de mine.

În lift era o oglindă. Chipul meu se holba din ea, ochii cu cearcăne vineții, fruntea brăzdată de-a curmezișul, pornind de la baza părului, de o dungă roșie, o tăietură care cu timpul se va vindeca, plus o vînătaie pe maxilar. În afară de aceste semne exterioare, arătam mult mai calm, mai puțin deteriorat și mai aproape de normal decît mă simțeam, ceea ce era o ușurare. Dacă mă concentram, puteam să mă mențin așa.

Ne-am dus direct în biroul lui Sir Thomas Ullaston, care ne aștepta. Ne-am strîns mîinile schimbînd obișnuitele formule de politețe. Apoi mi s-a adresat mie:

— Socrul tău mi-a spus ieri la telefon că ai să-mi comunicii ceva care o să mă tulbure, dar n-a vrut să precizeze ce anume.

— Nu, nu la telefon, am încuviințat eu.

— Atunci luați loc. Charles... Sid... Nouă ne-a oferit scaune, iar el s-a cocoțat pe marginea biroului. Foarte important, zicea Charles. Deci, iată-mă, așa cum ai cerut. Dă-i drumul.

— Este vorba despre asociații, am spus.

Am început să-i povestesc ce-i relataseam lui Charles, dar, după cîteva minute, m-a întrerupt.

— Nu. Ascultă, Sid, asta n-are să rămînă, pur și simplu, între mine și tine, nu-i așa ? Deci; eu cred că ar trebui să mai chemăm cîteva din ceilalți, să audă ce spui.

Aș fi preferat să n-o facă dar el a convocat toți factorii importanți: șeful secretariatului, directorul administrativ, secretarul arbitrilor, funcționarul de la autorizații, care se ocupa cu înregistrarea proprietarilor și șeful departamentului juridic al cărui teritoriu era activitatea disciplinară. Au venit cu toții în cameră, s-au așezat pe scaune și pentru a doua oară în patru zile am făcut ca fețele lor serioase și civilizate să se îndrepte spre mine și să asculte rezultatul unei cercetări.

Din cauza zilei de marți, mi-am zis în sinea mea, ei aveau să mă asculte acum cu toată atenția. Trevor Deansgate mi-a dat o autoritate pe care altfel n-aș fi avut-o în fața acestui grup de oameni și în această încăpere.

Am spus:

— Lordul Friarly, pentru care am călărit adeseori, m-a rugat să cercetez patru asociații pe care le conduce. Caii alergau sub culorile lui, dar el nu era mulțumit de rezultatele lor. Aceasta nu era surprinzător, dat fiind faptul că înainte de start cotele lor urcaseră și coborîseră precum un hopa-mitică, iar rezultatele fuseseră pe măsură. Lordul Friarly avea sentimentul că este folosit drept acoperire pentru niște afaceri necinstite și asta nu-i plăcea.

Am făcut o pauză pentru că știam că folosisem cuvinte ușoare, iar cele care vor urma vor fi ca de plumb.

— În aceeași zi, la Kempton, căpitanul-comandor Wainwright m-a rugat să cercetez aceleași patru asociații, care, trebuie să vă spun, au fost manipulate într-o asemenea măsură că este de mirare cum de nu s-a iscat un scandal public deja.

Pe chipurile calme se putea citi surpriza. Sid Halley nu era persoana pe care, în mod firesc, căpitanul-comandor Wainwright s-o roage să cerceteze asociațiile, care intrau în atribuțiile serviciului de securitate al Clubului Jocheilor.

— Lucas Wainwright mi-a spus că toate cele patru asociații au fost verificate și au primit aviz favorabil de la Eddy Keith și m-a rugat să aflu dacă nu era ceva în neregulă aici.

Deși prezentasem totul cât mai puțin dramatic, reacția tuturor a fost de o uimire considerabilă. Cursele puteau să aibă de suferit prin atracția ce o creau asupra escrocilor și ticăloșilor, așa cum a fost dintotdeauna, dar să existe corupție în însuși cartierul lor general ? Niciodată.

Am continuat:

— Am venit aici, în Portman Square, să-mi fac câteva însemnări în legătură cu asociațiile, pe care le-am luat din dosarele lui Eddy Keith, fără ca el să știe. Notițele le-am scris în biroul lui Lucas și el mi-a povestit despre un bărbat căruia i-a încredințat aceeași misiune în urmă cu șase luni. Omul acela, Mason, a fost atacat și aruncat pe străzile din Tunbridge Wells cu răni îngrozitoare la cap provocate de lovituri de bocanci. A rămas orb și acum, pur și simplu, vegetează, nu s-ar putea spune că trăiește. Lucas mi-a mai spus că cel care formase asociațiile și le manipulasă era un anume Peter Rammileese, care locuia în Tunbridge Wells.

Toate chipurile erau foarte încruntate.

— După aceea, eu ... ă-ă ... am plecat pentru o săptămână și mi-am pierdut notițele, așa că a trebuit să vin din nou aici, iar Eddy Keith a descoperit că-i văzusem dosarele și vi s-a plîns dumneavoastră, sir Thomas, vă amintiți ?

— Așa-i. Eu i-am spus să nu facă tevatură.

Au fost câteva zîmbete în jur și o micșorare a tensiunii, în general. Eu, pe dinăuntru, simțeam o oboseală copleșitoare.

— Continuă, Sid, a spus Sir Thomas.

Să continui, mi-am zis în sinea mea. Aș fi vrut să mă simt mai puțin slăbit, mai puțin șubred și nu cu aceste dureri permanente.

Din moment ce începusem, acum trebuia să merg mai departe. Să las fleacurile. Haide, dă-i drumul.

Am spus :

— Ei bine, Chico Barnes, cel care a fost aici cu mine marți .... Au dat cu toții din cap. Eu și Chico ne-am dus la Tunbridge Wells să-l vedem pe Peter Rammileese. S-a întâmplat ca el să fie plecat. Se aflau acolo soția și copilul, dar soția căzuse de pe cal și Chico s-a dus cu ea la spital, luînd și băiatul, iar eu am rămas singur în casa deschisă. Așa că ... ă-ă ... am făcut o aruncare de ochi.

Fetele lor spuneau ; vai, vai !", dar gurile lor n-au scos nici un sunet.

— Căutam orice conexiune posibilă cu Eddy, dar, de fapt, tot locul era de o ordine neobișnuită și părea pregătit, în chip suspect, ca să reziste oricărui control venit inopinat.

Am zîmbit vag.

— Lucas mă prevenise de la început că, dat fiind faptul că ceea ce făceam eu era neoficial, nu puteam fi plătit, dar, în schimb, el îmi va acorda tot sprijinul dacă aveam nevoie. Așa că l-am rugat să mă ajute în problema Trevor Deansgate și el a făcut-o.

— În ce fel, Sid ?

— L-am rugat să-i scrie lui Henry cerîndu-i ca să fie anunțat imediat Clubul Jocheilor dacă se întîmpla ca Gleaner sau Zingaloo să moară, urmînd ca el să-mi comunice mie, spre a obține efectuarea unei autopsii minuțioase.

Toți au dat din cap. Își aminteau.

— Și după aceea, am continuat eu, m-am trezit cu Peter Rammileese pe urmele mele cu doi zdrahoni care arătau exact genul celor care să lovească oamenii în cap cu bocancii și apoi să-i lase orbi în Tunbridge Wells.

N-a mai apărut nici un zîmbet.

— De data aceea i-am dus de nas și mi-am petrecut săptămîna următoare cutreierînd Anglia în direcții greu de prevăzut, așa că nimeni n-a știut unde să mă găsească. În acel răstimp, cînd, de fapt, eu am fost pus la curent cu Gleaner, cu valvele inimii și celelalte, am aflat că cele două matahale fuseseră special aduse din Scoția pentru o treabă anume, legată de asociațiile lui Peter Rammileese. Am mai auzit, de asemenea, și niște zvonuri despre cineva sus-pus din serviciul de securitate al Clubului Jocheilor care aranjează lucrurile cu escrocii, dacă este bine plătit.

Din nou au fost șocați.

— Cine ți-a spus asta, Sid ? m-a întrebat Sir Thomas.

— Cineva demn de încredere, i-am răspuns gîndindu-mă că probabil ei nu l-ar considera astfel pe un jocheu cu licența suspendată, cum era Jacksy.

— Continuă.

— De fapt, eu nu făceam mari progrese cu asociațiile acelea, dar, se pare, că Peter Rammileese a fost convins că da, pentru că împreună cu ceilalți doi a organizat alaltăieri o ambuscadă ca să fim prinși, eu și Chico.

Sir Thomas a reflectat.

— Cred că asta a fost în ziua când urma să mergi cu Lucas la Newmarket să-i vezi pe soții Caspar. Ziua următoare celei în care tu ai fost aici și ne-ai povestit despre Trevor Deansgate.

— Da, ne-am dus, într-adevăr la Newmarket. Și am făcut greșeala de a-mi lăsa mașina aici, în plină vedere, toată ziua. Cei doi zdrahoni așteptau lângă ea când ne-am întors. Și ... ă-ă .... eu și Chico am fost răpiți și depuși la locuința lui Peter Rammileese în Tunbridge Wells.

Sir Thomas s-a încruntat. Ceilalți ascultau relatarea, făcută cu sînge rece, a unei întâmplări care pentru ei era destul de violentă, dar trebuia privită cu înțelegere și cu calm, pentru că asemenea lucruri se puteau petrece.

Rareori mai fusese un auditoriu mai tăcut ca acum, am gîndit în sinea mea.

Am continuat :

— Eu și Chico am avut multe de îndurat de la ei, dar am reușit să ieșim de acolo datorită băiețelului lui Peter Rammileese, care, din întâmplare, ne-a deschis ușa, așa că n-am sfîrșit pe străzile din Tunbridge Wells, ci am ajuns în casa socrului meu, lângă Oxford.

Toți s-au uitat la Charles, care a aprobat din cap.

Am tras adînc aer în piept.

— Cam în acel moment, am continuat eu, am ... ă-ă ... am început să văd lucrurile exact invers.

— Ce vrei să zici, Sid ?

— Pînă atunci am crezut că cei doi scoțieni trebuiau să ne împiedice să aflăm ce este cu acele asociații.

Ei au dat aprobator din cap, bineînțeles.

— Dar să presupunem că era exact pe dos ... Să presupunem că mie mi s-au sugerat acele asociații cu scopul de a fi dirijat spre ambuscadă. Să presupunem că ambuscada în sine a fost țelul întregii acțiuni.

Tăcere.

Ajunsesem la punctul cel mai dificil și aveam nevoie de rezervele care-mi lipseau.

Eram conștient de prezența lui Charles, care stătea neclintit lângă mine, încercînd să-mi dea din puterile lui.

Simțeam că mă clatin. Mi-am păstrat vocea plată și rece, spunînd lucruri care nu-mi făceau plăcere să le spun, dar care trebuiau spuse.

— Mi s-a arătat un dușman în persoana lui Peter Rammileese. Mi s-a dat un motiv pentru care să fiu bătut măr : asociațiile. Am fost pregătit să mă aștept la asta, vorbindu-mi-se despre Mason. Mi s-a dat un fundal pentru ceea ce urma să se întîmple, un fundal pe care aveam să-l accept.

Tăcere totală și chipuri îngîndurate, care nu pricepeau nimic.

Am continuat :

— Dar m-ar fi atacat cineva cu ferocitate din senin, n-aș fi avut liniște pînă nu aflam cine și de ce. Dar să presupunem că cineva voia să mă atace, fiind însă imperios necesar ca eu să nu aflu cine sau de ce. Dacă mi se furniza un fals „cine“ și un fals „de ce“, eu aș fi crezut în aceștia și n-aș fi mers mai departe cu cercetările.

Unul sau doi au înclinat foarte vag din cap.

— Eu, într-adevăr, am crezut pentru o vreme în acel „cine“ și „de ce“, am spus. Dar atacul, cînd a venit, părea că întrece orice proporții și, dintr-o vorbă scăpată de unul dintre scoțieni, am aflat că nu era Peter Rammileese cel care-i plătea, ci altcineva.

Tăcere.

— Așa că, după ce am ajuns la casa amiralului, am început să mă gîndesc și mi-am zis : dacă atacul în sine a fost țelul și nu Peter Rammileese l-a aranjat, atunci cine a făcut-o ? Din momentul în care am văzut lucrurile în acest mod, nu mai era posibil decît un singur „cine“. Persoana care-mi stabilise pista pe care trebuia s-o urmez.

Chipurile au început să devină rigide.

Am continuat :

— Și acesta nu a fost altul decît Lucas în persoană.

Au izbucnit cu toții de-a valma, într-un protest colectiv, vehement, mișcîndu-se în scaune încurcați, fără să mă privească în ochi, evitînd să se uite la cineva care se înșela atît de amarnic și care era atît de ridicol că-i plîngeai de milă.

— Nu, Sid, nu se poate, a spus Sir Thomas. Noi avem o mare considerație pentru tine ... Ceilalți mă priveau de parcă această mare considerație aparținea acum definitiv trecutului ... dar nu e cu putință să spui asemenea lucruri.

— De fapt, am răspuns eu încet, ar fi fost mult mai bine dacă stăteam deoparte și nu vă spuneam nimic. N-am să vă mai zic altceva în plus dacă nu doriți să auziți. Mi-am dus degetul

la frunte, pur și simplu, pentru că nu mai aveam nici o vlagă în mine, iar Charles a schițat un gest ca să mă sprijine, dar apoi s-a oprit.

Sir Thomas s-a uitat la Charles, apoi la mine și, indiferent ce a văzut, a fost destul ca să se domolească și de la neîncredere totală a trecut la uimire.

— E-n ordine, a spus el sobru, o să te ascultăm.

Ceilalți parcă n-ar fi vrut s-o facă, dar pentru ca arbitrul șef o dorea, nu se puteau împotrivi.

Am spus cu adâncă îngrijorare și fără nici o satisfacție :

— Ca să înțelegeți aspectul „de ce“ este necesar să priviți la ce s-a întâmplat în ultimele luni. În perioada în care eu și Chico am făcut ... ceea ce am făcut. Așa cum ați spus și dumneavoastră, Sir Thomas, am avut succes. Am avut baftă ... încercînd să rezolvăm cîteva probleme ușoare ... dar dîndu-le de cap la multe din ele. Pînă într-atît că vreo cîțiva ticăloși au căutat să ne oprească definitiv imediat ce ne-am făcut apariția la orizont.

Neîncrederea de pe chipurile lor încă sărea în ochi, dar, cel puțin, ei păreau să înțeleagă faptul că prea multe succese invitau la represalii. Foirile din scaune treptat -- treptat s-au potolit.

— Noi ne așteptam la ele, mai mult sau mai puțin, am continuat eu. În unele cazuri chiar au fost folositoare, pentru că ne-au arătat că sîntem aproape de punctul nevralgic ... Dar, de obicei, ne alegeam cu niște bătauși plătiți, cu sau fără mască, care ne trăgeau o chelșăneală zdravănă și ne sfătuiau s-o lăsăm baltă. Sfat pe care, am adăugat eu sec, nu l-am urmat niciodată.

Au început cu toții să se uite din nou la mine, chiar dacă numai cu coada ochiului.

— Așa că atunci oamenii au început să nu se mai gîndească la mine ca la un jocheu și treptat și-au dat seama că, ceea ce făceam eu și Chico nu era de fapt o glumă cum părea la prima vedere. Iar noi am primit ceea ce am putea numi Sigiliul de Conformare din partea Clubului Jocheilor și dintr-odată am devenit pentru adevărații și marii escroci o amenințare permanentă.

— Ai o dovadă în această privință, Sid ? m-a întrebat Sir Thomas.

Dovadă ... Din moment ce nu-l puteam aduce aici pe Trevor Deansgate și să-l fac să-și repete amenințarea în fața martorilor, nu aveam nici o dovadă. Am spus :

— Am primit amenințări ... doar amenințări înainte de asta. Pauză. Nimeni n-a spus nimic, așa că am continuat :

— Am înțeles din surse sigure, am spus eu cu un ușor amuzament, că ar fi o oarecare reținere în rezolvarea problemelor prin omorîrea noastră, pentru că oamenii care au câștigat bani în trecut din victoriile mele nu i-ar ierta pe criminali.

S-au schițat cîteva zîmbete vagi în dezaprobarea generală față de o asemenea melodramă.

— În orice caz, o astfel de crimă ar trage după sine exact investiția care trebuie oprită.

Cu acest argument au fost mai mulțumiți.

— Așa că, cel mai bun lucru era o intimidare definitivă. Una care să ne lehămețească într-un asemenea hal încît să preferăm să vindem perii de ghetă decît să mai facem vreodată muncă de detectiv.

Părea că dintr-odată înțelegeau, într-adevăr, ceea ce le spuneam. Atenția concentrată de dinainte a revenit. Am considerat că ar fi mai bine să le amintesc din nou numele lui Lucas și, atunci cînd am făcut-o, n-a mai apărut nici una din reacțiile violente anterioare.

— Dacă v-ați imagina doar pentru o clipă că *există* cineva în serviciul de securitate care poate fi mituit și că acesta este însuși directorul, ați fi pe deplin încîntați, dacă v-ați afla în locul lui Lucas, să vedeți un detectiv particular făcînd progrese în ceea ce fusese teritoriul dumneavoastră în exclusivitate ? Ați fi încîntați, dacă ați fi în locul lui, să-l vedeți pe Sid Halley, chiar aici, la Clubul Jocheilor, fiind felicitat de arbitrul-șef și dîndu-i-se mîna liberă de acțiune oriunde în domeniul curselor ?

Toți priveau încremeniți.

— V-ar fi frică, poate, că într-o zi Sid Halley are să dea peste ceva ce n-ați putea să aflați la vreme. Și atunci, nu v-ați putea hotărî să îndepărtați primejdia o dată și pentru totdeauna ? Ca de pildă să puneți un erbicid pe o urzică înainte de a vă urzica.

Charles și-a dres glasul :

— Un atac preventiv s-ar putea să-l tenteze pe un căpitan-comandor ieșit la pensie, a spus el.

Ei și-au amintit că Charles fusese amiral și parcă au căzut pe gînduri.

— Lucas este și el doar un om, am spus. Titlul de director al serviciului de securitate al Clubului Jocheilor nu este chiar atît de mare, nu ? Adică sînt doar vreo treizeci de oameni angajați permanenți în toată țara, nu ?

Au încuviințat din cap.

— Presupun că salariul nu este o avere. Din cînd în cînd au fost cazuri de polițiști ce au ajuns să se lase corupți și au luat mită de la escroci. Ei bine ... Lucas este în permanent contact cu oameni care ar putea spune, de exemplu : „Ce-ai zice, șefule, despre o mie de lire bani-gheață, ca să mă scapi și pe mine dintr-un mic necaz ?

Chipurile lor erau uluite.

— Se întîmplă, într-adevăr, dumneavoastră o știți, am continuat eu pe un ton blînd. Mita este o industrie în floare. Sînt de acôrd că n-ați voit ca șeful serviciului de securitate al curselor să închidă ochii la înșelătorii, dar este mai mult un abuz de încredere decît ceva cumplit de rău.

Ceea ce el îmi făcuse mie și lui Chico a fost, într-adevăr, cumplit de rău, dar nu aceasta era ideea la care voiam să ajung.

— Ce-aș vrea să spun, am continuat eu, este că, în contextul mai larg al imoralității lumii de azi, neonestitatea lui Lucas nu este o catastrofă chiar așa de mare.

Păreau a se îndoii, dar asta era mai bine decît clătînări dezaprobatoare din cap. Dacă puteam să-i conving să se gîndească la Lucas ca la un ticălos la scară mică, atunci vor crede cu mai multă ușurință că a făcut ceea ce a făcut.

- Dacă porniți de la ideea descurajării prin intimidare, am continuat eu, veți vedea lucrurile din cu totul alt punct de vedere.

M-am oprit. Epuizarea mea interioară n-aveam cum s-o privesc altfel. Aș vrea să dorm o săptămînă, am gîndit în sinea mea.

— Continuă, Sid.

— Ei bine, ... Am oftat. Lucas a trebuit să-și asume un risc ușor trimițîndu-mă asupra unor fapte în care era implicat, pentru că avea nevoie de un fundal pe care să-l poată controla. El trebuie să fi fost teribil de șocat cînd lordul Friarly i-a spus că mă rugase să verific acele asociații, dar, dacă el deja cochelase cu ideea de a scăpa de mine, presupun că în acel moment știa și cum s-o facă.

Unul sau doi dintre ei au încuviințat rapid din cap în semn că înțeleseseră.

--- Lucas pesemne că a fost sigur că investigînd o mică arie nu aveam cum să ajung la el — ceea ce așa era --- dar a minimizat riscul îndreptîndu-mi atenția spre Eddy Keith. Era mai sigur să mă pună să cercetez implicațiile lui Eddy în aspectul tenebros al asociațiilor, pentru că, bineînțeles, acesta nu era

amestecat. Puteam să cercetez la nesfârșit și să nu găsesc nimic. Am făcut o pauză. Nu cred că se presupunea c-o să am mult timp să aflu ceva. Sînt convins că prinderea noastră le-a luat mult mai multă vreme decît era prevăzut în planul inițial.

Prinderea noastră ... prinderea mea. M-ar fi putut lua pe mine singur, dar pentru ei fusese mult mai bine să ne înhațe pe amîndoi ... iar pentru mine mult mai rău ...

-- Mult mai multă vreme? Cum adică? a întrebat Sir Thomas.

Concentrează-te, mi-am zis. Sfirșește odată.

-- Din punctul de vedere al lui Lucas, eu mă mișcam încet. Timp de o săptămînă, după ce m-a rugat el, n-am făcut nimic în privința asociațiilor pentru că mă ocupasem de Gleaner. Atunci mi-a vorbit direct despre Peter Rammileese și Mason, așa că era de așteptat ca eu să mă duc direct la Tunbridge Wells, dar eu am plecat în cu totul altă parte pentru încă o săptămînă; în acest timp Lucas l-a sunat de patru ori pe Chico să-l întrebe unde sînt.

Tăcere încordată, ca mai înainte.

Cînd m-am întors pierdusem notițele, așa că mi le-am scos din nou în biroul lui Lucas și i-am spus că eu și Chico ne vom duce ziua următoare, sîmbătă, la locuința lui Peter Rammileese. Cred că este foarte probabil că dacă am fi făcut așa, ... ă-ă ... intimidarea ... s-ar fi produs atunci, dar, de fapt, noi ne-am dus în aceeași după-amiază în care am vorbit cu Lucas, adică vineri, și Peter Rammileese nu era acasă.

Lor nu le este sete? m-am întrebat. Unde e cafeaua? Gura îmi era uscată și mai tot trupul mă durea.

-- În dimineața aceea de vineri l-am rugat pe Lucas să-i scrie lui Henry Thrace. De asemenea, l-am rugat -- l-am rugat stăruitor, de fapt -- să nu amintească absolut deloc numele meu în legătură cu Gleaner, pentru că aș putea fi omorît.

O mulțime de frunți încruntate așteptau o explicație.

-- Ei bine ... Trevor Deansgate mă avertizase în acești termeni ca să-mi opresc cercetările privind acei cai.

Sir Thomas a reușit să-și înalțe sprincenele și în același timp s-o încrunte pe una din ele.

-- Acestea sînt amenințările despre care ai amintit înainte? a întrebat el.

-- Da, și el mi le-a repetat cînd ... ă-ă ... ne-ați făcut cunoștință în loja dumneavoastră de la Chester.

-- Doamne Dumnezeule!

— Voiam ca toate cercetările în privința lui Gleaner să fie făcute de Clubul Jocheilor pentru că în acest fel Trevor Deansgate n-avea să știe că au vreo legătură cu mine.

— Tu chiar ai luat acele amenințări în serios ? m-a întrebat Sir Thomas căzut pe gânduri.

Am înghițit în sec.

— Ele au fost ... făcute la modul serios.

— Înțeleg, a spus Sir Thomas, deși nu înțelegea. Continuă.

— Eu, într-adevăr, i-am spus lui Lucas despre amenințări. Chiar l-am implorat să nu mă lege de mâini și de picioare în privința lui Gleaner. Și peste câteva zile el i-a spus lui Henry Thrace că, de fapt, nu Clubul Jocheilor, ci eu eram cel care voiam să știu dacă murea cumva Gleaner. La vremea aceea eu am fost convins că el fusese neglijent sau uitase, pur și simplu, dar acum cred că a făcut-o dinadins. Orice fapt care ar fi putut duce la dispariția mea pentru el era o binefacere, chiar dacă nu vedea cum ar fi fost realizabil.

Toți păreau îndoiiți. Îndoielile erau posibile.

— Așa că, după aceea Peter Rammileese — sau Lucas — m-au depistat la casa socrului meu și luni Peter Rammileese și cei doi scoțieni m-au urmărit de acolo pînă la demonstrația de călărie, unde au făcut o încercare de răpire, care nu le-a reușit. Apoi am dispărut din nou pentru alte opt zile, ceea ce trebuia să lăe fi încurcat planurile de tot.

Toți așteptau cu atenție încordată.

— În acest timp am aflat că Peter Rammileese manipula nu patru, ci aproape douăzeci de asociații, dînd șperțuri foarte mari antrenorilor și jocheilor. Tot atunci am auzit despre omul din conducerea serviciului de securitate care putea fi mituit spre a se face că nu vede unele nereguli și, cu regret, spun că m-am gîndit la Eddy Keith.

— Cred că aceasta este scuzabil, a spus Sir Thomas.

— Așa că, oricum, marți eu și Chico am venit aici, iar Lucas a știut, în sfîrșit, unde eram. Ne-a rugat să ne însoțească la Newmarket miercuri și ne-a dus cu propriul său mercedes, extrem de scump și cu aer condiționat și, deși întotdeauna este atît de preocupat ca să treacă la lucrul următor, și-a pierdut ore în șir în Newmarket, timp în care cred că, de fapt, a aranjat ca ambuscada să fie pusă la punct așa cum trebuie, încît de această dată să nu mai fie nici o greșeală. Apoi ne-a adus cu mașina acolo unde ne așteptau scoțienii și noi am nimerit exact în mîna lor. Scoțienii și-au îndeplinit misiunea pentru care fuseseră special aduși, adică să ne descurajeze prin intimidare,

pe mine și pe Chico, și l-am auzit pe unul din ei spunându-i lui Peter Rammileese că, din moment ce făcuseră ce li se ordonase, aveau să plece imediat spre nord, pentru că deja stăteau de prea multă vreme în sud.

Sir Thomas privea puțin încordat.

— Asta-i tot, Sid ?

— Nu. Mai este problema Mason.

Charles se foia lângă mine, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele.

— Ieri l-am rugat pe socrul meu să meargă la Tunbridge Wells să se intereseze de Mason.

Charles a spus în rostirea sa tărăgănată cea mai solemnă :

— Sid m-a rugat să văd dacă Mason există. Am discutat cu cei de la poliția din Tunbridge Wells. Au fost cu toții foarte săritori. Nimeni cu numele de Mason n-a fost găsit niciodată pe străzile lor aproape omorât din bătaie.

— Lucas mi-a povestit despre cazul Mason cu lux de amănunte, am spus eu. Era foarte convingător și, bineînțeles, l-am crezut. Dar ați auzit vreunul dintre dumneavoastră de cineva numit Mason, salariat al serviciului de securitate, care să fi fost atât de grav rănit ?

Ei și-au clătinat capetele tăcuți și posomorâți. Nu le-am spus că eu, în cele din urmă, avusesem îndoieli în legătură cu Mason pentru că dosarul lui nu exista la „Personal“. Chiar și pentru o cauză bună, pătrunderea noastră prin efracție nu i-ar fi încântat.

Pe chipurile lor se așternuse tristețea, dar mai aveau și întrebări pe care voiau să le pună. Sir Thomas a dat glas îndoielilor lor.

— Există o fisură evidentă în modul tău de prezentare a lucrurilor, Sid și anume : factorul acela menit să te intimideze ... pe tine nu te-a intimidat.

După o pauză am răspuns :

— Nu cred că este așa. Nici eu, nici Chico n-am putea să continuăm, dacă ... dacă ne-am gândi ... că ceva similar ni s-ar putea întâmpla din nou.

— Exact ce anume, Sid ?

N-am răspuns. Am simțit privirile lui Charles care mă fixau în modul lui cel mai evaziv și, în cele din urmă, el a fost cel care s-a sculat liniștit în picioare, a transversat încăperea și i-a dat lui Sir Thomas plicul cu fotografiile lui Chico.

— A fost un lanț, am spus eu plat.

Și-au trecut fotografiile de la unul la altul în tăcere. Nu m-am uitat în mod special să văd ce gîndeau, speram doar că n-aveau să mă întrebe ceea ce știam că mă vor întreba. Dar Sir Thomas a spus-o fără înconjur :

— Și ție ți-au făcut la fel ?

Am dat din cap fără nici o tragere de inimă.

-- Atunci vrei să-ți scoți cămașa, Sid ?

— Știi, ani spus, ce mai contează ? Nu fac nici o plîngere de atac sau rănire corporală gravă sau altceva de felul ăsta. Nu va fi amestecată nici poliția, nici tribunalul, nimeni. Am trecut prin toate acestea o dată, după cum știți și, în mod categoric, n-am s-o repet iar. De data aceasta nu trebuie să iasă cu publicitate. Tot ceea ce trebuie făcut este să-i spuneți lui Lucas că știu ce s-a întîmplat și să-l determinați, dacă considerați că este corect, să demisioneze. Nu este nimic de cîștigat întreprinzînd altceva. Nu doriți un scandal public. Ar fi dăunător curselor în general.

— Da, dar ...

— Există Peter Rammileese, am spus. Poate că acum Eddy Keith reușește, într-adevăr, să dea de cap acelor asociații. Dacă Peter Rammileese s-ar lăuda că l-a mituit pe Lucas n-ar face decît să se înfunde și mai rău, așa că nu cred că va sufla vreo vorbă. De asemenea, mă îndoiesc că va pomeni ceva despre mine și Chico.

Afară doar, poate, m-am gîndit în sinea mea cinic, dacă nu se va plînge că l-am lovit foarte rău.

— Dar cum rămîne cu cei doi din Glasgow ? a întreat Sir Thomas. Să scape, pur și simplu, nepedepsiți ?

— Prefer asta decît să merg iar la tribunal pe post de victimă, am răspuns. Am schițat un zîmbet. Nu s-ar putea zice că, ceea ce mi-au făcut atunci la mîină m-a oprit pentru tot restul vieții să mă mai bag în acest soi de lucruri.

O anume destindere și-a făcut loc atît pe chipurile lor cît și în atmosfera generală.

— Totuși, a spus Sir Thomas, demisia unui director al serviciului de securitate nu poate fi privită cu ușurință. Noi trebuie să judecăm dacă ceea ce ne-ai spus este justificat. Fotografiile domnului Barnes nu sînt suficiente. Așa că, te rog, ... scoaște-ți cămașa.

La naiba, mi-am zis. Asta n-o voiam. Uram toată povestea asta afurisită. Detestam ce mi se întîmplase. Voiam să nu fi venit în Portman Square.

— Sid, a spus Sir Thomas cu gravitate. Trebuie.

Mi-am desfăcut nasturii, m-am ridicat în picioare și mi-am scos cămașa. Singura parte din mine roz pal era brațul din material plastic, restul fiind negru, tărcat cu dungii roșii-maronii, care se întretaiau. Acum toate acele locuri care se învinetisera arătau mult mai rău decât le simțeam. Din câte știam, aspectul era îngrozitor. De asemenea, în ziua aceasta arătau cel mai rău. De aceea și insistasem ca în această zi să venim în Portman Square. Nu voisem să-i las să vadă ce mi se făcuse, totuși știam că aveau să insiste, iar eu va trebui să le dau ascultare. Și, dacă era absolut necesar, aceasta era ziua cea mai convingătoare. Minte omenească este diabolic de contradictorie atunci când vrea să-și înfringă dușmanii.

Într-o săptămână sau două mai toate semnele se vor fi dus și mă îndoiam că va rămîne vreo cicatrice permanentă. Totul fusese, mai mult ca sigur, o chestiune de a tortura nervii senzitivi ai pielii, ceva trecător, care să nu lase urme. Cu asemenea răni după care să nu rămînă semne, scoțienii știau că au să scape ușor, chiar dacă ajungeau la tribunal. Pentru o mînă schilodită, deci o mărturie evidentă, sentința a fost de patru ani. Pentru cîtevazile de disonort produs de răni superficiale detenția avea să fie probabil de trei luni. În condamnările pe termen lung la furturi cu violența, furtul era cel care agrava sentința, nu violența.

— Întoarce-te, a spus Sir Thomas.

M-am întors și după o vreme am revenit la loc. Nimeni n-a spus nimic. Charles arborase calmul său cel mai imperturbabil. Sir Thomas s-a ridicat, a venit spre mine și a examinat peisajul mai de aproape. Apoi a ridicat cămașa de pe scaun și mi-a dat-o să mi-o pun.

Am spus „mulțumesc“, m-am închis la nasturi, mi-am vîrît cămașa în pantaloni și m-am așezat.

Mi s-a părut că a trecut destul de mult pînă ce Sir Thomas a ridicat telefonul și i-a spus secretarei :

— Vrei să-i spui căpitanului-comandor Wainwright să vină aici, te rog ?

*

* *

Dacă administratorii înca mai aveau unele îndoieli, Lucas însuși le-a spulberat. A intrat rapid și fără să banuie nimic în camera peste care se așternuse tăcerea și cînd m-a văzut, s-a oprit brusc, de parcă mintea ar fi încetat să-i coordoneze mușchii.

Sîngele i s-a scurs din obraji, ochii căprui bătînd în gri rămî-nînd holbați pe un chip pustiit. Mi-a trecut prin minte că și eu trebuie să fi arătat la fel pentru Trevor Deansgate în loja arbitrilor, la Chester. M-am gîndit că este destul de probabil că nici Lucas nu-și putea mișca picioarele pe covor.

— Lucas, a spus Sir Thomas arătînd spre un scaun, ia loc.

Lucas s-a dus împleticit spre scaun, cu privirea încă pironită asupra mea, de parcă nu i-ar fi venit a crede că mă aflu acolo, ca și cum, dacă s-ar fi holbat îndeajuns, m-ar fi făcut să dispar.

Sir Thomas și-a dres vocea.

— Lucas, Sid Halley, aici de față, ne-a spus niște lucruri care cer explicații.

Lucas abia dacă asculta. Mi s-a adresat mie :

— Tu nu te poți găsi aici.

— De ce nu ? l-am întrebat.

Toti așteptau ca Lucas să răspundă, dar n-a răspuns.

Sir Thomas a spus în cele din urmă :

— Lucas, Sid ți-a adus acuzații grave pe care ți le voi expune, iar tu poți să răspunzi după cum dorești.

El a repetat mai mult sau mai puțin tot ce le povestisem, fără emfază și fără greșeli. Minte înțeleaptă , mi-am zis, pentru că lucrurile erau prezentate la rece iar pasiunea era redusă la probabilități. Lucas părea să asculte, dar tot timpul se uita la mine.

— Așa că vezi, a spus în cele din urmă Sir Thomas, așteptăm ca tu să negi — sau să recunoști — că teoriile lui Sid sînt adevărate.

Lucas și-a întors capul de la mine și și-a rotit vag privirile prin încăpere.

— Toate sînt prostii, bineînțeles, a spus el.

— Continuă, a intervenit Sir Thomas.

— Totul e o născocire. Gîndea din nou și cu repeziciune. Sprinteneala i s-a reîntors în comportament. Eu, categoric, nu i-am cerut să cerceteze nici o asociație. În mod cert nu i-am spus că am vreo îndoială în privința lui Eddy. Niciodată n-am vorbit cu el despre acest imaginar Mason. Inventează totul.

— Cu ce scop ? l-am întrebat.

— De unde să știu ?

— Nu este o născocire că am venit aici de două ori ca să-mi scot note despre asociații, i-am spus. N-am născocit eu că Eddy s-a plîns că i-am văzut dosarele. N-am inventat eu că dumneavoastră i-ați telefonat lui Chico de patru ori la mine acasă. N-am plăsmuit eu că ne-ați lăsat în parcaj. Nu l-am inventat eu pe

Peter Rammileese, care ar putea fi convins să ... ă-ă ... să vorbească. De asemenea, as putea să-i găsesc pe cei doi scoțieni, dacă aş încerca.

— Cum ? a întrebat el.

L-aş întreba pe tânărul Mark, am gîndit. În tot acel timp el trebuie să fi aflat o mulțime despre acei prieteni : Micul Mark și urechile lui care înregistrau cu acuratețe totul.

L-am întrebat :

— Vreți să spuneți că i-am inventat pe scoțieni ?

Mă privea cu ură.

— Aş putea, de asemenea, am spus eu rar, să cercetez adevăratele motive care se ascund în spatele tuturor acestor lucruri. Să urmăresc zvonurile de corupție pînă la sursă. Să aflu cine, în afară de Peter Rammileese, vă ține în mercedes.

Lucas Wainwright amuțise. Nu știam dacă puteam să fac tot ceea ce spuseseam, dar el nu voia să parieze că n-aş fi putut. Dacă nu m-ar fi crezut capabil, n-ar fi fost nevoie să încerce să scape de mine din primul moment. Era propria lui judecată pe care o invocam, nu pe a mea.

— Ai fi pregătit pentru asta, Lucas ? l-a întrebat Sir Thomas.

Lucas se holba în continuare spre mine și n-a răspuns.

— Pe de altă parte, i-am spus, cred că, dacă ați demisiona, totul s-ar încheia aici.

Și-a întors ochii de la mine și i-a fixat, în schimb, asupra arbitrilor-șef.

Sir Thomas a încuviințat din cap.

— Asta-i tot, Lucas. Doar demisia ta, acum și în scris. Dacă o avem, nu văd nici un motiv ca să mergem mai departe.

Era cel mai ușor mod de a scăpa pe care l-ar putea avea cineva, dar pentru Lucas, în acel moment, trebuie să i se fi părut destul de grav. Fața îi era încordată și palidă, iar colțurile gurii îi tremurau.

Sir Thomas a scos din sertarul biroului o coală de hîrtie și din buzunar un stilou cu penița de aur.

— Ia loc aici, Lucas.

S-a ridicat și i-a făcut semn lui Lucas să se așeze la birou.

Căpitanul-comandor Wainwright a traversat încăperea cu pași rigizi și s-a așezat clătînîndu-se unde i se spusese. A scris cîteva cuvinte pe care le-am citit mai tîrziu : *Îmi dau demisia din postul de director al serviciului de securitate al Clubului Jocheilor.*

S-a uitat în jur la chipurile calme, la oamenii cu care lucrase zi de zi, care-l cunoscuseră bine și avuseseră încredere în el.

De cînd a intrat în birou nu spusese o vorbă ca să se apere sau ca să ceară dreptate. Prin minte mi-a trecut un gînd : Ce ciudat trebuie să fie pentru ei toți să facă față unei reevaluări atît de zguduitoare. *

S-a ridicat în picioare, bărbatul pestriț, sare și piper, și s-a îndreptat spre ușă.

Cînd a ajuns în dreptul meu, s-a oprit și mi-a aruncat o privire goală de parcă nu pricepea nimic.

— Ce te-ar putea opri ? m-a întrebat el.

N-am răspuns.

Ce m-a oprit, totuși, zăcea liniștită pe genunchii mei : Mîna care o mai aveam teafără. Și perspectiva de a o pierde, iar, o dată cu ea, independența mea.

XX

Charles m-a dus înapoi cu mașina la Aynsford.

— În orice caz o să ai destule săli de tribunale, a spus el. Cu Nicholas Ashe și Trevor Deansgate.

— Nu e așa de rău dacă ești doar un simplu martor.

— Ai mai fost de cîteva ori.

— Da, am răspuns.

— Mă întreb ce-o să facă Lucas Wainwright după asta.

— Dumnezeu știe.

Charles mi-a aruncat o privire rapidă.

— Nu te încearcă cîtuși de puțin bucuria ?

— Să mă bucur ? De ce ?

Eram uluit.

— De chinurile dușmanului pe care l-ai doborît.

— O, da ? am răspuns. În luptele tale navale ce făceai cînd îți vedeai inamicul înecîndu-se ? Te bucurai ? Îl scufundai și mai mult ?

— Îl luam prizonier, a răspuns Charles.

După puțin timp am spus :

— Oricum, viața lui de acum încolo va fi o închisoare în bună măsură.

Charles a zîmbit, zîmbetul lui de nepătruns și, după zece minute, m-a întrebat :

— Iar tu ai să-l ierți ?

— Nu pune întrebări atît de dificile.

Iubește-ți dușmanul. Iartă-l. Uită-l. În această privință nu eram deloc creștin, am gîndit în sinea mea. Puteam să nu-l

urâsc pe Lucas. Dar nu cred că l-aş fi putut ierta, iar de uitat niciodată.

Am ajuns la Aynsford unde doamna Cross, care ducea o tavă sus, în camera ei, ne-a spus că Chico era în bucătărie şi se simţea mai bine. M-am dus acolo şi l-am găsit stînd singur la masă, uitîndu-se la ceaşca de ceai.

— Bună, am spus.

— Bună.

Cu el nu era nevoie să te prefaci în nici un fel. Mi-am turnat şi eu din ceainic o cană şi m-am aşezat în faţa lui.

— De data asta a fost al dracului de rău, nu ? a spus el.

— Mda.

— Iar eu am fost şi buimac ?

— Mda.

— Tu nu. A fost mai rău pentru tine.

Am stat o vreme fără să vorbim. Avea un fel de întunecare în priviri, dar asta nu mai ţinea de năuceala minţii.

— Crezi că ei dinadins nu ţi-au ciomăgit şi ţie capul ? a spus el.

— Nu ştiu.

— S-ar putea.

Am dat din cap. Am sorbit ceaiul încet.

— Ce-au spus astăzi ? a întrebat el. Ştabii ?

— Au ascultat. Lucas a demisionat. Şi cu asta povestea s-a încheiat.

— Nu şi pentru noi.

— Nu.

M-am mişcat anevoie pe scaun.

— Ce-o să facem ? m-a întrebat el.

— O să vedem.

— N-am putut ...

S-a oprit. Părea obosit, îndurerat şi abătut.

— Nu, am spus. Nici eu n-am putut.

— Sid ... trebuie să recunosc ... am încasat destul.

— Atunci ce faci mai departe ?

— Lectii de judo.

Şi eu cred că aş putea să-mi cîştig existenţa ca acţionar în diverse societăţi sau din comerţ cu articole de larg consum, asigurări şi dobînzii la capital. Ar fi un fel de trai ... dar lipsit de viaţă.

Am terminat ceaiul deprimaţi, simţindu-ne demolaţi, fără vlagă şi plîngîndu-ne singuri de milă, Eu n-am să pot să merg mai departe fără el, mi-am zis în sinea mea. El a făcut ca această

slujbă să-și merite paralele. Franchetea, bunătatea, veselia lui îmi erau necesare. Din multe motive n-aș putea să merg mai departe fără el. Din multe motive n-ar avea rost să continui dacă nu m-aș mai putea sfătui cu el.

După o vreme am spus :

— Ai să te plictisești.

— Cum, cu Wembley, fără să mai fiu rănit și cu micii paraziți ?

Tăietura de pe frunte mă mânca și m-am scărpinat.

— În orice caz, a spus el, săptămîna trecută tu erai cel care voiai să renunțe.

— Ei bine, nu-mi place să fiu ...

M-am oprit.

— Bătut, a spus el.

Mi-am luat mîna de la frunte și l-am privit în ochi. Am văzut același lucru care se simțise brusc și în voce : Conștiința celor două sensuri ale cuvîntului. Pentru o clipă pe chip i-a licărit un surîs cinic. Era viața care se întorcea.

— Da. Am zîmbit strepezit. Nu-mi place să fiu bătut. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Mama lor de ticăloși atunci, nu ? a spus el.

Am dat din cap.

— Mama lor.

— E-n ordine.

Am rămas mai departe la masă, dar, după asta, a fost cu mult mai bine.

*

* *

Trei zile mai tîrziu, luni seara ne-am întors la Londra, iar Chico, făcînd haz de temerile mele pe care nu e lua în serios, a venit cu mine pînă acasă.

Vremea fierbinte îți revenise la normal, sau, cu alte cuvinte, cernea mărunt și cald. Șoseaua ara alunecoasă, cu urme unsuroase lăsate de cauciucuri fierbinți, iar în zona de vest a Londrei toate grădinile din fața caselor erau pline de trandafiri. Mai rămîneau două săptămîni pînă la Derby ... și poate Tri-Nitro avea să alerge în această cursă, dacă infecția se rezolva. De altfel el părea destul de în formă.

Apartamentul era gol și liniștit.

— Spune-mi, a zis Chico aruncîndu-mi valiza în dormitor. Vrei să cauți în dulapuri ?

— Din moment ce ești aici.

Și-a înălțat sprincenele spre cer și a cercetat bucățică cu bucățică.

— Doar păianjeni, a spus el. Au prins toate muștele.

Am coborât în fața blocului. Unde parcasem mașina și l-am dus acasă pe Chico.

— Vineri am de gând să plec pentru câteva zile, am spus.

— O, da ? Un weekend cu o gagică ?

— Nu se știe niciodată. Am să te sun când mă întorc.

— De acum încolo ne ocupăm doar de escroci drăguți și amabili, da ?

— Cei mari nu ne mai interesează, am spus.

A zîmbit larg, a fluturat mîna și a intrat în casă, iar eu am plecat cu farurile aprinse, împrăștiind întunericul. Am ajuns acasă, m-am dus la garajele din spatele blocului, unde aveam și eu unul închiriat, ca să-mi las acolo mașina, să nu mai fie la vedere.

Am descuiat ușa și am săltat-o în sus. Am aprins lumina. Am băgat mașina înăuntru. M-am dat jos din ea. I-am încuiat ușa și am pus cheile în buzunar.

— Sid Halley, s-a auzit o voce.

O voce. Vocea *lui*. Trevor Deansgate.

Stăteam cu fața spre portiera pe care abia o închiseseam, nemișcat, ca o stană de piatră.

— Sid Halley !

Cred că știam ce avea să se întîmple. „Cîndva, undeva“ — așa cum spusese. El făcuse o amenințare serioasă. Se așteptase ca să-i dau crezare, iar eu îl crezusem.

O, Doamne, mi-am zis. E prea devreme. Totdeauna e prea devreme. Fă să nu-mi vadă groaza care m-a cuprins. Fă să nu știe. Doamne ... dă-mi curaj.

M-am întors încet spre el.

Înaintase un pas în garaj și stătea în lumină, ploaia mărunță profilîndu-se ca o perdea în spatele lui.

Ținea o pușcă de vînătoare cu țevile îndreptate spre mine.

Aveam un perete de cărămidă în stînga, altul în spate și mașina în dreapta : iar la garaje, în spatele blocului niciodată nu întîlneai mulți oameni. Dacă venea vreunul, era puțin probabil c-o să hoinărească prin ploaie.

— Te-am așteptat, a spus el.

Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în costum de oraș, în dungi fine. Ca de obicei, aducea cu el aura puterii.

Cu ochii și pușca ațintite asupra mea și-a întins rapid mîna stîngă în spate și a găsit marginea de jos a ușii. A coborît-o cu putere pînă aproape de pămînt, închizîndu-ne înăuntru. Ambele mîini, curate, manechiurate, cu manșete albe au revenit pe pușcă.

— Te aștept, venind și plecînd, de zile în șir. De joia trecută. N-am spus nimic.

— Joia trecută au venit la mine doi polițiști. A telefonat George Caspar. Clubul Jocheilor m-a avertizat că-mi vor intenta un proces. Avocatul mi-a spus c-o să-mi pierd licența de book-maker. Voi fi exclus din lumea curselor și s-ar putea foarte bine să fiu băgat la pușcărie. De joi te aștept.

Vocea sa, ca și înainte, era ea în sine o amenințare, încărcată de realitățile crunde ale junglei citadine.

— Poliția a fost la laborator. Fratele meu își pierde slujba. Cariera. Și el a trudit din greu pentru ea.

— Să plîngem cu toții, am spus. Amîndoi ați jucat și ați pierdut. E al dracului de rău.

Ochii i s-au îngustat și țevile puștii s-au mișcat o fracțiune la reacția trupului său.

— Am venit aici ca să fac ceea ce am spus că voi face. Am jucat ... am pierdut ... și eu la fel.

— Am așteptat în mașina mea în preajma acestor blocuri, a continuat el. Știam că ai să te întorci odată și odată. Știam că da. Tot ceea ce aveam de făcut era să aștept. De joia trecută mai tot timpul mi l-am petrecut aici, așteptîndu-te. Așa că în seara asta te-ai întors ... cu prietenul acela. Dar te voiam pe tine singur ... și am continuat să aștept. Și ai revenit. Știam că ai să te întorci pînă la urmă.

N-am spus nimic.

— Am venit aici ca să fac ce-am promis. Să te las fără mîna care-o mai ai. A urmat o pauză. De ce nu mă rogi să n-o fac ? De ce nu te lași în genunchi și să mă implori să mă răzgîndesc ?

Nu i-am răspuns. Nu m-am mișcat.

A dat drumul unui rîs scurt, care n-avea absolut nici o veselie în el.

— Amenințarea aceea nu te-a oprit, nu ? Nu pentru mult timp. Am crezut c-o să te țină pe loc. Am gîndit că nimeni nu poate să riște să-și piardă ambele mîini. Numai ca să mă distrugă pe mine ! Pentru ceva atît de neînsemnat ! Ești nebun, asta ești.

Eram de acord cu el, în general. Pe dinăuntru tremuram, totuși, dar mă străduiam ca el să n-o vadă.

— Nici un fir de păr nu ți se clintește, nu ? a spus el.

Se joacă cu mine, am gîndit. Ştie, pesemne, că mi-e frică. Nimeni n-ar putea, în asemenea împrejurări, să nu-i fie teamă de moarte. Mă face lac de transpiraţie ... vrea să-l rog ... şi eu nu ... *nu* am dat de gînd una ca asta.

— Am venit aici să-mi ţin făgăduiala, a spus el. Stau aici de zile în şir şi mă gîndesc la tine ... fără mîini ... doar cu nişte cioturi ... două cîngi de material plastic.

Ticălos nenorocit, am zis în sinea mea.

— Astăzi, a continuat el, am început să mă gîndesc la mine. I-am împuşcat mîna dreaptă a lui Sid Halley şi ce se întîmplă cu mine ? Mă privea fix, cu o intensitate crescută în ochi. Am satisfacţia că te-am aranjat, că te-am făcut schilod pe de-a-ntregul şi nu pe jumătate. Mi-am luat revanşa ... o revanşă de o încîntare oribilă. Şi cu ce mă aleg mai departe ? Zece ani de pîrnaie, poate. Sau închisoare pe viaţă pentru vătămare corporală gravă, dacă este destul de rău. Ambele mîini ... asta ar putea să fie destul de grav. La asta m-am gîndit azi cît am stat aici. Şi m-am gîndit la ura mulţimii de pe hipodromuri împotriva mea, pentru că ţi-am împuşcat şi cealaltă mînă. Tocmai a ta, din a tuturor oamenilor ! Mai bine te-aş omori. Asta am gîndit.

Mi-am zis posomorît în sinea mea că nu eram atît de sigur dacă nici eu n-aş fi preferat să mă fi omorît.

— În seara asta, a continuat el, după ce te-ai întors pentru zece minute şi ai plecat din nou, m-am gîndit că am să putrezesc în închisoare ani în şir dorind să fi avut atîta minte să te fi lăsat în pace. Am recunoscut că nu merită să fac atîţia ani de puşcărie numai ca să ştiu că te-am aranjat. Viu sau mort. Aşa că m-am hotărît, chiar înainte de a te întoarce, să n-o fac, ci să mă mulţumesc doar să te văd în genunchi scîncind şi implorîndu-mi mila. În felul ăsta m-aş fi răzbunat. Ți-aş fi amintit-o toată viaţa. Le-aş fi spus oamenilor că te-ai tîrît la picioarele mele. I-aş fi făcut să ridă pe înfundat de tine.

Dumnezeule ! am zis în gîndul meu.

— Uitasem, a continuat el cum eşti. Tu n-ai nervi în tine. Dar n-am să te împuşc. Aşa cum ţi-am zis, nu merită.

S-a întors brusc, s-a aplecat ducînd o mînă sub uşa garajului şi a ridicat-o pînă sus.

Ploaia mărunţă şi caldă cădea în întunericul de afară ca nişte trîmbe de peşti argintii. Aerul plăcut pătrundea blînd în garaj.

A rămas acolo pentru o clipă, căzut pe gînduri şi cu arma în mîini. Şi atunci mi-a dat înapoi ceea ce îmi luase în şura de paie.

— Este *ceva*, a întrebato el cu amărăciune, de care să nu-ţi fie teamă ?

„Siguranța absolută în conducerea acțiunii, autenticitatea caracterelor, suspens-uri, eleganța stilului – toate acestea fac din el unul dintre puținii scriitori care pot fi menționați alături de Jan Fleming.“

The Observer

„«Whip Hand» a primit premiul britanic *Gold Dagger* pentru cel mai bun roman polițist al anului 1979 și premiul american *Edgar Allen Poe* pentru anul 1980.“